

နူးဂျင်း

လွတ်မြောက်ရာလမ်းဆီသို့

ဟိန်းလတ်

The Girl From Aleppo
Nujeen's

Escape From War To Freedom

by

Nujeen Mustafa with
Christina Lamb

တိုးချဲ့ဖြင့် မိုင်ပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော် ဖြတ်သန်း၍
ဆီးရီးယားနိုင်ငံ အလက်ပ်ပိုမြို့မှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရသော
စစ်ပြေးဒုက္ခသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း

နူးဂျင်း

လွတ်မြောက်ရာလမ်းဆီသို့

ဟိန်းလတ်

The Girl From Aleppo

Nujeen's Escape From War To Freedom

by Nujeen Mustafa with Christina Lamb

အောင်မြင်သော နိုင်ငံသားဖြစ်ရန် သင်က ဥပဒေကို သိရမည်။
သင် ကြုံရည်ဖန်ရည်ရှိဖို့ လိုသည်။ သင် စမတ်စုန်း လိုသည်။
ဖေ့စ်တွတ်စ်နှင့် ဝှပ်စ်အက်(ပ်) လိုသည်။ ငွေအချို့ လိုသည်။
အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ရမည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ကျွန်မ၏
ဘီးတပ်လည်းကို တွန်းရန် အစ်မတစ်ယောက် လိုသည်။

နူးဂျင်း

4000 Kyats

ISBN 978-99971-47-44-8

9 789997 147448

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ) ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၃၈၃၆၆၄၊ ၈၃၈၆၈၃၃

S

shop.com.mm

QR code ကို Scan ဖတ်ပြီး shop.com.mm တွင်
Quality Publishing House နှင့် ဆက်သွယ်ရန်အတွက် စာပေတိုက်
ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း :

- မျက်နှာဖုံး - မောင်နေကြည်
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၂၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (ပထမအကြိမ်)
- ထုတ်ဝေသူ - Quality Publishing House ၊ ဦးမြင့်ထွန်း (၀၀၂၆၇) ၊
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ) ၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်) ၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၁ ၈၃၈၃၆၆၄၊ ၈၃၈၆၈၃၃
- ပုံနှိပ်တိုက် - မြိုးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (၀၀၂၃၈)
- ဖလင် - Eagle၊ စာအုပ်ချုပ် - ရွှေသမီး၊
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်၊ တန်ဖိုး - ၄၀၀၀ ကျပ်

နူးဂျင်း လွတ်မြောက်ရာလမ်းဆီသို့ ဟိန်းလတ်

The Girl From Aleppo

Nujeen's Escape From War To Freedom

by

Nujeen Mustafa with Chiristina Lamb

ဦးချဲ့ဖြင့် မိုင်ပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော် ဖြတ်သန်း၍
ဆီးရီးယားနိုင်ငံ အလက်ပိုမြို့မှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရသော
စစ်ပြေးဒုက္ခသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း

မာတိကာ

- ဓာတ်ပုံများ	၅
- ဟိန်းလတ်၏ အမှာစာ	၁၃
- ရှေးဦးစကား - ဖြတ်ကျော်ခြင်း	၁၆
အပိုင်း (၁) နိုင်ငံတစ်ခု ဆုံးရှုံးခြင်း	၂၁
၁။ ကျွန်မတို့ပိုင်မြေမှ နိုင်ငံခြားသားများ	၂၂
၂။ အလက်(ပ်)ပို နံရံများ	၃၅
၃။ ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်တဲ့ ကောင်မလေး	၄၆
၄။ ဒေါသနေရက်များ	၅၆
၅။ နှစ်ပိုင်းကွဲသွားသောမြို့	၆၉
၆။ ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပိုင်စစ်ပွဲ	၇၉
၇။ လေရှူးသုန်သုန်	၉၂
၈။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆီးရီးယား	၁၀၂
အပိုင်း (၂) ခရီး	၁၁၁
၉။ ကမ္ဘာကို ပိုကျယ်အောင်ကြည့်	၁၁၂
၁၀။ လူမှောင်ခိုသမား ရှာပုံတော်	၁၂၄
၁၁။ သေမင်းတမန်လမ်း	၁၃၂
၁၂။ ပုံမှန်လူတစ်ဦးကဲ့သို့ လွတ်လပ်ခြင်း	၁၄၀
၁၃။ လှပသော ဂိတ်ဝမှတစ်ဆင့်	၁၅၀
၁၄။ ဟန်ဂေရီ- တံခါးဖွင့်ပါ	၁၅၆
၁၅။ အခက်အခဲဆုံး နေ့တစ်နေ့	၁၆၅
၁၆။ ဂီတသံ	၁၇၅
၁၇။ ကျေးဇူးပါ မေမေမာကယ်လ်	၁၈၃
အပိုင်း (၃) ပုံမှန်ဘဝ	၁၉၇
၁၈။ နိုင်ငံခြားမြေမှ နိုင်ငံခြားသားများ	၁၉၈
၁၉။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျောင်းသူလေးပေါ့	၂၀၇
၂၀။ ထိတ်လန့်စရာ နှစ်သစ်ကူးနေ့	၂၁၂
၂၁။ အိမ်ဟုခေါ်သောနေရာ	၂၁၆
နောက်ဆက်တွဲ - ကျွန်မ၏ခရီး	၂၂၇

(လက်ဝဲထိပ်ဆုံးပုံ) ကျွန်မနှင့်
ကျွန်မအစ်ကို ဘလန်း။
သူက ကျွန်မ၏ အရေးကြီးသော
ဘဝအဖြစ်အပျက်တိုင်းတွင်
အတူရှိခဲ့၏။

(လက်ယာထိပ်ဆုံးပုံ)
၂၀၀၂ က မန်ဘစ်(ရျှ)မြို့အိမ်
တွင် (အသက်သုံးနှစ်) ယာဘာ
(ကျွန်မအဖေ)က မက္ကာမှ ဟပ်ချို
ဘုရားဖူးအပြန် လက်ဆောင်ဝယ်
ခဲ့သော ဝတ်စုံအဖြူနှင့်။

(လက်ဝဲအလယ်ပုံ) အလက်ပိုမြို့ တိုက်ခန်းဝရံတာတွင် ပြင်ပကမ္ဘာနှင့်
ကျွန်မ၏ တစ်ခုတည်းသော အဆက်အသွယ်

(လက်ယာအလယ်ပုံ) ၂၀၀၉ ခုနှစ် ကာဒ်လူမျိုးများ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်
တစ်နှစ်တစ်ခါသာ ကျွန်မ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရ

(အောက်ဆုံးပုံ) ယာဘာ (ကျွန်မအဖေနှင့်) အရီး (ကျွန်မအမေ) တို့
ကာဒ်ရိုးရာဝတ်စုံဖြင့်

(လက်ဝဲထိုင်ဆုံးပုံ) ကျွန်မနှင့်
ကျွန်မအစ်ကို ဘလန်း။
သူက ကျွန်မ၏ အရေးကြီးသော
ဘဝအဖြစ်အပျက်တိုင်းတွင်
အတူရှိခဲ့၏။

(လက်ယာထိုင်ဆုံးပုံ)
၂၀၀၂ က မန်ဘစ်(ဂျီ)မြို့အိမ်
တွင် (အသက်သုံးနှစ်) ယာဘာ
(ကျွန်မအဖေ)က မက္ကမု ဟပ်ချို
ဘုရားဗုဒ္ဓအပြန် လက်ဆောင်ဝယ်
ခဲ့သော ဝတ်စုံအပြုနှင့်။

(လက်ဝဲအလယ်ပုံ) အလက်ပ်ပိုမြို့ တိုက်ခန်းဝရံတာတွင် ပြင်ပကမ္ဘာနှင့်
ကျွန်မ၏ တစ်ခုတည်းသော အဆက်အသွယ်

(လက်ယာအလယ်ပုံ) ၂၀၀၉ ခုနှစ် ကာဒ်လူမျိုးများ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်
တစ်နှစ်တစ်ခါသာ ကျွန်မ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရ

(အောက်ဆုံးပုံ) ယာဘာ (ကျွန်မအဖေနှင့်) အရီး (ကျွန်မအမေ) တို့
ကာဒ်ရီးရာဝတ်စုံဖြင့်

(အပေါ်ပုံနှင့် လက်ဝဲဘက်ပုံ)

၂၀၀၉ တွင် အမေနှင့် ကွန်မြစ်ဆည်တွင် မိသားစုဖျက်ပွဲစား၌ ရိုက်ထားသော ပုံ။

၂၀၁၃ တွင် ခေါင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခံရသော အလောင်း ၁၁၀ ကို မြစ်ကမ်းဘေးတွင် တွေ့ရပုံ။

(လက်ဝဲဘက်ပုံ) ၂၀၁၁ ခုနှစ် နူရော့စ်ပွဲတော်တွင် ယူဗရေတီးစ်မြစ်ဘေး မိသားစုစားပွဲ၌ လေးချောင်းထောက်နှင့် ကျွန်မ

(အောက်ပုံ) ၂၀၁၀ တွင် ဒွဲစိတ်မှု အကြိမ်ကြိမ် ခံရပြီးနောက်

သမ္မတဘာရှာအာလ်အာဆတ်နှင့်
 ဗြိတိန်မွေး သူ့ဇနီး အက်စ်မာဝါ တို့အား
 ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် တွေ့ရပုံ။
 သူ့ဖခင် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ပြီး
 သူ အာဏာရလာသည်။ သူ့လက်ထက်
 တွင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးလာသည်။

အလက်ပ်ပိုမြို့မြင်ကွင်း။
 အနောက်ဘက်တွင်
 ရှေးဟောင်းခံတပ်ကြီးကို တွေ့နိုင်၏။
 ယခုအခါ လူထောင်ပေါင်းများစွာ
 ထွက်ပြေးစွန့်ခွာခဲ့သော မြို့ပျက်ကြီး။

(အပေါ်ပုံ) ၂၀၁၁ လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီး
 ယာဏ်မြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ အစိုးရက
 နှိပ်ကွပ်သဖြင့် လူပေါင်းတစ်သောင်းနီးပါး
 သေခဲ့ရ၏။

(လက်ဝဲပုံ) ၂၀၁၄ တွင် ဒက်ရှ်စစ်သွေးကြွ
 များ ဆီးရီးယားသို့ ဝင်လာကာ ရက်ကာ
 မြို့တွင် ဌာနချုပ် တည်ထောင်ခဲ့၏။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင်
 တူရကီမှ လှေဖြင့် ပြေးလာပြီး
 လက်စ်ဘိုင်မြို့ ရောက်လာပုံ။

ခရီးအေးရှားရဲများက အချုပ်ကားပေါ်
တင်ဆောင်နေပုံ။ ကျွန်မတို့အားလုံး
လက်ငွေတွေယူခံရပြီး အဲဒီမှာ ဒိုလှုံခွင့်
လျှောက်ထားရမှာကို ကြောက်ကြသည်။

ဘီဘီစီသတင်းထောက် ဖာယ်ကိန်းကို ကျွန်မ
အကာသယာဉ်မှူး ဖြစ်ချင်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဆားဘီးယား - ဟန်ဂေရီ နယ်စပ်၌။
ဟန်ဂေရီက ခြံစည်းရိုးကိုပိတ်ပြီး
လူတွေကို ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ
လမ်းလျှောက်ခိုင်းပြီး
နောက်လမ်းကြောင်းတစ်ခု
ရှာခိုင်းသည်။

(အပေါ်ပုံ) ၂၀၁၁ လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီး
 ယာမာမြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ အစိုးရက
 နှိပ်ကွပ်သဖြင့် လူပေါင်းတစ်သောင်းနီးပါး
 သေခဲ့ရ၏။

(လက်ဝဲပုံ) ၂၀၁၄ တွင် ဒက်ရှ်စစ်သွေးကြွ
 များ ဆီးရီးယားသို့ ဝင်လာကာ ရက်ကာ
 မြို့တွင် ဌာနချုပ် တည်ထောင်ခဲ့၏။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင်
 တူရကီမှ လေ့ဖြင့် ပြေးလာပြီး
 လက်စ်ဘိုစ်မြို့ ရောက်လာပုံ။

နာရင်းရဲ့ မွေးနေ့ ၂၀၁၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီကို နောက်ဆုံး ရောက်ရှိခဲ့ကာ စခန်းတွင် ဘတ်စ်ကားစီးရန် ငါးနာရီကြာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရ။

ဂျာမနီနိုင်ငံ ရိုဇ်ဟိုန်းမြို့တွင် ဒုက္ခသည်စခန်း၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းစွာ အစ်ကိုကို စောင့်ဆိုင်းခဲ့စဉ်။

ဝက်စလင်းရှိ အိမ်အသစ်တွင် နာရောင်နှင့် ကျွန်ုပ် အစ်ကိုဘလန်းနဲ့ အတူရှိနေပုံ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ပြိုကျပျက်စီးနေသော အလက်ပ်ဂိုမြို့ ၁၉ ရော့အယ်လ်အေဝေါ့လမ်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်။

ကိုလုံမြို့ တိရစ္ဆာန်ရုံတွင်။ အလက်ပ်ပိုမြို့တွင်
နေရောညပါ ကြည့်ခဲ့သော မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်များမှ
တိရစ္ဆာန်တွေကို အပြင်မှာ မြင်ရ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဂျာမနီ၌
ဘီးတပ်လှည်းအသစ်ဖြင့်
ဘက်စကတ်ဘော ကစားစဉ်။

တိုင်းပြည်ပြင်ပရောက်ရှိနေသော
အစ်ကို မူစတာဟနှင့် ကျွန်ုပ်မိဘနှစ်ပါးအား
ဂါဇီတပ်တွင် ၂၀၁၆ ဧပြီလတွင် တွေ့ရပုံ။
သူတို့ကို အလွန်လွမ်းမိသည်။

ဟိန်းလတ်၏ အမှာစာ

ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် အဓိကအချက် သုံးချက်ရှိသည်။

(၁)

ကျွန်တော့်ကို ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္ဒယ-အင်းဝ)က အမေရိကက အပြန်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေး၏။ *Christina Lamb* ရေးသော "*I Am Malala*" စာအုပ်။ ထိုစာအုပ်ကို "ကျွန်မ မာလာလာ" အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ခဲ့၏။ ထိုစာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန် (ရသဆု) ရ၏။ ထိုစာအုပ်သည် ကာယကံရှင် 'မာလာလာ' နှင့် စာရေးဆရာမ *Christina Lamb* တို့ ပူးတွဲရေးသောစာအုပ် ဖြစ်၏။

ယခု 'နူးဂျင်း' စာအုပ်သည်လည်း 'နူးဂျင်း'ဆိုသော ဆီးရီးယားမှ ဒုက္ခိတ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အဖြစ် ဥရောပသို့ (၃၅၉၃) မိုင် ခရီး ထွက်ပြေးရသည့် ခရီးစဉ်အကြောင်းဖြစ်၏။ 'နူးဂျင်း' နှင့် ပူးတွဲရေးသူမှာ 'မာလာလာ' ကို ပူးတွဲရေးသူ *Christina Lamb* ပင် ဖြစ်၍ ဤစာအုပ်ကို ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

(၂)

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်ကပင် ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနား၊ ဗန်းမော် စသည့် ကချင်ပြည်နယ်တစ်ဝိုက်မှ စစ်ဘေးရှောင်စခန်းများသို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ သွားခဲ့၏။ စစ်ဘေးရှောင်မိသားစုများနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းကာ သတင်းတွေ ရေးခဲ့၏။

မိတကွ ဖတကွ၊ ခြေပြတ် လက်ပြတ်၊ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ လူသားများ အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် အိုးအိမ်လယ်ယာများ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြကာ မည်သူ့ကို တရားခံရှာရမှန်းမသိ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကုန်ကြသည့် အဘိုးအို၊ အဘွားအို တွေ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တွေ၊ ကလေးလူမမယ်တွေကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည် ကျရ၏။ မေးရင်း နှလုံးတုန် ရင်တုန် ဖြစ်ရ၏။ ရေးရင်းနှင့် 'စစ်တရားခံ' တွေ ကို တောက်အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်မိ၏။ ယခုထိလည်း မြန်မာပြည်မှ ပြည်တွင်း စစ်ကား မပြီးသေး။ စစ်အရှိန်က တောက်လောင်ဆဲ။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ အရေအတွက်က တိုးသည်ထက် တိုးနေဆဲ။ ဤ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ ဘဝနှင့် 'နူးဂျင်း'၏ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ဘဝတို့ကို နှိုင်းယှဉ်မိသည်။ စစ် ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်လူမျိုးမှာမဆို ကောင်းကျိုး လုံးဝ မပေးသည့် သဘောကို ခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤစစ်ပြေးဒုက္ခသည်စာအုပ် ကို ဘာသာပြန်မိသည်။

(၃)

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မှစ၍ လက်ဝဲဘက်ပေါင်ရိုးအရင်းပိုင်း (*neck of femur*) သွင်သွင် ကျိုးခဲ့၏။ ယခုအချိန်ထိ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခွဲပြီး အရိုးတုတ်ပေး လှုပ်ရှားနေရ၏။ လေးချောင်းထောက်၊ နှစ်ချောင်းထောက် ဂျိုင်းထောက်၊ တောင်ဝှေးတို့ဖြင့် သွားလာရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် သွားလာ ရ၏။ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် ခွဲစိတ်ပြီး ခြောက်လအထိ လမ်း မလျှောက်နိုင်သေး၍ ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် သွားရ၏။ မြန်မာပြည်တွင်သာမက

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ နှစ်ကြိမ်၊ အင်ဒိုနီးရှား နှစ်ကြိမ်၊ ပီယက်နမ်
တစ်ကြိမ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ တစ်ကြိမ် အရေးကြီး အစည်းအဝေးတက်ရရာ
ကျွန်တော် ထိုနိုင်ငံများတွင် ဘီးတပ်လှည်းဖြင့်သာ သွားခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် ဘီးတပ်လှည်းနှင့် သွားလာရသော 'နူးဂျင်း'ကို ကိုယ်ချင်းတပြီး
ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်၏။

ဟိန်းလတ်

ရှေးဦးစကား ဖြတ်ကျော်ခြင်း

ဘယ်ရပ် - တူရကီနိုင်ငံ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂ ရက်

ကမ်းခြေမှကြည့်လျှင် ကျွန်မတို့ 'လက်စံဘိတ်' ကျွန်းနှင့် ဥရောပကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံး အရှည်ကြီး။ လှိုင်းက မထန်၊ ငြိမ်သက်နေ၏။ လှိုင်းခေါင်းဖြူလေးတွေ လူးလွန်နေ၏။ ကျွန်းကို ကြည့်ရတာ ဝေးသည်ဟု မထင်ရ။ ပင်လယ်ထဲမှ ကျောက်တုံးလေး တစ်ခုလို ပေါ်နေ၏။ သို့သော် ရော်ဘာလှေလေးတွေက သေးပြီး ရေထဲတွင် ပျောက်နေ၏။ လှေပေါ်မှာက လူကုန်ကူး မှောင်ခိုသမားတွေက အပြည့်အသိပ် လူတွေ တင်ပေးလိုက်သဖြင့် လူများ၏ အလေးချိန်နှင့် ရေထဲမြုပ်လုမတတ် ဖြစ်နေ၏။

ဤသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ပင်လယ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မအတွက်တော့ အရာရာသည် ပထမတွေချည်းပင်။ လေယာဉ်ပျံ ပထမဆုံးအကြိမ် စီးဖူးခြင်း၊ ရထား ပထမဆုံး၊ မိဘတွေ ခွဲခွာကာ ပထမဆုံး၊ ဟိုတယ်မှာ နေဖူးတာ ပထမဆုံး။ ယခု လှေစီးတာလည်း ပထမဆုံးပင်။ 'အလက်(ပ်)ပို' မြို့မှာတုန်းကဆိုလျှင် ငါးထပ်တိုက်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ အတော်ပင် ထွက်ခဲ့၏။

ရာဘာလှေတွင် မော်တာတပ်ပြီး ရေလက်ကြားကို နွေရာသီ ယခုလို နေ့မျိုးတွင် ဖြတ်သွားလျှင် တစ်နာရီသာသာပင် ကြာသည်ဟု ယခင်သွားခဲ့ သောသူများက ပြောသံကြားဖူး၏။ ဤလမ်းမှာ တူရကီမှ ဂရိသို့ သွားရာတွင် အတိုဆုံးလမ်းများထဲက တစ်ခု ဖြစ်၏။ ဖြတ်ကူးဖို့က ရှစ်မိုင်သာ ရှိ၏။ ပြဿနာက မော်တာတွေက မီးကျိုးမောင်းပျက်တွေ။ ဈေးဝေါသော အညံ့စား မော်တာတွေ။ ဒီကြားထဲ လူ ၆၀၊ ၇၀ ကို ရုန်းရသဖြင့် ခရီးက သုံးနာရီ သို့မဟုတ် လေးနာရီ ကြာ၏။ မိုးရွာသောညများတွင်ကား လှိုင်းလုံးက ဆယ်ပေမျှမြင့်ကာ လှေတွေက ကစားအရပ်စရာလေးတွေလို ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးလမ်းဆုံးမရောက်ကြဘဲ ရေအောက်သင်္ချိုင်း ရောက်သွားကြ တာ များ၏။

ပင်လယ်ကမ်းခြေက သဲသိပ်မရှိဟု ကျွန်မ ထင်၏။ သို့သော် ဘီးတပ် လှည်း တွန်းရတာတော့ အတော်ခက်၏။ စက္ကူကတ်ထူဘူးများပေါ်တွင် ရေးထားသော စာလုံးများကိုကား အထင်အရှားတွေ့ရ၏။

“မမြုပ်နိုင်တဲ့ ရာဘာလှေတွေ။ တရုတ်ပြည်မှာ လုပ်သည်။ လူ ၁၅ ဦး ဆန့်သည်” ဆိုသော ကြော်ငြာတွေ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာတော့ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တွေ ပစ်ထားသော ပစ္စည်းတွေ ပြန့်ကျဲနေ၏။ သွားပွတ်တံတွေ၊ ဘီစကစ်မုန့်ထုပ်စက္ကူတွေ၊ အိပ်စုတ်တွေ၊ အဝတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေ လှေပေါ် တင်မသွားချင်သော ပစ္စည်းတွေအကုန် စွန့်ပစ်ထားကြ၏။ လှေပေါ်မှာ ဝန်ပေါ့နိုင်သမျှ ပေါ့စေဖို့ တီရှပ်တွေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေပင် ချွတ်ပစ်ကြ၏။ စွန့်ပစ်ထားသော ပစ္စည်းပစ္စယတွေကြောင့် လှပသော ပင်လယ်ကမ်းခြေက အမှိုက်ပုံလို ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မိ၏။

ကျွန်မတို့က သံလွင်တောအုပ်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး ပုန်းနေကြရ၏။ လူမှောင်ခိုကူးသမားတွေက ကျွန်မတို့ကို မီနီဘတ်စ်ပေါ်မှ ချပြီးကတည်းက ထိုနေရာတွင်ပင် ကျွန်မတို့ နေကြရ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တောင်ပူစာလေးပေါ်မှ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ လမ်းလျှောက်ရတာ တစ်မိုင်သာသာ။ တူရကီနေက ပြင်းလှ၏။ ကျွန်မကို ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် အစ်မက ချွေးဒီးဒီးကျပြီး တွန်းလာ

ရ၏။ ချွေးတွေက သူ့မျက်လုံးပေါ်သို့ပင် ကျ၏။ တူရကီပုလိပ်တွေ တွေ့သွားလျှင် မူလလာသည့်နေရာကို ပြန်ပို့မှာမို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းမလာရဲဘဲ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားနေရ၍ ခရီးက ပိုဖင့်၏။

ကျွန်မမှာ အစ်မလေးယောက်ရှိသည့်အနက် ယခု အစ်မနှစ်ယောက်ပါလာ၏။ 'နာဒါ'က ကလေးပေါက်စတစ်ယောက်ရယ်၊ အခြားသမီးသုံးယောက်ရယ်နှင့်မို့ သူ့ဘာသာသူ အနိုင်နိုင်။ ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ပြီး ခေါ်လာတာက 'နာဇရင်း'။ သူက နာမည်လှသလို ရုပ်လည်းချော၏။ 'နာဇရင်း'ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်က 'နှင်းဆီဖြူ'။ 'ကာဒစ္စတန်' တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ပေါက်သော နှင်းဆီဖြူ။ ထို့ပြင် ကျွန်မဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့မှ မွေးသော မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေလည်း ပါလာ၏။ သူတို့မိဘတွေက 'ကိုဘိန်းမြို့'တွင် အသုဘသွားပို့၍ သေနတ်အပစ်ခံရကာ သေဆုံးသွားသူများ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကို ကျွန်မ ပြန်မစဉ်းစားလိုပါ။

ကျွန်မက တွန်းလှည်းပေါင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသဖြင့် လက်မောင်းတွေပင် အောင့်နေ၏။ သို့သော် မညည်းညူရဲ။

'နာဇရင်း'က သူ၏ ဆမ်ဆောင်းလက်ကိုင်ဖုန်းမှ ဂူဂယ်လ်မြေပုံကို အမြဲကြည့်၏။ သို့သော် ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့ မှန်းထားသောနေရာ မဟုတ်တာ တွေ့ရ၏။ လူကုန်ကူး မှောင်ခိုသမားတွေက သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရောင်စုံကြိုးလေးတွေ ချည်ထားကာ အုပ်စုမှတ်ထားကြ၏။ ယခု ကျွန်မတို့အုပ်စုမှ လူတွေမဟုတ်။

ကျွန်မတို့နေရာကို ပြန်သွားဖို့ရာ ရေကူးသွားမှဖြစ်မည်။ ဤသို့ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် နဂိုက ဆင်းလာသော တောင်ကို ပြန်တက်ကာ ပထမနေရာကို ပြန်သွားကြရ၏။ တောင်စောင်းတွေက မတ်စောက်၏။ နည်းနည်းလေး ချော်လိုက်တာနှင့်ပင် လယ်ထဲကျသွားမည်။ လမ်းက ကျောက်ခဲလမ်းဖြစ်၍ ဘီးတပ်လှည်း တွန်း၍မရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို ချီ၍သွားကြရ၏။ ကျွန်မ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေက ကျွန်မကို စကြ၏။

“နှင်က ဘုရင်မ၊ ဘုရင်မ၊ ဘုရင်မ”

ကျွန်မတို့၏နေရာမှန်ကို ရောက်တော့ နေပင် ဝင်နေပြီ။ သံလွင်တောထဲမှာပင် ညအိပ်ကြရ၏။ ‘နာဇရင်း’က ပါလာသော အဝတ်တွေအကုန် မြေကြီးပေါ် ခင်း၏။ ကျွန်မက သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ အပြင် မသွားခဲ့ဖူးပါ။ မီးလည်း မပုံရဲ။ ရဲတွေ တွေ့သွားမှာစိုး၍ တချို့လူတွေက စက္ကူပုံးဟောင်းတွေကို ခြုံပြီး အိပ်ကြ၏။

ကမ်းခြေတွင် စောင့်နေသော အခြားအုပ်စုလည်း ရှိ၏။ ရာဘာလှေခက ပထမ လူတစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၁၀၀၀။ ခုတော့ မိသားစုဝင် များသည် ဆိုကာ တစ်ယောက်ကို ၁၅၀၀ တောင်း၏။ တကယ် လှေပေါ်တင်တော့ တခြားလူတွေပါ ရောတင်၏။ စုစုပေါင်း ၃၈ ယောက်။ လူကြီး ၂၇ ယောက်၊ ကလေး ၁၁ ယောက်။ ခုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူတို့ ပြုသမျှ နုရတော့မည့် ဘဝ။

ကမ်းခြေတွင် လူက ပေါင်းစုံ။ ဆီးရီးယားမှ လာသောလူတွေရော၊ အီရတ်၊ မော်ရိုကို၊ အာဖဂန်နစ္စတန်မှ လူတွေရော၊ တစ်ယောက်ပြောစကား တစ်ယောက် မသိကြ။

မနက်မိုးလင်းတော့ လှေတွေ စထွက်၏။ လှေနှစ်စင်းက တည့်တည့် သွား၏။ ကျန်လှေနှစ်စင်းက မျောချင်ရာမျော။ လှေပေါ်တွင် ပဲ့ကိုင်မည့်သူ တွေ မပါ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးသလိုပဲ။ မောင်းသာမောင်းဟု လူမှောင်ခို တွေက အားပေး၏။ ကျွန်မတို့လှေကို ‘ဦးလေး အာမက်’ မောင်းမည်။ သူက တစ်ခါမှ လှေမမောင်းဘူး။ သူ့အလုပ်က မိုဘိုင်းဖုန်းပြင်တာ။ သို့သော် သူက သူ မောင်းတတ်သည်ဟု ဆို၏။

ပင်လယ်ထဲတွင် ဆီကုန်၍ လှေမျောသွားလျှင် တူရကီအစောင့်တွေ က ထိုလှေကို ဆယ်ကာ ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ ပို့၏။ ‘အလက်(ပ်)ပို’မှ လာသူ

မိသားစုတစ်စုနှင့် 'အစ်မား'က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံဖူးရာ သူတို့ ကြိုးစားတာ မြောက်ကြိမ်ရှိပြီဟု သိရ၏။ ကျွန်မတို့မှာ ထပ်တလဲလဲ ကြိုးစားဖို့ ငွေကြေးက မရှိ။

မနက် ၉ နာရီတွင် 'ဦးလေးအာမက်'က လူမှောင်ခိုသမားကို ခေါ်၏။ သို့သော် သူက ကမ်းခြေစောင့်ရဲက မီးစိမ်းမပြသေးလို့ မသွားရသေးဟု ပြော၏။ "ငါတို့တော့ အလိမ်ခံရပြန်ပလား မသိ" ဟု 'နာဇရင်း' က ပြော၏။ ကျွန်မတို့ ဆာလည်းဆာ၊ ရေလည်း ငတ်လှပြီ။ ပင်လယ်ရေတွေ အများကြီးကို ကြည့်ပြီး သောက်မရ၍ ပိုစိတ်ဆင်းရဲရ၏။

နေက ပူသည်ထက် ပိုပူလာ၏။ မော်ရိုကိုမှ လူများက အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ပလာနှင့် သီချင်းတွေ ဆိုနေကြ၏။ ညနေ ၅ နာရီကျမှ ကမ်းခြေစောင့် တွေက ထွက်ခွင့်ပေး၏။ ကျွန်မ ပင်လယ်ပြင်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်၏။ မြူတွေပင် ဆိုင်းစပြုလာပြီ။ ပင်လယ်စင်ရော်ငှက်သံလေး တွေက ကြည်နူးစရာ မကောင်းတော့။ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းပေါ်တွင် အရိပ်ကျလာပြီ။ ဤဖြတ်သန်းမှုကို အချို့က 'သေမင်းတမန်လမ်း' ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဥရောပ ရောက်မလား၊ သေရွာ ရောက်မလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ ကြောက်လာ၏။

အိမ်မှာတုန်းက 'နေရှင်နယ်ရော်ဂရာဖစ်'မှ တင်ဆက်သော 'ဦးနှောက် ကစားပွဲ' အစီအစဉ်ကို ကြည့်ဖူး၏။ ကြောက်တာ၊ လန့်တာ ဘယ်လို ခံစားမှုလဲဆိုတာကို ဦးနှောက်မှ ထိန်းချုပ်ကြောင်း ပြသ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက လေကို တဝကြီး ရှူလိုက်၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ထဲမှာ အမိန့် ပေး၏။ ထပ်တလဲလဲ။ ငါက သန်မာတယ်နော်။ ဘာမှမကြောက်ဘူးဟေ့။

အပိုင်းတစ်
နိုင်ငံတစ်ခု ဆုံးရှုံးခြင်း

ဆီးရီးယား (၁၉၉၉ - ၂၀၁၄)

ကိန်းဂဏန်းနံပါတ်တွေ မရှိသေးခင်က ဒီလူတွေဟာ
ပထမဆုံးနဲ့ ရှေးအကျဆုံး လူသားတွေပဲ။

ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဖရန်စစ်။ လက်စံဆိုင်မြို့၊

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၆ ရက်

အခန်း (၁) ကျွန်မတို့ပိုင်မြေမှ နိုင်ငံခြားသားများ

ကျွန်မက တံဆိပ်ခေါင်း မစု၊ ဒဂါး မစု၊ ဘောလုံးပွဲကတ်ပြားတွေ မစုပါ။ ကျွန်မ စုတာက အချက်အလက်တွေ။ ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံး အချက် အလက်များက ရူပဝေဒတို့၊ အာကာသတို့နှင့်ပတ်သက်သော အချက်များ။ အထူးသဖြင့် 'ကြိုးသီဝရီ'ပေါ့။ 'ရိုမန်နော့ဗ်(စ်)'ဆိုသော မင်းဆက်များနှင့် သမိုင်းကိုလည်း စုဆောင်းပါသည်။ ထို့ပြင် တစ်မူထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည့် 'ဟောင်းဝပ်ဟူး(စ်)'တို့၊ 'ဂျေအဂ္ဂါဟူးဗာ'တို့လို လူမျိုးတွေ။

ကျွန်မ၏ မောင်လေးဖြစ်သူ 'မူစတာဇာ'က ကျွန်မအနေနှင့် လိုအပ် သည်မှာ ချက်ချင်းမှတ်မိစရာတစ်ခုခု ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်မက 'ရိုမန် နော့ဗ်(စ်)' မင်းဆက်အားလုံးစာရင်းကို ပြောနိုင်သည်။ ပထမဆုံး 'ဂါမီဘောလ်' မှသည် 'ဒုတိယမြောက် နီကလပ်စ်'အထိ။ 'ဒုတိယမြောက် နီကလပ်စ်' သည် သူ့မိသားစုအားလုံးနှင့်အတူ ဘော်ရှီဗစ်များ၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ သမီးအငယ်ဆုံး 'အနာတာရှာ'ပင် အသတ်ခံရသည့် အထဲတွင် ပါသွား၏။ 'ဒုတိယမြောက် အဲလ်ဇဘက်'။ မည်သည့်နေ့ရက်က အင်္ဂလန်၏ ဘုရင်မကြီးဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ နေ့စွဲအတိအကျဖြင့် ပြောနိုင် သည်။ သူ့ဖခင် နတ်ရွာစံသည့်နေ့ရော၊ သူ၏ ဘိသိက်ခံနေ့ကိုရော၊ သူ၏

တကယ့်မွေးနေ့အစစ်နှင့် တရားဝင် မွေးနေ့ရက်ကိုပါ ပြောနိုင်၏။ ကျွန်မ သူနှင့် တစ်နေ့တော့ ဆုံချင်ပါသေးသည်။ သူ့ကို မေးကြည့်ချင်၍ ဖြစ်၏။ “ရှင်ရဲ့အဘွားက ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးဖြစ်တာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” နှင့် “ရှင်ကို လူတိုင်းက ကယ်မပါစေ သီချင်းဆိုနေကြတာ ထူးဆန်းတယ် မထင်ဘူးလား” ဆိုတာတွေ မေးကြည့်ချင်ပါသည်။

တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် အသံမပြုနိုင်သည်မှာ သစ်ကုလားအုပ် တစ်ကောင်သာ ရှိကြောင်းလည်း ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ပြောပြချင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူ့မှာ ‘အသံကြီး’ မရှိလို့ပါ။ ဤအချက်က ကျွန်မအတွက် အတော်အရေးပါသည်။ လူတွေက ကျွန်မတို့၏ အာဏာရှင် ‘ဘာရှာ-အာလ်-အာဆက်’ ကို သစ်ကုလားအုပ်ဟု ခေါ်နေကြ၏။ သူ့မှာက လည်ပင်း ရှည်၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် အချက်အလက်တစ်ခုကိုတော့ မည်သူမျှ သဘောကျကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူ ၁၁၃ ဦးတွင် တစ်ဦးက စစ်ပြေးဒုက္ခသည် သို့မဟုတ် မိမိတို့အိမ်မှ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြရသူများ ဖြစ်သည်တဲ့။ အများစုသည် စစ်ဖြစ်နေသော ကျွန်မတို့နိုင်ငံ ဆီးရီးယား သို့မဟုတ် အီရတ်၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် လစ်ဗျားတို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ အခြားသူများမှာ အကြမ်းဖက်သမားများဘေးမှ ထွက်ပြေးနေရသော ပါကစ္စတန်၊ ဆိုမာလီယား သို့မဟုတ် ‘မူလာ’တို့ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော အီရန်တို့၊ အီဂျစ်တို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့အတူ ဂမ်ဘီယာမှ အာဏာရှင်ရန်မှ ထွက်ပြေးကြသူတွေ၊ အီရစ်ထရီးယားမှ အတင်းအကျပ် စစ်မှုထမ်းခိုင်း၍ ထွက်ပြေးရသူတွေ၊ မြေပုံတွင် မမြင်ဖူးသော အာဖရိက တစ်နေရာရာမှ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှု၊ ဆင်းရဲမှုဒဏ်မှ ထွက်ပြေးကြသူတွေ ရှိ၏။ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် သတင်းထောက်တွေ ပြောသလို ဆက်တိုက်ကြားနေရ၏။ အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ မြောက်အာဖရိကနှင့် ဝဟိုအာရှတို့မှ ဥရောပသို့ ထွက်ပြေးလာသူ ဒုက္ခသည်များ၏ အကျပ်အတည်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်းတွင် အကြီးမားဆုံး အကျပ်အတည်းဖြစ်၏။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် လူ ၁.၂ သန်းကျော် ဥရောပကို ရောက်လာကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် *Refugee* (ဒုက္ခသည်)ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်မ အရွံ့မှန်းဆုံး။ ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်ကား *Fluchting* ဟု ခေါ်၏။ ဒါက ကြမ်းတမ်းသည့်သဘော။ တကယ်တော့ ဒုက္ခသည်ဟူသည် ဒုတိယတန်းစား နိုင်ငံသား ဖြစ်၏။ သင်၏ လက်တွင် သို့မဟုတ် လက်ကောက်ဝတ်တွင် နံပါတ်တံဆိပ် ကပ်ထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မသည် အကြောင်းအချက်၊ စာရင်းဇယား၊ ဂဏန်းတို့ကို သတိပြုမိ၏။ ကျွန်မက အချက်အလက်ကြိုက်သော်လည်း ကိန်းဂဏန်းတော့ဖြင့် မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မတို့က လူတွေဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့အားလုံးတွင် ဇာတ်လမ်းကိုယ်စီ ရှိကြ၏။ ဒီစာအုပ်က ကျွန်မဇာတ်လမ်း။

ကျွန်မနာမည်က 'နူးဂျင်း'။ အဓိပ္ပာယ်က 'ဘဝသစ်'။ ကျွန်မ အမေနှင့် အဖေတွင် သားယောက်ျားလေး လေးယောက်၊ သမီးမိန်းကလေးလေးယောက် ရှိ၏။ ကျွန်မကို ၁၉၉၉ ခုနှစ် နှစ်သစ်ကူးနေ့တွင် မွေးပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ 'ရှိုင်ဘာ' မွေးပြီး ၂၆ နှစ်အကြာတွင် ဖြစ်၏။ အချို့မောင်နှမတွေက အိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီ။ အငယ်ဆုံးကလေး 'နာရရင်း' က ကိုးနှစ်။ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကိုမွေးရာတွင် သေလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အလွန် အားနည်းချည့်နဲ့သွား၏။ ထို့ကြောင့် အမေကြီး 'ဂျမီလာ'ကပင် ကျွန်မကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၍ အမေကို ကျွန်မက ဒုတိယအမေဟု သဘောထား၏။ ကျွန်မကို မွေးတော့ မိသားစုပျော်ကြတာပေါ့။ သို့သော် ကျွန်မက ငိုသည်၊ ငိုသည်၊ အငိုက မရပ်။ ကျွန်မအငိုတိတ်စေရန် တစ်နည်းသာရှိ၏။ ကျွန်မဘေးတွင် တိတ်ရကော်ဒါတစ်လုံးချကာ 'ဂရီလူမျိုးဇော်ဘာ'သီချင်း ဖွင့်ပြမှ အငိုတိတ်သည်။ သို့သော် ထိုသီချင်းသံ ထပ်တလဲလဲဖွင့်တာကို ကျွန်မ၏မောင်နှမများက နားမခံသာကြ။

ကျွန်မတို့က ဆီးရီးယားနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း မန်ဘစ်(ဂျီ) ခေါ် ဖုန်ထူသည့် သဲကန္တာရပုံစံ မြို့လေးတွင် နေကြ၏။ တူရကီနယ်စပ်နှင့် သိပ်မဝေး။ 'ယူဖရေတီး(စ်)'မြစ်၏ အနောက်ဘက် မိုင် ၂၀ လောက်အကွာတွင် ရှိ၏။ လျှပ်စစ်ပေးသော 'တီရရင်ဆည်'နှင့်လည်း မိုင် ၂၀ မျှ ဝေး၏။ ကျွန်မ

အစောဆုံး မှတ်မိတာက ကျွန်မအမေ၏ သင်တိုင်းရှည်အင်္ကျီကြီး ဖြစ်၏။ ထိုသင်တိုင်းရှည်ကြီးက ခူးဆစ်အထိ ရှည်၏။ အမေက ဆံပင် အရှည်ထား၏။ သူ့ကို 'အရီး' ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်မအဖေ 'ယာဘား' ကတော့ ဒါက အာရဗီ ဘာသာစကား မဟုတ်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မသိသော ပထမဆုံးအချက်မှာ ကျွန်မတို့သည် 'ကုဒ်' မျိုးနွယ်များ ဖြစ်သည် ဆိုခြင်း ပင်တည်း။

ကျွန်မတို့မြို့က လမ်းထဲတွင် အများစုက အာရပ်တွေ။ ကျွန်မတို့ ကုဒ်လူမျိုးမိသားစုက ငါးစုသာရှိ၏။ အာရပ်တွေက 'အီဒီဒင်' မျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြကာ ကျွန်မတို့ကို အထင်သေး အမြင်သေးရှိပြီး ကျွန်မတို့ နေသည့် အပိုင်းကို "နိုင်ငံခြားသားနေတဲ့ကုန်း" ဟု ခေါ်၏။ ကျွန်မတို့က သူတို့ဘာသာ စကားကို အချင်းချင်း ဈေးမှာပြောရ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထဲမှာမူ 'ကုဒ်' ဘာသာစကား 'ကုရ်မန်ဂျီ' လို ပြောကြရ၏။ ကျွန်မမိဘတွေက အာရဗီ ဘာသာစကား မတတ်။ သူတို့က စာမတတ်သူတွေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ပြင်ပနှင့် ဆက်ဆံရခက်၏။ ကျွန်မတို့အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'ရှိုင်အာ' က အာရဗီ ဘာသာစကား မတတ်၍ တခြားကလေးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းဟားခြင်း ခံရ၏။

'မန်ဘစ်ရှီ' သည် တောကျသော ဒေသဖြစ်ပြီး အစွလားဘာသာနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရှိ၏။ ကျွန်မအစ်ကိုများ ပလီ တက်ကြရသည်။ 'အရီး' က ဈေးဝယ်ထွက်လျှင်လည်း သူတစ်ယောက် တည်း သွားခွင့်မရှိဘဲ ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက် သို့မဟုတ် အဖေ ကိုယ်တိုင် လိုက်ရ၏။ ကျွန်မတို့က မူစလင်များဖြစ်သော်လည်း သိပ်တော့ မတင်းကျပ်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျွန်မအစ်မများနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲ များသည် ခေါင်းကို အဝတ်မအုပ်သော မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်မတို့မိသားစုက 'ကိုဘိန်း' မြို့၏ တောင်ဘက်၊ ကုဒ်ရွာမှနေ၍ ပြောင်းလာခြင်းမှာ အနီးအနားရွာနှင့် ရန်ငြိုးရန်စတွေ ရှိ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မ တို့ ကုဒ်များသည် မျိုးနွယ်စုများဖြစ်ကြကာ ကျွန်မမိသားစုသည် ကြီးမား သော 'ကိုရီဘက်ဂ်' မျိုးနွယ်များ ဖြစ်၏။ နာမည်တွင် ကုဒ်လူမျိုးတော်လှန်

ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး 'ကိုရီဘက်ဂ်' မှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်၍ 'ကာဒ်' မျိုးနွယ်တစ်ခုလုံး ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးတွေဟု သဘောထားရ၏။ အနီးအနားက ရွာမှလည်း 'ကိုရီဘက်ဂ်' လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အနွယ်ကမတူ။ သူတို့ နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာက ကျွန်မ မမွေးခင်ကတည်းက။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အားလုံး ဇာတ်လမ်းကို သိကြ၏။ နှစ်ရွာလုံးမှာ သိုးတွေ ရှိကြ၏။ တစ်နေ့ တွင် တခြားရွာမှ သိုးကျောင်းသားတစ်ယောက်က သူ့သိုးအုပ်များကို ကျွန်မ တို့ရွာမှ မြက်ခင်းများတွင် လာကျောင်း၏။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့ရွာမှ သိုး ကျောင်းသားတွေနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည်။ မကြာမီ ကျွန်မတို့ရွာမှ ဆွေမျိုး တစ်စုက တခြားရွာတွင် အသုဘ လာပို့ကြ၏။ လမ်းတွင် သူတို့ကို အခြား ရွာမှ လူနှစ်ဦးက သေနတ်နှင့်ပစ်၏။ ကျွန်မတို့ မျိုးနွယ်စုက ပြန်ပစ်တော့ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်သေ၏။ ထိုရန်ကြွေးကို သူတို့က ပြန်ဆပ်၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်မတို့က ထွက်ပြေးကြရ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ 'မန်ဘစ်(ရ်)' သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့ကို ခေတ်သစ်နိုင်ငံများဖြစ်ကြသည့် အီရတ်၊ ဆီးရီးယားနှင့် လက်ဘနွန်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အာရပ်တို့က ကိုလိုနီအုပ်ချုပ် ရေးခေတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ ကျွန်မတို့ 'ကာဒ်' များကို လေးနိုင်ငံခွဲပြီး ထားရစ် ခဲ့ကြ၏။ ထိုလေးနိုင်ငံစလုံးမှ ဒေသခံများက ကျွန်မတို့ကို မလိုလားကြ။

ယနေ့တော့ 'ကာဒ်' လူမျိုးတချို့က တူရကီမှာ၊ အချို့က အီရတ်၊ အချို့က အီရန်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်သန်းလောက်က ဆီးရီးယားမှာ တကွတပြား နေကြရ၏။ ဆီးရီးယားတွင် ကျွန်မတို့က အကြီးဆုံး လူနည်းစုဖြစ်၏။ လူဦးရေ၏ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့၏ ဒေသိကသုံး စကားများ မည်မျှကွဲပြားစေကာမူ ကျွန်မက 'ကာဒ်' နှင့် အခြားလူမျိုးကို အသာလေး ခွဲခြားနိုင်၏။ ပထမတော့ အသံ၊ နောက်တော့ မျက်နှာ၊ ကျွန်မတို့ထဲမှ အချို့သည် အီးစတန်ဘူလ်၊ တဟီရန်နှင့် အလက်ပိုတို့တွင် နေကြ၏။ အများစု ကမူ တူရကီ၊ ဆီးရီးယား၊ အီရတ်နှင့် အီရန် စသော နေရာမှ တောင်တန်း နှင့် ကုန်းပြင်မြင့်များတွင် နေကြ၏။

ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရန်သူတွေ ပိုင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့က ကြံ့ခိုင်အောင် နေကြရ၏။ ကျွန်မတို့၏ မဟာကဝိစာဆိုတော် 'အာမတ် - အီ - ခန်နီ' က ၁၃ ရာစုတွင် ရေးခဲ့ရာ၌ ကျွန်မတို့သည် "တူရကီ နှင့် ပါးရှင်းတို့ပတ်လည်ရှိ မျှော်စင်ကြီးလေးခုနှင့် တူ၏။ နှစ်ဖက်စလုံးသည် ကာဒ်လူမျိုးတို့လို သူတို့၏ ကံကြမ္မာများ၏ ပစ်မှတ်များအဖြစ် ထားကြသည်" ဟု ရေးခဲ့၏။ သူက တစ်နေ့တွင် 'ကာဒစွတန်' နိုင်ငံကြီး ပေါ်ထွန်းရမည်ဟု ယုံကြည်၏။ "သမိုင်းရှိတဲ့သူမှာ အနာဂတ်ရှိတယ်" ဟုပင် သူက အမြဲပြောခဲ့၏။

လူတွေက 'ကာဒ်' တွေအကြောင်း သိပ်မသိကြ။ ကျွန်မတို့ကို ကမ္ဘာမှ အခြားသူများက လုံးဝမသိဟုပင် တစ်ခါတစ်ရံ ထင်မိ၏။ ကျွန်မတို့က ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားရှိသော ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည့် လူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်အစားအစာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုက လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀၀၀ ကျော်က အစ သမိုင်းအရှည်ကြီး ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို ပထမက 'ကာရကီ' ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားကြ၏။ ကျွန်မတို့တွင် လူဦးရေ သန်း ၃၀ ခန့် ရှိ၏။ သို့သော် ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့က ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး နိုင်ငံမဲ့မျိုးနွယ်စု ဖြစ်ပါသည်။ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်တို့က စစ်ရှုံးသော အော်တိုမန် အင်ပါယာကို ပထမကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ခွဲခြမ်းယူကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ နယ်မြေရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြ၏။ အာရပ်တော်လှန်ရေးအပြီးတွင် အာရပ်တွေ လွတ်လပ်ရေးရမည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မဟာမိတ် အင်အားစုက ၁၉၂၀ တွင် 'ဆက်စ်ရီး(စ်)စာချုပ်' ပင် သဘောတူစာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးကာ 'ကာဒစွတန်' ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ဒေသအဖြစ် သဘောတူခဲ့ဖူး၏။

သို့သော် တူရကီခေါင်းဆောင်သစ် 'ကီမာလ်းအာတာတပ်(စ်)' က သူ့နိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်ခဲ့ကာ ယင်းအချက်ကို လက်မခံခဲ့။ ကျွန်မတို့ 'ကာဒစွတန်' နိုင်ငံ ထူထောင်မည့်နေရာဖြစ်သော 'မိုဘူးလ်' တွင် ရေနံတွေ့သွားတော့ သူတို့က မပေးချင်တော့။ တကယ်တော့ ဗြိတိသျှနှင့်

ပြင်သစ် သံတမန်နှစ်ဦးဖြစ်သော 'မတ်ဆိုက်(စ်)' နှင့် 'ဂျော့ဂျက်စ်ပီကော့' တို့က လျှို့ဝှက်စာချုပ်တစ်ခုကို လက်မှတ်ထိုးကာ သူတို့ကြားမှ 'လီဗန်း' ကို ခွဲထုတ်ပြီး အီရတ်တွင် 'ကာကတ်'၊ အစ္စရေးတွင် 'ဟိုင်းဗာ' တို့ တည်ခဲ့၏။

ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ 'အာရပ်' ၏ ထင်ရှားသော သူရဲကောင်း များစွာသည် 'ကာ့ဒ်' လူမျိုးများဖြစ်ကြကာ မည်သူကမှတော့ 'ကာ့ဒ်' မျိုးနွယ် တွေဖြစ်ကြောင်း ဝန်မခံကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဥပမာ - 'ဆာလာဒင်'။ သူက ခရူးဆိတ်များကို တိုက်ခိုက်ကာ ဥရောပတိုက်သားများကို ဂျေရုစလင်မှ မောင်းထုတ်ခဲ့သူ။ 'ယူဆွတ်အယ်လ်အက်ဂမာ'။ သူက ၁၉၂၀ တွင် ဆီးရီးယားတပ်များကို ဦးဆောင်ကာ ပြင်သစ်တို့ကို တိုက်ထုတ်ရင်း တိုက် ပွဲမှာ ကျဆုံးခဲ့သူ။ 'အာဆတ်' ၏ ဧည့်ခံခန်းမတွင် 'ဆာလာဒင်' နှင့် သူ၏ အာရပ်တပ်မတော်ကြီး ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ရှိ၏။ 'ယူဆွတ်အယ်လ်အက် ဂမာ' အထိမ်းအမှတ်ပန်းခြံတွေ၊ ရုပ်တုတွေ များစွာရှိ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ သည် 'ကာ့ဒ်' လူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမှ မပြောကြ။

ဆီးရီးယား အာဏာပိုင်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို 'အက်ဂျာနစ်' (နိုင်ငံ ခြားသားရွာ) ဟု ခေါ်သည်။ တကယ်စင်စစ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာတွင် နေခဲ့သည်မှာ ခရူးဆိတ်တွေ ရောက်မလာမီကတည်းက ဖြစ်၏။ ဆီးရီးယား နိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော 'ကာ့ဒ်' အများစုတွင် နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင် မရှိကြ။ ထိုလိမ္မော်ရောင်ကတ်ပြားများ မရှိဘဲ အိမ်ခြံမြေဝယ်လို့ မရ၊ အစိုးရအလုပ် မရ၊ မဲဆန္ဒပေးခွင့် မရှိ၊ ကလေးတွေကို အထက်တန်းကျောင်းထားခွင့် မရှိ။

'တူရကီ' သည် 'ကာ့ဒ်' လူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်ခက်ခဲ သော နေရာဖြစ်၏။ အာဏာရှင် 'အာတာတပ်(စ်)' က 'ကာ့ဒ်' ချေမှုန်းရေး ဆိုသော အမည်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုလုပ်ခဲ့၏။ တူရကီက 'ကာ့ဒ်' ကို လူမျိုးအနေ ဖြင့် အသိအမှတ်မပြုရုံမက သူတို့ကို "တောင်ပေါ်တူရကီများ" ဟုပင် ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် နယ်စပ်၏ နိုင်ငံနှစ်ဖက်တွင် နေထိုင် ကြ၏။ တူရကီတွင် နေထိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့အဖော်တစ်ဦးကဆိုလျှင် သူ့သား ကို 'ကာ့ဒ်' အမည်ပင် ပေးခွင့်မရ၍ 'အော်ဟန်' ဆိုသော တူရကီနာမည်

ပေးကြောင်း ပြောပြ၏။ 'နာဇရင်း' က တစ်ခါတွင် သူနှင့် သွားနေရာ သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့သာစကား မပြောရသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့သီချင်းဖွင့်ခွင့်ပင် မရှိဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ပတ်သက်တာ နောက်တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တွင် ကိုယ်ပိုင်အက္ခရာရှိ၏။ သို့သော် တူရကီက အသိအမှတ်မပြု။ Q, W, X စသော စကားလုံးများ တူရကီဘာသာစကားတွင် မရှိဆိုကာ သုံးစွဲသူကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့၏။ ဗျည်းအက္ခရာလေး သုံးရုံမျှဖြင့် ထောင်ကျရမည့် အဖြစ်။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဆိုရိုးစကား တစ်ခုရှိ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေမရှိဘူး။ တောင်ပေါ်မှာသာ ရှိတယ်” ဆိုသော စကား။

ကျွန်ုပ်တို့က တောင်တွေကို ချစ်သည်။ 'ရူဟတ်'ခေါ် မကောင်း ဆိုးဝါး ဘီလူးကြီးတစ်ဦး၏ ပန်းနှစ်ဖက်တွင် မြွေနှစ်ကောင် ပေါက်နေ၏။ ထိုမြွေများကို ကောင်လေးတစ်ဦး၏ ဦးနှောက် နေ့စဉ်ကျွေးရ၏။ နောက်ဆုံး တွင် လိမ္မာပါးနပ်သော ပန်းပဲဆရာ 'ကာဝ'က ထိုမြွေများကို သိုးဦးနှောက် များ ကျွေးကာ ယဇ်ပူဇော်မည့်ကောင်လေးများကို လျှို့ဝှက်ထိန်းသိမ်းထား ၏။ ထိုလူငယ်တို့ အင်အားတောင့်တင်းလာတော့မှ ဘီလူးကြီးကို သတ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ရူဟတ်' မိစ္ဆာဘီလူးကြီးလက်မှ လွတ်သော ကောင်လေးများမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏တွေ့ ဆုံကြပြီဆိုလျှင် ပုံပြင်ပြောကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျော်ကြားဆုံးပုံပြင်မှာ 'မင်နှင့် ဂင်' ဆိုသော ကျွန်ုပ်တို့မိယုံနှင့် ဂျူးလီး ယက်ပုံပြင် ဖြစ်၏။ ထိုပုံပြင်မှာ -

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ကျွန်း၌ မင်းသားတစ်ပါးက အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ သူ့မှာက လှပသော ညီမနှစ်ဦးရှိကာ သူက ထိုသူတို့ကို ဖမ်းချုပ်ထား၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ဦးက 'မင်'ဟု ခေါ်၏။ တစ်နေ့တွင် 'မင်'နှင့် သူ့ညီမက အကျဉ်းကျ နေရာမှ လွတ်ထွက်ကာ ပွဲတော်တစ်ခုသို့ ယောက်ျားများ ဟန်ဆောင်သွား၏။

ထိုပွဲတွင် ရုပ်ရည်ချောမောသော သူရဲကောင်းနှစ်ဦးနှင့် တွေ့၏။ တစ်ဦး၏ အမည်က 'ဂင်'။ သူတို့စုံတွဲနှစ်တွဲ ချစ်ကြိုက်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် 'မင်' ဖမ်းချုပ်ခံရသည်။ ထို့နောက် အသတ်ခံရ၏။ 'မင်' ကလည်း သူ့ချစ်သူ ၏ အုတ်ဂူသွားကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ရင်ကွဲ၍ သေပြန်၏။ သူတို့ သေကြသည့်တိုင်အောင် မပေါင်းဖက်ကြရ။ သူတို့ကို ခွဲထား၏။ အလယ်မှာက ဆူးချွဲကြီး ရှိ၏။ ပုံပြင်ကပြောသည်မှာ "ကျုပ်တို့ကြားတွင် ညီညွတ်မှုရှိပါက တစ်ယောက်ကိုတော့ ရိုသေကြရမည်။ ထိုသူက တူရကီ၊ အာရပ်နှင့် ပါးရှင်း တို့ကို တစ်မျိုးတည်း ပေါင်းစပ်ပေးလိမ့်မည်" ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏နိုင်ငံ အတွက် တိုက်ခိုက်ရန် သင်္ကေတဖြစ်၏။ 'ဇင်'သည် ကာဒ်နိုင်ငံတော်ကို ကိုယ်စားပြု၏။ 'ဂင်'က ကာဒ်ပြည်သူများကို ကိုယ်စားပြု၏။

ကျွန်မက ထိုပုံပြင် နားထောင်ရင်း ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ထိုပုံပြင်အစား 'လှကညာနှင့် သားရဲသတ္တဝါ' ပုံပြင်ကို ပိုကြိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းက ပြင်ပပုံသဏ္ဍာန်ထက် အတွင်းစိတ် ဖြူစင်မှုက ပိုမိုအရေးကြီးကြောင်း သင်ခန်းစာပေး၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေ 'ယာဘာ'က သိုးနှင့်ဆိတ် ကုန်သည်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကြီးလာတော့ သူ အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ တစ်ချိန်လုံး ဆေးလိပ် သောက်၊ သူ့သားတွေ ဗလီ မတက်တာကို ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နှင့်သာ အချိန်ကုန် ခဲ့၏။ သူ့မှာ မြေဧက ၆၀ ပိုင်သည်။ ကျွန်မ၏ ဘိုးဘေးများကမူ ကုလား အုပ်များပင် ပိုင်၏။

ကျွန်မအစ်ကိုက ပြောဖူးသည်မှာ သူသည် စနေနေ့တွင် ဈေး၌ ဆိတ် တစ်ကောင်ဝယ်ကာ နောက်တစ်ပတ်တွင် ပြန်ရောင်းခြင်းအားဖြင့် အမြတ် အနည်းငယ်ရကြောင်း။ ဤသို့ဖြင့် သူ့မှာ ဆိတ်အကောင် ၂၀၀ လောက်

ပိုင်လာကြောင်း။ သိုးရောင်းတာတော့ အမြတ်သိပ်မကျန်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မ အစ်ကို 'ရှိုင်အာ'က ငွေပို့ပေး၍ အမေ 'အရီး'က အခန်းပိုလေးတစ်ခု အိမ်တွင် ထပ်ဆောက်ကာ သူ၏အပ်ချုပ်စက်ကို ထား၏။ ကျွန်မကလည်း လစ်ရင်လစ်သလို အမေ့အပ်ချုပ်စက်ကို ဆော့တတ်၏။ အိမ်မှာ ဧည့်သည် မလာရင် ကျွန်မ အမေနှင့် အိပ်၏။

'ရှိုင်အာ'က ဂျာမနီမှာ နေသည်။ သူက 'လမ်းလျှောက်ခြင်း'ဆိုသော ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ရိုက်ဖူးသော ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်၏။ သူ့ရုပ်ရှင်မှာ တူရကီတောင်ပိုင်းရှိ ကစ်ရွာတွင် လမ်းအများကြီးလျှောက်တဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုလူကြီးက ပီကောရောင်းသော ကောင် လေးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ မကြာခင် သူတို့နေထိုင်သော နေရာကို စစ်တပ်က သိမ်းပိုက်သွားသည်။ ကာဒ်လူမျိုး အဘိုးကြီးက တူရကီတပ်မတော်အရာရှိ ကို ပါးရိုက်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်က ဒါပါပဲ။ ရုပ်ရှင်လား၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လားပင် ခွဲခြား၍ မရ။

ကျွန်မက 'ရှိုင်အာ'ကို မမြင်ဖူးပါ။ သူက ၁၉၉၀၊ အသက် ၁၇ နှစ်က ဆီးရီးယားမှ ထွက်သွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မမွေးခင် ဟိုးအဝေးကြီး ကတည်းက သူ ထွက်သွားရခြင်းမှာ အီရတ်ရှိ ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲတွင် ဝင်တိုက်ရန် သူ့ကို စစ်ထဲ အတင်းထည့်၍ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့ နှင့် အမေရိကန်တွေက မိတ်ဆွေတွေ။ ဆီးရီးယားအစိုးရက ကျွန်မတို့ ကာဒ်တွေကို တက္ကသိုလ်မတက်စေချင်။ အစိုးရရာထူးတွေထဲမှာ မခန့်။ သို့သော် 'ဘတ်သ်'ပါတီဝင်တာတို့၊ စစ်ထဲဝင်တာကိုကျတော့ လက်ခံ၏။ 'ရှိုင်အာ'က စစ်ထဲမဝင်ချင်၍ ထွက်ပြေး၏။ သူနှင့် အခြားကောင်လေး တစ်ယောက်တို့ ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ငယ်စဉ်ကပင် ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာဖြစ်ချင်သူ။ ဒဏ်လည်း ခံနိုင်၏။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် တစ်ခါမှ ရုပ်မြင်သံကြားစက် မရှိခဲ့။ ရေဒီယိုတစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ရုပ်မြင်သံကြားကို ဘာသာရေးသမားတွေက အားမပေး။ သူ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် သူ၏ အတန်းဖော်များနှင့်အတူ ရေဒီယိုပြဇာတ်များ ကကြ၏။ ထိုသို့လုပ်ရင်းနှင့်

အခြားလူများ၏အိမ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ခွင့်ရခဲ့၏။ ကျွန်မတို့မိသားစုက သူ့အတွက် ဒေါ်လာ ၄၅၀၀ ပေးရသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုဝယ်ပေးကာ ဒမတ်စကတ်ရှိ အီရတ်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖြင့် မော်စကိုတွင် အလည်နေရန်ဆိုကာ ထွက်သွား၏။ မော်စကိုတွင် ကြာကြာမနေ။ အမေရိကန်သို့သွားကာ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့်တောင်း၏။ ကာဒ်လူမျိုးများထဲတွင် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ နည်း၏။ ထို့ကြောင့် သူက လူနည်းစုတွင် ထင်ရှားသူ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့အစိုးရက သူ့ရုပ်ရှင်များကို မကြိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့က သူ့အကြောင်း သိပ်မပြောရဲကြပါ။

ကျွန်မတို့ မိသားစုစာရင်းထဲတွင်လည်း 'ရှိုင်အာ'ကို ထည့်မထား။ သူနှင့် ဆက်စပ်သူဆိုပါက ပြဿနာတက်နိုင်၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့မိသားစုစာရင်းထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပါသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေကမပေါ်။ အမေဖြစ်သူ 'အရီး'သည် စာမတတ်။ သူ့အသက် ၁၃ နှစ်တွင် အဖေနှင့် လက်ထပ်ကြ၏။ သူက ကျွန်မတို့အတွက် အဝတ်တွေ ချုပ်တတ်၏။ ကမ္ဘာ့မြေပုံထဲမှ နိုင်ငံအားလုံးကို နာမည်နှင့်တကွ မှတ်မိ၏။ အတွက်အချက်လည်း ကောင်း၏။ ကျွန်မတို့ မိသားစုတွင် ကျွန်မကလွဲ၍ အကုန်လုံးလိုလိုသည် တော်ကြ၏။ ကျွန်မ အမေဘက်မှ အဘိုးသည် သေနတ်ကိုင်ဆောင်မှုနှင့် အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ ထောင်ထဲတွင် ပညာတတ်တစ်ဦးနှင့်တွေ့ရာ သူ့ကို စာဖတ်သင်ပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် 'အရီး'က ကျွန်မတို့အားလုံးကို ပညာတတ်တွေ ဖြစ်စေချင်၏။ ကျွန်မ၏ အစ်မ အကြီးဆုံး 'ဂျမီလာ'က အသက် ၁၂ နှစ်မှာ ကျောင်းထွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က မိန်းကလေးဆိုရင် ပညာတတ်စရာ မလို။ အိမ်မှာပဲနေပြီး အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရန်သာ အရေးကြီး၏။ သူ့နောက်မှ ကျွန်မအစ်မများဖြစ်ကြသည့် 'နာဒါ'၊ 'နာရာ'နှင့် 'နာရင်း'တို့ကမူ ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်ကြသော 'ရှိုင်အာ'၊ 'ဖာဟတ်'၊ 'မူစတာပါ'၊ 'ဘလန်း'တို့ကဲ့သို့ စာသင်ရ၏။ ကျွန်မတို့တွင် ကာဒ်စကားပုံတစ်ခု ရှိ၏။

အထီးဖြစ်ဖြစ်၊ အမဖြစ်ဖြစ် ခြင်္သေ့က ခြင်္သေ့ပဲ။

မနက်တိုင်း ကျွန်မက သူတို့ ကျောင်းသွားကြသည်ကို လှေကားထစ်မှ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရ၏။ လွယ်အိတ်လေးတွေ ဝှေ့ယမ်းသွားကြတာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားတွတ်ထိုးနေကြတာတွေ။ လှေကားထစ်က ကျွန်မ၏အကြိုက်ဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် ရွံ့တွေနဲ့ ကစားသည်။ လူတွေ သွားတာလာတာ ငေးကြည့်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ဦးကို စောင့်ရသည့်အထဲတွင် အထူးသဖြင့် စောင့်ရသူမှာ 'နို့မုန့်ချိုသည်' ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ် သစ်ခွမုန့်ရယ်၊ သစ်ကြမ်းပိုးခေါက်ရယ်၊ နို့ရယ် ရောနယ်ထားသော မုန့်ကို 'နို့မုန့်ချို' ဟု ခေါ်သည်။ အလွန်စား၍ အရသာရှိသည်။ ထိုအသည်က လှည်းလေးနှင့် လာရောင်း၏။ အခြားဈေးသည်တွေကဲ့သို့ သီချင်းတွေ ဖွင့်၍ မရောင်း။ သူက ကုန်အန်ကျမ်းစာ ရွတ်ဖတ်သံများကို ဖွင့်၍ ရောင်းတတ်၏။

ကလေးတွေအားလုံး သွားကြလျှင် အိမ်က တိတ်ဆိတ်သွား၏။ 'ယာဘာ'က ဆေးလိပ်သောက်လျှင်သောက်၊ ပုတီးစိတ်လျှင် စိတ်နေတတ်၏။ တစ်ခါတလေတော့ သူလည်း သူ၏သိုးခြံသို့ သွားတတ်၏။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်လက်ယာဘက်တွင် ကျွန်မဦးလေးနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ နေကြ၏။ သူတို့အိမ်နှင့် ကျွန်မတို့အိမ်ကြားတွင် စိုက်ပရပ်စ်ပင် အကြီးကြီး တစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုအပင်ကြီးက နက်မှောင်ပြီး ကြောက်စရာပုံစံကြီး ဖြစ်၏။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ကား လမ်းဘေးခွေးတွေနဲ့ လေလွင့်ကြောင်တွေ သောင်းကျန်းကြတာလည်း ကျွန်မအတွက် တုန်လှုပ်စရာ။ ကျွန်မက မြန်မြန်ပြေးလွှားတတ်သော ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေကို မကြိုက်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နားတွင် ကြောင်ဖြူမိသားစု ရှိ၏။ သူတို့နား သွားလျှင် တစ္ဆီးတစ္ဆီးနှင့် မာန်ဖီတက်၏။ ကျွန်မ သူတို့ကို မုန်းသည်။

နွေရာသီ ညဘက်တွေကိုတော့ ကျွန်မ ကြိုက်၏။ အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းရင်း ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကြယ်တွေကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိ၏။ ကြယ်တွေနား သွားကြည့်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ငယ်စဉ်တုန်းက အာကာသယာဉ်မှူး ဖြစ်ချင်၏။

တစ်ခုတော့ ခက်၏။ အာကာသထဲတွင် ပို၍မရ။ ကမ္ဘာ့ဆွဲအားက
သုညဖြစ်နေ၍ မျက်ရည်တွေက အောက်ကိုကျမည် မဟုတ်။ မျက်လုံးနား
တွင်ပင် ဝေ့သီနေမည်။ ထိုအခါ အရည်လုံးလေးများဖြစ်ကာ သင်၏မျက်နှာကို
လာစင်နိုင်၍ မျက်ရည်ထိမှန်လျှင် နာမည်ကိုတော့ သတိထားနေရဦးမည်။

အခန်း (၂) အလက်(ပ်)ပို နံရံများ

အလက်ပ်ပို၊ ဆီးရီးယား (၂၀၀၃ - ၂၀၀၈)

လူများက ကျွန်မကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မြင်ကြသည်။ ကျွန်မ၏အစ်မများက အလွန်လှ၏။ အထူးသဖြင့် အစ်မ 'နာဇရင်း' ဆိုလျှင် သူ၏ မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် အသားဖြူဖြူလေး။ သို့သော် ကျွန်မကျတော့ အာရပ်နှင့် ပိုတူနေ၏။ ကျွန်မ၏ ရှေ့သွားကကြီးပြီး အနည်းငယ် ခေါထွက်နေ၏။ မျက်လုံးက ကလယ်ကလယ်နှင့် မျက်မှန်တပ်တော့လည်း မျက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ်မှာ အမြဲပင် တွဲကျနေတတ်၏။ ဒါပဲလား။ မကုန်သေး။

ကျွန်မကိုမွေးတော့ အမေက တော်တော်အသက်ကြီးနေပြီ။ အသက် ၄၄ နှစ်။ ခရစ်ယာန်များအဆိုအရ ယေရှုခရစ်တော်သည် သူ လက်ဝါးကပ်တိုင် အဝင်မခံရမီ တောထဲတွင် ဥပုသ်ဝင်နေသော ရက်လေးဆယ်တွင် မွေးသည် ဆို၏။ ကျွန်မ၏ဦးနှောက်က အောက်ဆီဂျင် အလုံအလောက်မရ၍ ခြေထောက်တွေက ပုံမှန်လှုပ်ရှား၍မရ။ ကျွန်မ၏ခြေဆစ်များက အထဲကို ဝင်နေ၏။ ခြေချောင်းလေးများက အောက်ကိုကျနေ၏။ ဖနောင့်က အပေါ်တင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ လမ်းလျှောက်၍မရ။ ကျွန်မက ခြေချောင်း

လေးတွေ ခေါက်ပြီး လျှောက်မှရမည်။ ကျွန်မ၏ လက်ဖဝါးနဲ့ လက်ချောင်း
လေးများကလည်း ခွက်နေရမည့်အစား ခုံးနေ၏။

ကျွန်မက မွေးကတည်းက အခြားကလေးများကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်၍
မရ၍ မိဘများက ဆရာဝန်တစ်ဦးထံ ခေါ်ပြီးပြန်၏။ သူက ကျွန်မ၏
ဦးနှောက်က ခြေတို့၊ လက်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသဖြင့် ဦးနှောက်
ဖွံ့ဖြိုးလာသည့်အချိန် အသက်ငါးနှစ်လောက်ကျမှ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်နိုင်
မည်ဟု ပြော၏။ ပရိတိန်းဇာတ်နှင့် ကယ်စီယမ် များများကျွေးရန် ပြော
သည်။ အမေက ကျွန်မကို ကြက်ဥများများ ကျွေး၏။ ဝီတာမင်ဆေးတွေ
ထိုးပေး၏။ သို့သော် ခြေထောက်က မလှုပ်၊ ဆရာဝန်အများကြီးထံ ပြန်။
ကျွန်မအစ်ကို 'ရှိုင်အာ'က ဂျာမနီမှ ဖုန်းဆက်ပြီး အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး၏
အမည်ကိုပြောကာ ကျွန်မကို 'အလက်(ပ်)ပို'သို့ ခေါ်လာရန် ပြော၏။
သူက ကျွန်မကို 'အမ်အာအိုင်' ဓာတ်မှန်ရိုက်၏။ 'အမ်အာအိုင်'က ပလတ်
စတစ် ခေါင်းလောင်းပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတွင် ဟန်ချက်ညီ
အားနည်းမှုဖြစ်သည့် ဦးနှောက်အာရုံကြော ချို့တဲ့ရောဂါရှိသည်ဟု ပြော
သည်။ ကျွန်မက ဆရာဝန်ပြောသော ရောဂါအမည် ခပ်ရှည်ရှည်ကို နား
မလည်ပါ။ သို့သော် ဒါကို ပြောပြလိုက်လျှင် အမေ 'အရီး'နှင့် အဖေ
'ယာဘာ'တို့ ထိတ်လန့်မည်ကို သိ၏။ ဆရာဝန်က ကျွန်မကို ခွဲစိတ်ရန်နှင့်
ရှုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကုထုံးတစ်ခုခု ကုသရန်လိုကြောင်း ပြော၏။

ကျွန်မတို့နေထိုင်သော 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' မှာ ဖုန်ထူပြီး လျှစ်လျူရှုခံနယ်မြေ
ဖြစ်၏။ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေ အုပ်လိုက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ပန်းနာ
ရောဂါ စွဲကပ်ရာ တစ်ခါတလေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြာသွားလောက်အောင်
အသက်ရှူကြပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ အသက်လေးနှစ်တွင် 'အလက်ပ်ပို'
သို့ ပြောင်း၏။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မအတွက် ဆေးကုသနိုင်စရာနှင့် ကျွန်မ၏
အစ်မ 'နာဒါ'နှင့် အစ်ကို 'ဘလန်'တို့ တက္ကသိုလ်တက်၍ ရမည်။ 'နာဒါ'က
စာတော်၏။ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' မြို့ ကျောင်းအားလုံးတွင် သူက နံပါတ်တစ်။ ကျွန်မ
တို့မိသားစုထဲတွင် တက္ကသိုလ်သို့ သွားနိုင်သည်မှာ သူ ပထမဆုံး။ သူက

ဥပဒေပညာကို လေ့လာ၏။ သူက ကျော်ကြားသော ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာမည်မှာ သေချာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်၏။

‘အလက်ပ်ပို’က သမိုင်းဝင်နေရာ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူတွေ စတင်နေထိုင်သော မြို့ဖြစ်၏။ ဆီးရီးယားနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးမြို့လည်း ဖြစ်၏။ ဤမြို့တွင် သင် လိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်၏။ ကျွန်မတို့က အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ ရပ်ကွက်ဖြစ်သော ‘ရိုင်စ်မက်ကနွတ်’ ရပ်ကွက်တွင် နေသည်။ မွန်းလွဲချိန်တွင် ကျောက်တုံးအဆောက်အအုံများအားလုံးသည် ပန်းရောင်ထနေ၏။ ရပ်ကွက်အလယ်တွင် တောင်ကမူတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုတောင်ကမူပေါ်တွင် တံတိုင်းကာရံထားသော ရဲတိုက်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုရဲတိုက်ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် ‘အလက်ပ်ပို’မြို့တစ်ခုလုံးကို ဆီး၍ မြင်နိုင်သည်။ မြို့သက်တမ်းက နှစ်တစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။

ကျွန်မတို့၏ အိမ်အသစ်မှာ အမှတ် ၁၉၊ ဂျော့အာလ်အက်စဝပ်လမ်းမှ အိမ်တစ်ခု၏ ငါးထပ်တွင် ဖြစ်၏။ ဤမြေကို ပိုင်ခဲ့သူ ခရစ်ယာန်တစ်ဦး၏ အမည်ကို အစွဲပြုခေါ်ဝေါ်သောလမ်း ဖြစ်၏။ မြို့၏ လူဦးရေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လောက်က ခရစ်ယာန်တွေ ဖြစ်ကြ၏။ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းလည်း အနီးအနားတွင် ရှိသည်။ ကျွန်မကတော့ ဤမြို့ကို ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ ထက်တော့ ပိုကြိုက်၏။ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေ အန္တရာယ်မှ ကင်း၍ဖြစ်၏။ အိမ်ကလည်း အတော်ကြီး၏။ အခန်းလေးခန်းပါ၏။ ရေချိုးခန်းတစ်ခုနှင့် လသာဆောင် နှစ်ခုလည်း ရှိ၏။ လသာဆောင်မှနေ၍ ကမ္ဘာကြီး ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ရ၏။ အမေကတော့ ပျော်နေ၏။ အနီးအနားတွင် ကာဒ်လူမျိုး များစွာရှိ၍ဖြစ်၏။ အခန်းတစ်ခန်းကို ဧည့်ခန်းလုပ်ကာ ထိုအခန်းတွင် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်မ၏အစ်ကိုများဖြစ်ကြသော ‘ရှိုင်အာ’နှင့် ‘ဖာဟတ်’က နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်နေကြ၏။ ‘မူစကမ်’ကမူ ‘မန်ဘစ်ဂျီ’တွင်ပင် ကျန်ခဲ့ကာ ရေတွင်းတူးသော ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်၏။ သူတို့အလုပ်က ကောင်းသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ချိန်က ရေရှားပါးသောကာလများကို ကြုံခဲ့ရ၍ ဖြစ်၏။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်မအစ်မတွေအားလုံးနှင့် အတူတူနေကြ၏။ သို့သော်

‘ဂျမီလာ’၊ ‘နာဒါ’ နှင့် ‘နာရာ’ တို့က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားကြ၏။ (သူတို့ တစ်ခါလက်ထပ်တိုင်း ကျွန်မက တစ်ခါ ငိုရ၏) ‘ဂျမီလာ’ လက်ထပ်ပြီးနောက် လူတွေက ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာကြကာ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးကို ဂုဏ်ပြုစကားပြောကြ၏။ ကျွန်မက ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူ ‘မိုဟာမက်’ ကို ကြည့်နေ၏။ သူနှင့် ‘ဂျမီလာ’ လက်ထပ်ကြမည် ဖြစ်၏။

အိမ်မှာကျန်ခဲ့သူတွေက ကျွန်မရယ်၊ ‘ဘလန်း’ ရယ်၊ ‘နာဇရင်း’ ရယ် သာ။ ‘ဘလန်း’ က ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်သော အခန်းတွင် ကျွန်မနှင့်အတူ အမေရယ်၊ အဖေရယ်ပါ တူတူအိပ်ကြ၏။ ‘နာဇရင်း’ မှာတော့ သူ့ကိုယ်ပိုင် အခန်းကျဉ်းလေး ရှိ၏။

ကျွန်မတို့အိမ်က ခြောက်ထပ်တိုက်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ် မှာ လူမနေသဖြင့် ကျွန်မတို့က အမြင့်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့တိုက်၌ နေသူ အခြားလူများမှာလည်း ကားဒ်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လာသူများဖြစ်၏။ တိုက်ခြင်းကပ် အခန်းတွင်မူ ကောင်မလေး လေးယောက် ရှိ၏။ ‘ပါပင်း’၊ ‘နာမင်း’၊ ‘ဟင်မရင်း’ နှင့် ‘ကောလင်း’ တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ‘ကာဝါ’ ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။ သူက အသက်အငယ်ဆုံး။ ကျွန်မ သူတို့ကို ချစ်သည်။ သို့သော် ကစားသောအခါ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့က ကျွန်မဘေးမှ ထွက်ပြေးကြ၏။ ကျွန်မက မသန်မစွမ်းနှင့် ယုန်လေးလို ခုန်ဆွခုန်ဆွ လိုက်ရလျှင် သူတို့က ရယ်ကြ၏။ ကျွန်မက ယုန်နှင့်လည်း တူ၏။ ယုန်လို ရှေ့သွား ခေါ်ထွက်နေတာ၊ ယုန်လိုလည်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်တတ်၏။ အောက်ထပ်နှစ်ထပ်တွင်မူ အခြား မိသားစုများနေကြကာ သူတို့အိမ်တွင် လိပ်ကလေးအလှ မွေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလိပ်ကလေးကို မကြာခင်က ကျွန်မထံ ခေါ်လာကြ၏။ ကျွန်မက လိပ်ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရတာ သဘောကျ၏။ ကလေးများကမ္ဘာတွင် ကျွန်မက သိပ်မဝင်ဆန့်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မနှင့် သိပ်မပေါင်းချင်ကြ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်သာ အဖော်လုပ်ရတာ များ၏။ ကျွန်မက အကုန်ကြည့်၏။ ကာတွန်းတွေရော၊ ဒီဗီဒီတွေရော၊ ကျွန်မ မိသားစုကတော့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရတာ ကြိုက်ကြ၏။ ဘောလုံးပွဲကိုတော့ မိသားစုအားလုံး အကုန်ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်မ အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်မတို့ ဂြိုဟ်တုစလောင်း တပ်ကြ၏။ ကျွန်မက သမိုင်းနှင့် သိပ္ပံ မော်ကွန်း ရုပ်ရှင်တွေကို ကြည့်သည်။ ကွန်ပျူတာရလာသောအခါ ကျွန်မတို့တွင် ဂူဂဲလ်ကို သိလာကာ ရသမျှ သတင်းအချက်အလက်များကို စတင်စုဆောင်း သည်။ ကျေးဇူးပါ ဆာဂေးဘရင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တစ်နေ့ ဆုံချင်ပါသေးရဲ့။

စပြောရလျှင် ကျွန်မက 'ဖရက်တာနီတီ' ခေါ် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကုထုံး ဌာနသို့ သွားသည်။ ၎င်းပုံစံက ရိုးရာ ဆီးရီးယားအိမ်ပုံစံမျိုး။ ပန်းခြံထဲတွင် အန်းများ၊ ရေပန်းများ ရှိ၏။ ဓာတ်လှေကားမရှိသဖြင့် ကျွန်မက လှေကား လက်ရမ်းများကို အားပြုပြီး တက်ခဲ့ရ၏။ ကုသပေးသူများက ကျွန်မကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့က ကျွန်မ၏ခါးကို သားရေကွင်းဖြင့် ပတ်ကာ မတ်မတ်ရပ်ရန် ပြော၏။ ကျွန်မကတော့ 'အာဆတ်' ၏ ညှဉ်းပန်းရေးစခန်း တစ်ခု ရောက်နေသလား ခံစားရ၏။

ဤဌာနသို့ ကျွန်မက တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်လာရမည်။ သို့သော် ကျွန်မက ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါကိုလည်း အမြစ်ပြတ်အောင် သတ်နေရသေး သည်။ ရင်ကြပ်တာက ရင့်ကျက်လာလျှင် အသက်ရှင်ဖို့ခက်၏။ အသက် ၅၅သံ တနှိနှိ ကျွန်မ အဆုတ်မှ ထွက်လာသဖြင့် အမေက ကျွန်မကို ဝေ တော့မည်ဟုပင် ထင်၏။ 'ဂျမီလာ' က ကျွန်မကို အမြဲနှစ်သိမ့်တတ်၏။ သူ လက်ထပ်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားတော့ သူ့နေရာကို 'ဘလန်း' နှင့် 'နာဇရင်း' တို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မအတွက် အခံရအခက်ဆုံးက ဆေးလိပ်နဲ့ ဖြစ်၏။ ဆီးရီးယားက အမျိုးသားတိုင်းလိုလို စီးကရက်သောက်၏။ အချို့ အမျိုးသမီး

တွေပင် ဆေးလိပ်သောက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ဆေးလိပ်သောက်သူ မရှိ။ သို့သော် အောက်ထပ်မှ ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့က အပေါ်ထပ်ကို တက်လာ၏။ အားလပ်ရက်များတွင် အသက်ရှူကြပ်တာ ပိုဆိုးတတ်၏။ အိမ်၌ ပွဲအခါ သမယလေးခုတွင် ကျွန်မ ဆေးရုံမှာသာ နေခဲ့ကြရ၏။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် မသန်စွမ်းဝေဟာ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိ။ ဒီကြားထဲ ပန်းနာရင်ကြပ်က မကြာခဏဖြစ်၍ ကျွန်မ ကျောင်းမသွားနိုင်။ ကျွန်မ၏ တတိယညီမ 'နာရာ'က တက္ကသိုလ်တက်ရာ အမှတ်မမီ၍ သူ လည်း ကျောင်းမတက်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့၏။ သူက အလှအပနှင့် မိတ်ကပ် များကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့အဝတ်လဲ၊ အလှပြင်တာကို ကျွန်မတို့ အမြဲပဲ စောင့်ကြရ၏။ သူက ကျွန်မ မသန်စွမ်းသဖြင့် ကျောင်းမတက်ဆို သည့် ဆင်ခြေကို သဘောမကျ။ သူက ကျွန်မကို ဘောလုံးစည်းမျဉ်းတွေ သင်ပေး၏။ သို့သော် အသက်ခြောက်နှစ်တွင် သူက ကျွန်မကို အာရဗီ အရေး၊ အဖတ် သင်ပေး၏။ ကျွန်မကို ဝါကျတစ်ကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ရေးခိုင်း၏။ တစ်ခါတလေ စာတစ်မျက်နှာအပြည့် ဒါကိုပဲ ရေးရ၏။

ကျွန်မက လျင်မြန်စွာ တတ်လွယ်ပါသည်။ 'နာရင်း'က ရပ်ကွက်မှ ကျောင်းသို့သွားကာ ကျွန်မအတွက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေ ယူလာ၏။ ကျွန်မ စာအုပ်တွေကို နှစ်ပတ်အတွင်း ဖတ်ရသည်။ ကျွန်မ စာဖတ်တတ် သည်နှင့် ကျွန်မ၏ကမ္ဘာက စာအုပ်တွေ၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ နောက် လသာဆောင်တွင် ထိုင်နေတာ၊ လသာဆောင်မှနေပြီး ကျွန်မက ခေါင်မိုးတွေ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းတွေ၊ ရေတိုင်ကီတွေကို မြင်ရ၏။ ထိုနေရာမှ ကျော်ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်နေ့ကို ငါးကြိမ်ဝတ်ပြုဖို့ ဆော်ဩသော ဗလီထိပ်ချွန်တွေကို မြင်ရ၏။ များသောအားဖြင့်မူ ကျွန်မက လမ်းပေါ်ကို ကြည့်၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အဆောက်အအုံများ ရှိ၏။ ဆိုင် ဆို၍ကား ကုန်စုံဆိုင်နှင့် ဘောလုံးဝတ်စုံရောင်းသော စတိုးဆိုင်သာ ရှိ၏။ လမ်းကလည်း သိပ်မရှုပ်ပါ။ ဟွန်းတီးလာသော ကားနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် တချို့ ရှိ၏။ မနက်တိုင်း ထမင်းချက်ဖို့၊ အနွေးဓာတ်ပေးဖို့၊ ဓာတ်ငွေ့ရောင်း

သော လူတစ်ယောက်က သူ့လှည်းကို တွန်းလာတတ်၏။ သူက ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူ့လှည်းမှာ သီချင်းဖွင့်တာက ခရစ္စမတ်သီချင်း များသာ ဖြစ်၏။

သူ၏လှည်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့၏ အာဏာရှင် 'အာရှာ - အာလ် - အာဆတ်' ၏ ပုံများ ပါ၏။ ကျွန်မတို့၏ ခေါင်းဆောင်များသည် ပုဂ္ဂိုလ် ရေး ကိုးကွယ်မှုခံသူများ ဖြစ်၏။ အရာရာကို အာဆတ်၊ အာဆတ်၊ အာဆတ် ဟုပင် အမည်ပေးကြ၏။ အာဆတ်ကန်၊ အာဆတ်အကယ်ဒမီ၊ အာဆတ် စာရေးဆရာကလပ် စသဖြင့် အာဆတ်အမည်က ပါတာများ၏။ လမ်းပေါ်မှ ဆိုင်းဘုတ်များတွင်လည်း အာဆတ်၏ ဓာတ်ပုံမျိုးစုံသာ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခြားနိုင်ငံခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် အာဆတ်ပုံ၊ အာဆတ်ကို ဖခင်ကြီးလို ကြည်ညိုနေကြပုံ၊ သူ ကလေးတစ်ဦးဦးကို နောက် ဘက်ထိုင်ခုံတွင် တင်ကာ ပြုံးလျက် လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသော အာဆတ်ပုံ။ 'ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သင်နှင့်အတူ ရှိသည်' ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်များ။

အာဆတ်ပုံသာမက ကွယ်လွန်ခဲ့သောသူ၏ ဖခင် 'ဟာဖာ' ၏ ပုံတွေ လည်း တွေ့ရပေသည်။ သူတို့မိသားစုက ၁၉၇၈ မှစ၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသူ များ ဖြစ်ကြ၏။ 'ဟာဖက်' က မွေးတုန်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ။ ကလေး ၁၁ ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် လေတပ်ဦးစီးချုပ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် အာဏာသိမ်းကာ နိုင်ငံကို ဆယ်စုနှစ်များစွာ အုပ်ချုပ် ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင် 'အာဆတ်' တို့က တိုင်းရင်းသားလူနည်းစု မျိုးနွယ် များပင်ဖြစ်၏။ သူတို့က 'အလာပိုက်' မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည်။ သို့သော် သူတို့က 'ရိုးယား' ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဆီးရီးယားအများစုက ကျွန်မတို့ ကဲ့သို့ 'ဆွန်နီ' များ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ မလုံခြုံဘူး ထင် သလား မသိ။ နိုင်ငံကို ပုလိပ်နိုင်ငံကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်၏။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ပေါင်းက ၁၅ ခုပင် ရှိသည်။ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်သူဆိုလျှင် ဖမ်း၏။ သတ်ပစ်၏။ 'ဟာဖက်' ကိုယ်တိုင်ပင် အကြိမ်ကြိမ် အလုပ်ကြံခံရ၏။ သို့သော် သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ တွင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ကျွန်မမွေးပြီး တစ်နှစ်။

စီမံချက်အရ သူ့အရိုက်အရာကို သားကြီး ဩရသမ်ဘာဆိလ်' က ဆက်ခံရသည်။ သူက တပ်မတော်အရာရှိ၊ မြင်းစီးချန်ပီယံ။ သို့သော်

‘ဘာဆိလ်’က အမြန်လမ်းမောင်း ဝါသနာပါ၏။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ဒမတ် စကပ်လေဆိပ်သို့အသွားလမ်းတွင် သူ၏မားစီးဒီးကားက အရှိန်လွန်ကာ တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်၍ သေဆုံးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရှက်တတ် ရွံ့တတ်သော ခပ်ပိန် ပိန် ဒုတိယသား ‘ဘာရှာ’က အာဏာရလာ၏။ သူ့ကို လူတွေက မိန်းမလျှာ ဟုပင် ခေါ်ကြ၏။ သူ အုပ်ချုပ်စဉ်မှာတော့ လူတွေက ပျော်ကြ၏။ ဆိုဝီယက် ယူနီယံတွင် လေသူရဲအဖြစ် လေ့ကျင့်ခဲ့သူ သူ့အဖေနှင့် သူက မတူ။ ‘ဘာရှာ’ က အင်္ဂလန်တွင် မျက်စိဆရာဝန်အဖြစ် ပညာသင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် လန်ဒန်ရှိ ‘အနောက်ဘက် မျက်စိဆေးရုံ’တွင် မျက်စိနှင့်ပတ်သက်သော ဘွဲ့လွန်တက် နေသူ။ သူ့ဇနီး ‘အက်စ်မာ’က ဗြိတိန်တွင် မွေးသူ ဖြစ်၏။ (သူ့ဖခင်က လန်ဒန်မှ နှလုံးရောဂါပါရဂူ) ကျွန်မတို့က ဂုဏ်ယူကြ၏။ ငယ်ရွယ်ချောမော သော သမ္မတ။ လှပသော ဇနီးနှင့်အတူ ကမ္ဘာပတ်သူ။ ဘုရင်မကြီးနှင့်ပင် တွေ့ခဲ့သူ။ သူကတော့ ပိုပြီးပွင့်လင်းမည်။ အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်မည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်ခဲ့၏။ အစကတည်းက ထိုသို့ပင် လုပ်ခဲ့၏။ သူက နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ရာပေါင်းများစွာကို လွှတ်ပေး၏။ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေးများသို့ တက်ခွင့်ပြု၏။ ဆယ်စုနှစ်များစွာ မလုပ်ခဲ့ သော လွတ်လပ်ရေးသတင်းစာကို စတင်ထုတ်ဝေ၏။ စစ်တပ်မှ အငြိမ်းစား ယူသည့်အသက် လျော့ချ၏။ ဒါကတော့ သူ့ဖခင်၏ လူဟောင်းတွေကို ဖယ်ရှားခြင်း ဖြစ်၏။ လူတွေက ‘ဒမတ်စကပ်နေ့ဦး’ဟု ခေါ်ကြ၏။

နှစ်နှစ်ကြာလေတော့ အခြေအနေများက ခုံးရင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာ သည်။ စစ်တပ်မှ လူဟောင်းများက အပြောင်းအလဲကို မကြိုက်ကြ၍ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ပြည်သူများသည် ‘မူခါဘာရတ်’ ခေါ် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်များ၏ အောက်တွင် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် နေကြရပြန်သည်။ မိမိတို့ တွေးမိထင်မိတာကိုပင် ဘာမှမပြောရဲတော့။ နေရာတကာတွင် နားတွေ၊ မျက်စိတွေက နားထောင်နေကြသည်။ စောင့်ကြည့်နေကြသည် မဟုတ် ပါလား။

ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ဆိုရိုးစကားရှိ၏။

“အသက်ရှူသမျှ အချိန်တိုင်း ကြာနိုင်သမျှ ကြာကြာရယ်မော။ အသက်ရှင်သမျှ အချိန်ကြာကြာ မေတ္တာထား”

ဤလှပသောကမ္ဘာတွင် လူသားအဖြစ် အချိန်တိုတိုလေးမျှသာ ရှင်သန်ခွင့် ရစဉ်ကာလတွင် ဘာကြောင့် အမုန်းတရားတွေ၊ အကြောက် တရားတွေနှင့် ကျီးလန့်စာစာနေကြရမှာလဲ။ ‘နူးဂျင်း’ ၏မူ ရှိသည်။ မည်သူမျှ မွေးလာကတည်းက လူဆိုးလူယုတ်အဖြစ် မွေးလာကြသည်မဟုတ်။ အာဆတ်သည်လည်း ထိုနည်းတူပင်။ ပြဿနာက အလိုလိုက်ခံရပြီး ပျက်စီး နေသည့် ဤကလေးက သူ့ဖခင်၏နိုင်ငံတော်ကို အမွေဆက်ခံခြင်းပင် ဖြစ် ၏။ ကျွန်မတို့ အာဆတ်အကြောင်း အိမ်မှာလည်း မပြော။ ရပ်ကွက်ကြား မှာလည်း မပြောပါ။ သူတို့၏သူလျှို့ဝှက်က နေရာတကာမှာ ရှိနေသည်ကို ကျွန်မတို့ သိ၏။ နံရံမှာ နားတွေရှိသည်ဟု အဆိုရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် မပြောကြပါ။

လူတွေက ညနေပိုင်းအလုပ်မှ ပြန်လာကြ။ သူတို့၏ ပိုက်ကြီးတွေဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ကြ။ ကျွန်မ၏အဆုတ်ထဲသို့ အဆိပ်တွေ တိုးဝင်လာ၏။

‘အလက်ပ်ပို’မြို့ကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ များစွာလာကြ၏။ လူတိုင်းက အလယ်ခေတ်ရဲတိုက်ကြီးနှင့် သိပ်လှသည်ဟု ပြောကြ၏။ ကြီးမား သော လမ်းကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့ရှေးအကျဆုံး ဈေးတန်းကြီး။ ထိုလမ်းမကြီးမှာ အိန္ဒိယ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ၊ တရုတ်ပိုးထည်များ၊ ပါးရှင်းကော်ဇော များ ရောင်းသောနေရာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့နေသော တိုက်က မြင့်သဖြင့် ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ ထူမတ်ပေးလျှင် ကျွန်မက ရဲတိုက်ကြီး ညဘက်တွင် မီးတွေ ထိန်ထိန်ထွန်းထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ရဲတိုက်ကြီးက တောင်ကုန်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှိ၏။ ကျွန်မက ပြေးပြီး သွားကြည့် ချင်၏။ ကျွန်မက အမေ့ကို လိုက်ပို့ပေးရန် ပူဆာ၏။ သို့သော် လှေကားထစ် တွေ များသဖြင့် ကျွန်မအဖို့ တက်ရန်မလွယ်။

ကျွန်မ၏ ကမ္ဘာဆို၍ ဤအိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာသာ ယုန်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွ သွားရသည်သာ ရှိ၏။ ကျွန်မမိသားစုက ကျွန်မကို အပြင်ကို ခေါ်ချင်၏။ သို့သော် ဓာတ်လှေကားမရှိသဖြင့် မလွယ်။ ကျွန်မကို ငါးထပ်ထိ ချီခေါ်၍ မရ။ လမ်းမှာကလည်း ကျင်းတွေ ဝလပွဖြစ်နေသောကြောင့် သာမန် လူကောင်းတောင် ချော်ကျနိုင်၏။ ကျွန်မ သွားနိုင်တာဆို၍ ကျွန်မ ဦးလေး အိမ်သာဖြစ်၍ ထိုအိမ်က နီးသည့်အပြင် ဓာတ်လှေကားလည်း ရှိ၏။ ထိုသို့ သော အခက်အခဲများကြောင့် ကျွန်မလည်း အပြင်ထွက်ချင်စိတ် သိပ် မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မဘာသာကျွန်မ အကျဉ်းချထားသည်ပဲ ဆိုပါတော့။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ 'ယာဘာ'က ကျွန်မကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကြည့်နေသည်ဟု မြင်ရ၏။ သူက ကျွန်မကို အလိုလိုက်သည်။ ကျွန်မ ရေချိုး ခန်းထဲတွင် ရေတွေ အဆော့လွန်ပြီး အခြားအခန်းထဲသို့ ရေတွေ လှုံကျလာ တာတောင် မဆူပူ။ ကျွန်မ လိုချင်တာရှိလျှင် သူ တတ်နိုင်သမျှ အကုန် ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ ညကြီးသန်းခေါင် တစ်ခုခုစားချင်သည်ဆိုလျှင် စား သောက်ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ခိုင်း၏။ ချောကလက် စားချင်သလား။ အုန်းသီးကိတ် စားချင်သလား အကုန်ဝယ်ကျွေး၏။ ကျွန်မ ပျော်လျှင် သူ ပျော်၏။ သူက ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ဘာမှမလုပ်စေလို။ ကျွန်မ ရေငတ်သည်ဆိုလျှင် လက်တစ်လှမ်းအကွာမှ ရေဘူးကို သူကိုယ်တိုင် ယူတိုက်၏။ တစ်ခါတော့ သူ ငိုနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရ၏။

“အဖေကြီးရယ် အခု ကျွန်မတို့အနားမှာ ရှိနေကြလို့ တော်သေးတာ ပေါ့။ ကျွန်မတို့သာ သေကုန်ကြရင် နူးဘစ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေမလဲ ရှင်”

ကျွန်မက ကိုယ်သွားချင်တာ သွား၍မရသည့်ဘဝ၊ မမြင်ချင်တာ၊ မကြားချင်တာရှိသည်ဆိုကာ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို ကျွန်မ ရှောင်ထွက်ပြေးလို့ မရ။ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ယောက်အပေါ် ခိုခိုနေရ၏။ ကျွန်မ လမ်း လျှောက်သည့်ပုံကို လူတွေ မမြင်စေချင်။ ကျွန်မအမေကလည်း အမြဲပင် အားပေး၏။

“ဒီမှာကြည့် သူက လမ်းတော့ မလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာအရတော့ အကုန်အကောင်းပဲ”

အမေပြောတာကို ကျွန်မ မသိကျိုးကွံ့ပြုကာ ရုပ်မြင်သံကြားကိုသာ စိုက်ကြည့်မိ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကတော့ ကျွန်မ၏ကျောင်း၊ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်မ၏ အချိန်အားလုံးကို လူကြီးတွေနှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ အနီးအနား မှာနေသော ဦးလေးတွေက မကြာခဏ လာကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မက ကစားစရာတွေနှင့် မကစားတတ်၊ ဆွေမျိုးတွေအိမ်လာလျှင် သူတို့က အရပ် တွေ့ ကစားစရာတွေ ယူလာသည်။ သို့သော် ဒါတွေက စင်ပေါ်မှာသာ နေကြ ရ၏။ ‘မူစတာဗာ’က ပြောသည်။

“ကျွန်မက လူကြီးစိတ်နှင့် မွေးလာသူတဲ့။ ကျွန်မက ရွယ်တူတွေနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြည့်၏။ လုံးဝ အဆင်မပြေ၊ ကျွန်မ၏အစ်ကိုအကြီးဆုံး ‘ရှိုင်အာ’ တွင် သမီးလေး ‘ရာဝမ်’ ရှိ၏။ သူက ကျွန်မထက် တစ်နှစ်ခွဲခန့်သာ ငယ်၏။ သူနှင့် သူ့အမေ ကျွန်မထံ မကြာခဏ လာ၏။ ကျွန်မက သူနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာ၍ သူ့ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ကာ နေပေး၏။ ကျွန်မ၏ ကစားစရာတွေ ပေးကစား၏။ သို့သော် လမ်းလျှောက်တတ်သူ တစ်ဦးဦး ရောက်လာသည်နှင့် သူက ကျွန်မကို ထားပစ်ခဲ့တတ်၏။ တစ်နေ့တွင် သူက ငါးနှစ်၊ ကျွန်မက ခုနှစ်နှစ်၊ ကျွန်မက သူ့ကို ငါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မနေချင် တော့တာလဲဟု မေးကြည့်၏။

“နင်က လမ်းမှ မလျှောက်တတ်တာ”ဟု သူက ပြန်ဖြေ၏။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။

ငါက ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ လူတွေထဲက အပိုတစ်ယောက်ပါလား။

အခန်း (၃)
ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်တဲ့ ကောင်မလေး

အလက်ပ်ပို (၂၀၀၈ - ၂၀၁၀)

အချက်အလက်များအပြင် ကျွန်မကြိုက်တာက နေ့စွဲများ ဖြစ်၏။ ဥပမာ - ၁၇၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့သည် ကပ္ပတိန်ဂျိမ်းစ်ကွတ်က သြစတြေးလျကို စတော့သည့်နေ့၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်က ဂူဂဲလ် စတင်တည်ထောင်သည့်နေ့၊ ကျွန်မ မကြိုက်ဆုံးနေ့စွဲကား မတ်လ ၁၆ ရက်။ ထိုနေ့သည် ကားလူမျိုးတို့ သမိုင်းတွင် အမည်းစက် စွန်းသောနေ့ ဖြစ်၏။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီရန်-ဒီရတ်စစ်ပွဲ၏ နောက်ဆုံးရက်များတွင် 'ဆက်ဒမ်ဟူစီန်' ၏ တိုက်ဂျက်လေယာဉ်များက ထိုးစိုက်ဆင်းလာကာ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့များနှင့် မီးလောင်ပုံးတို့ကို ဒီရတ်မြောက်ပိုင်းရှိ 'ဟာလပ်ဗီဂျာ' မြို့မှ ကားဒ်တို့ထံ ကြံချခဲ့၏။ မြို့သည် ဒေသခံကားများနှင့် ဒီရန်တို့လက်တွင်ရှိရာ 'ဆက်ဒမ်' က သူတို့ကို အပြစ်ပေးချင်၍ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကို ကျွန်မတို့က "သွေးရောင်လွမ်းသော သောကြာနေ့" ဟု ခေါ်ကြ၏။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်ပေါင်း ထောင်ချီပြီးသေကြ၏။ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည်လည်း အရေပြားများ မီးလောင်ဒဏ်ရာ

နှင့်ရှိကာ အသက်ရှူကြပ်နေကြရ၏။ ထိုနောက်ပိုင်း မွေးသော ကလေးများမှာ ခန္ဓာကိုယ်လက်အင်္ဂါ မစုံမလင်နှင့် ဖြစ်ကြ၏။

ထို့နေ့ရောက်တိုင်းပင် ကာဒ်ရုပ်မြင်သံကြားက ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် သီချင်းများဖွင့်၊ ထိုခေတ်က ရုပ်ရှင်တွေကို ပြ၏။ ဒါတွေကို နားထောင်ရကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာပင် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က တိမ်တိုက်များသည် အဖြူ၊ အမည်းနှင့် အဝါရောင်မီးခိုးမှာ တစ်မြို့လုံး ဖုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူတွေ ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ အော်ဟစ်ကြ၊ ကလေးတွေကို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲပြေးသူပြေး၊ ပုခုံးပေါ်မှာ ချီပိုးလို့ပိုး၊ အလောင်းတွေက မြင်မကောင်းလောက်အောင် စုပုံနေ၏။ ထိုအဆိပ်ငွေ့ က ပန်းသီးနံ့ရသည်ဟု လူတွေကပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ ပန်းသီး မစားဖြစ်တော့။ ကျွန်မ ထိုနေ့ကို မုန်း၏။ ပြက္ခဒိန်ထဲမှာ ထိုနေ့ကို ဖျက် ပစ်လို့ရလျှင် ဖျက်ပစ်ချင်၏။ 'ဆက်ဒမ်' က 'အာဆတ်' ထက် ပိုဆိုးသော အာဏာရှင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အနောက်နိုင်ငံများက 'ဆက်ဒမ်' ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကူညီခဲ့၏။ သူ့ကို လက်နက်တွေပင် ပေးသေး၏။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။ မည်သူမှ ကာဒ်တွေကို ကြိုက်ပုံမရဟု။ ကျွန်မတို့၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများကား မဆုံးနိုင်။

မတ်လသည် ကာဒ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းသည် ကျွန်မတို့၏ နှစ်လည်ပွဲတော် 'နူးရော့စ်' လ ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ အစလ ဖြစ်၏။ ထိုပွဲတော်ကို ကျွန်မတို့ ပါးရှင်းလူမျိုးများနှင့် ပူးတွဲကျင်းပကြ၏။ ထိုနေ့သည် 'ဇူးလတ်' ဆိုသော ကလေးများကို စားသည့် မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ပန်းပဲဆရာ 'ကာဝ' က နှိပ်ကွပ်လိုက်သောနေ့ ဖြစ်၏။

'နူးရော့စ်' နေ့ နီးလာပြီဆိုလျှင် တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ဟင်းနဲ့ ချွေးနဲ့တွေ မွှေးနေတတ်၏။ 'အရီး' နှင့် ကျွန်မအစ်မများက 'ဒါလ်မာ' ခေါ် စပျစ်ရွက်ကို လိပ်ပြီး အထဲတွင် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ သခွား၊ ဖရုံ၊ အာလူးတို့ ဌာပနာသောမုန့် လုပ်ကြ၏။ ထိုရက်တွင်မှ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျွန်မ အပြင်ထွက်ခွင့်

ရ၏။ ထိုနေ့မတိုင်မီခင် ကျွန်မတို့ ကားဒ်လူမျိုး အားလုံးသည် 'ကာဒ်စကန်' အရောင်ဖြစ်သော အနီ၊ အစိမ်း၊ အဖြူနှင့် အဝါရောင်တွေကို လသာဆောင်တွင် မီးထွန်းညှိကြ၏။ တကယ်နေ့ကျ ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့အားလုံး အမျိုးသားဝတ်စုံဝတ်ကာ မီနီဘတ်စ်ဖြင့် အပြင်ထွက်လည်ကြ၏။

တကယ်တော့ အစိုးရက ဒါကိုမကြိုက်။ ထိုနေ့တွင် လမ်းများ၌ ရဲတွေ အများကြီး ချထား၏။ သူတို့က ဤနေ့ အခမ်းအနားကို တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုသည်။ ခေါင်းမာသောကားဒ်လူမျိုးများက အဓိကရုဏ်းတွေ ဖန်တီးမှာစိုးလို့ သာ ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအခမ်းအနားလုပ်လျှင် တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်တော့ လို၏။ ၎င်းကလည်း ရရန် အတော်ခက်သည်။ ကျွန်မတို့ပွဲတော်ကိုပင် ကျွန်မတို့ပိုင် လမ်းများပေါ်တွင် ကျင်းပခွင့်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် 'အလက်ပိပီ' မြို့၏ မြို့ပြင်ကွင်းပြင်လွင်တီးခေါင်တွင် သွားကျင်းပကြရ၏။ ထိုနေ့ရာက အစိုးရ၏ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ရာက မြေက မပြန်ပြူး၊ ကျောက်ခဲတွေ ထူ၏။ ထို့ကြောင့် ကော်ဖောတွေ ယူသွား ရ၏။

ရိုးရိုးသားသားပြောရလျှင် ကျွန်မက ထိုနေ့ကို ပိတ်ပင်စေချင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မက အပြင်မထွက်ချင်၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မအတွက် ငါးထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းရသည်မှာ ငရဲခန်းပမာဖြစ်၏။ ကွင်းပြင်ထဲတွင် လူတွေက ဆူညံ၏။ လူအုပ်ကြီးက များပြား၏။ ကျွန်မတို့ အမျိုးသားသီချင်းကို သီဆိုကာ ချီတက်နေကြပုံ၊ သို့မဟုတ် ကျေးလက်အကတွေ ကနေသူတွေကိုလည်း ကျွန်မ မမြင်ရ။ မြေကြီးမာမာပေါ်တွင် ထိုင်ရတာကလည်း သက်သောင့်သက်သာ မရှိ။ ကသိကအောင့်နိုင်လှ၏။ ပြောတာဆိုတာလည်း ဆင်ခြင်ပြီး ထိန်းပြောနေရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနီးအနားမှာလာပြီး ပူဖောင်းရောင်းသူ၊ ရေခဲချောင်းရောင်းသူ၊ သကြားလုံး ရောင်းသူများသည် 'အာဆတ်' ၏ ထောက်လှမ်းရေးမှ သူလျှိုတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၍ ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့က အမြဲပင် သတိထားနေရ၏။ ညနေဘက်တွင် မီးပုံပွဲများ ကျင်းပကာ မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ ကသူများရှိ၏။ ကောင်းကင်ယံတွင်လည်း မီးရှူးမီးပန်းများ ဖောက်ကြ၏။

တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ကြာလျှင် အဖမ်းအဆီးတွေ စပြီ။ ပွဲကို စည်းရုံးဦးဆောင်သူများ၊ ဂီတပညာရှင်များနှင့် အသံချဲ့စက်များအတွက် စင်ဆောက်ပေးသူများ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်က ကားဒ်မြို့တစ်မြို့ 'နူးဂျော်စ်' ပွဲ ကျင်းပ နေသော လူငယ်သုံးဦးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောင်ဆို ပွဲမိန့် ပိတ်ရန်လည်း ပြောကြ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် 'အာဆတ်' အစိုးရက မာယာ ပိုသုံးလာ၏။ ထိုနေ့ကို 'အမေနေ့' အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အမေနှင့် ပတ်သက် သည့်ပွဲများသာ လုပ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။

ထိုနှစ်က ကျွန်မ 'နူးဂျော်စ်' ကို လွတ်သွားရ၏။ ဆရာဝန်များက ကျွန်မ၏ ဖနောင့်အရွတ်များကို ဆွဲဆန့်ကာ ကျွန်မ၏ခြေထောက်ကို ပိုရှည် အောင် လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ခြေဖျားထောက် လျှောက်နေရသောဘဝမှ ကျွတ် မည်ဆို၏။ ကျွန်မ 'အယ်လ်အာလမ်' ဆေးရုံမှ နိုးလာသောအခါ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်အောက်ပိုင်းများကို ပလာစတာ ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မခြေထောက်တွေက မီးဖုတ်ထားသကဲ့သို့ ပူလောင်နေသည်။ ကျွန်မ မခံနိုင်လွန်း၍ ငိုချလိုက်သည်။ ကျွန်မအစ်မကြီး 'ဂျမီလာ' ကို လွမ်းသည်။ သူက ယခင်နှစ်က အိမ်ထောင်ကျကာ ကျွန်မတို့ကို ခွဲသွား၏။ 'ဘလန်း' ကလည်း ကျောင်းပြီး၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စာရင်းကိုင်ရာထူး ရသွားပြီ။ 'နာဇရင်း' က 'အလက်ပ်ပို' တက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒဘာသာ လေ့လာသင်ယူ နေသည်မှာ သူ့အစ်မ 'နာဒါ' ခြေရာကို လိုက်နင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မ သူတို့ အတွက် ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါပြီ ကော။ အိမ်မှာက တစ်နေ့လုံး 'အရီး' ရယ်၊ 'ယာဘာ' ရယ်နှင့်။

တစ်နေ့ ကျွန်မ လသာဆောင်တွင် ထိုင်နေစဉ် 'အရီး' က ကျွန်မ ဦးလေး 'အလီ' နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။ ဦးလေးက မကြာခင်ကမှ အမျိုး တွေဆီ လာလည်သူ ဖြစ်၏။

“မင်းဦးလေးက မင်းအတွက် တစ်ခုပါလာတယ်” ဟု ‘အရီး’က ပြော၏။ ဦးလေး ‘အလီ’က ကျွန်မကို တစ်ရှူးဘူးတစ်ဘူးပေးကာ ရယ်နေ၏။ တစ်ရှူးဘူးက လက်ဆောင်မှ မဟုတ်တာ။

“အထဲကို ကြည့်လေ” ဟု သူက ဆက်ပြော၏။ ကျွန်မ အထဲကို နှိုက်ကြည့်တော့ တစ်ရှူးတွေကြားထဲက လိပ်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးလေးတို့မြို့မှာက လိပ်တွေက နှာမည်ကြီး။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်သွားသည်။ ထိုဘူးကို ပေါင်ပေါ်တွင် တစ်နေ့လုံး တင်ထား၏။ ကျွန်မက လိပ်လေး၏ အခွံပေါ်မှ အကွက်တွေကို လိုက်ကြည့်၏။ လိပ်ခေါင်းကလေး ပြန်ထွက်လာတာကို အလွန်သဘောကျ၏။ ပထမနေ့တွင် လိပ်ကလေးက လုံးဝမလှုပ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်လို သူ ပျက်စီးသွားသလားဟု စိုးရိမ်မိ၏။ ကျွန်မက အိမ်မှပစ္စည်းများကို ဖျက်တတ်ရာ လိပ်ကလေးလည်း ကျွန်မကြောင့် ပျက်သွားပြီဟု ထင်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို နှစ်မိနှစ်တစ်ခါ စစ်ဆေးသည်။ သူ အသက်ရှင်မရှင်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို လသာဆောင်မှာထားပြီး ဆလပ်ရွက်နေစဉ်ကျွေးသည်။ သူ့ကို ကျွန်မက ‘ဆရီးယား’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ‘ဆရီးယား’က အာရဗီဘာသာစကားအားဖြင့် ‘အသွက်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက အလွန်နွေးကွေး၍ ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မထက်ပင် ပိုမိုနွေးကွေးသေးသည်။

လိပ်ကလေးကို မကြိုက်သူက တစ်ဦးသာရှိ၏။ သူက ‘ယာဘာ’။ သူ ဘာကြောင့် မကြိုက်သလဲဆိုတော့ သူက ‘ယာရမ်’ဖြစ်၍ဟု ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်က ‘အစွလာမ်မဆန်၍’ဟု ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ရယ်၍သာနေမိ၏။ နွေရာသီကျတော့ ကျွန်မတို့ လသာဆောင် ထွက်အိပ်ကြ၏။ တစ်ညတွင် အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး လန့်နိုးသွားကြ၏။ လိပ်က ကျွန်မအဖေကိုယ်ပေါ်တက်၍ သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ ‘ဆရီးယား’ကို ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့တော့။ ကျွန်မ လသာဆောင်အနံ့ ရှာ၏။ စိတ်ပူသည်ထက် ပိုပူလာ၏။ နောက်ဆုံး ‘ယာဘာ’ကို သွားမေး၏။

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ သူ့ကို ရောင်းလိုက်ပြီ။ ဒါ သူ့အတွက် ကောင်းတယ် နူးဂျင်း။ သတ္တဝါကို ချုပ်နှောင်ထားတာ မကောင်းဘူး”

“မရောင်းရဘူး” ကျွန်မက ငယ်သံပါအောင် အော်ပြေး၏။

“ဒီလိပ်က ကျွန်မ လိပ်။ သူ့ရှိလို့ ကျွန်မ ဖျော်တာ။ ခုဆိုရင် သူ ဘယ်လိုရှိနေရှာမလဲ”

ကျွန်မ ဝမ်းနည်း၏။ အဖေက လိပ်ကလေးကို ဘာသာရေးအမြင်အရ အိမ်မှာမထားဟု ဆို၏။ ‘ဆရီးယား’လေး သေမှာကိုစိုး၏။ လိပ်ကို အမြီးက ကိုင်မြှောက်လိုက်လျှင် လိပ်သေပြီ။ ခုလောက်ဆို သူကလေး သေလောက် ပါပြီ။

ကျွန်မတို့တိုက်မှ ကလေးတွေအားလုံး ကျောင်းသွားကြပြီး ကျွန်မမှာ စောင့်ကြည့်စရာ လိပ်ကလေးလည်း မရှိတော့။ လုပ်စရာ ဘာမှမရှိ၍ ရပ်မြင် သံကြားသာ ထိုင်ကြည့်ရတော့၏။ ဂြိုဟ်တုစလောင်းက ကျွန်မအတွက် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ဖွင့်ထားသကဲ့သို့ပင်။ နေရှင်နယ်ဂျော်ဂရာဖစ်၊ သမိုင်း ရုပ်သံလိုင်း၊ အနုပညာနှင့် ဖြေဖျော်မှု၊ ကျွန်မက သမိုင်းရုပ်သံလိုင်းကို ကြိုက် ၏။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ အစီအစဉ်ကိုလည်း သဘောကျ၏။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး တိရစ္ဆာန်က ခြင်္သေ့။ တောဘုရင်။ အကြောက်ဆုံး သတ္တဝါက ‘ပရာန’ ကောင်။ သူက လူတစ်ယောက်ကို စက္ကန့်ကိုးဆယ်အတွင်း စားနိုင် သတဲ့။

ကျွန်မက မော်ကွန်းရပ်ရှင်တွေကို အကြည့်များ၏။ ကျွန်မက တခြား ဂြိုဟ်မှ ဂြိုဟ်သားများ သို့မဟုတ် အာကာသ သို့မဟုတ် အာကာသ သူရဲ ကောင်းများအကြောင်းကို သိ၏။ နိလ်းအမ်းစထရောင်းတို့၊ ယူရီဂါဂါရင် တို့ကို မော်ကွန်းရပ်ရှင်များမှတစ်ဆင့် သိ၏။ ကျွန်မ သဘောမကျဆုံးက

ဂါဂါရင်ကို ဖြစ်၏။ သူက ၁၉၆၁ တုန်းက အာကာသကို ရောက်ခဲ့စဉ် မည်သည့်ထာဝရဘုရားရှင်ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ဟု ပြောခဲ့၏။ ဤသည်မှာ မူစလင် များအဖို့ အလွန်သဘောမတွေ့စရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် အခြားအစီအစဉ်တစ်ခု ကြည့်သောအခါ သူက ထိုသို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဟု သိရ၏။ ကျွန်မတို့က အမြဲပင် အလိမ်ခံနေကြရ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို တစ်ချိန်လုံး ဖွင့်ထား၏။ အပြာရောင် အလင်း ရောင်လေးက နေ့ရော ညပါ လင်းနေသည်။ ‘အရီး’ သို့မဟုတ် ‘မူစတာဟ’ က အိပ်မရလို့ ပိတ်လိုက်ပါတော့ဆိုမှသာ ပိတ်သည်။ ကျွန်မက ကျောင်း တက်စရာလည်း မရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မနက် ၃ နာရီအထိ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်တတ်သည်။ မနက် ၈ နာရီခွဲမှ အိပ်ရာက နိုးတော့ ထပ်ကြည့်၏။ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးနေ့က အင်္ဂါနေ့။ ‘သန်းကြွယ်သူဌေး ဖြစ်ချင်သလား’ အစီအစဉ် အာရဗီဘာသာဖြင့် လာ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ပဟေဠိအစီအစဉ် များကို ကြိုက်သည်။ ညနေ ၆ နာရီတိုင်း ပြသော ‘ဂါလ်ဒါစ်’ (လမ်းကြောင်း) အစီအစဉ် လာတတ်သည်။ အဖွဲ့လိုက် ပြိုင်ဆိုင်ကြသော အစီအစဉ် ဖြစ် သည်။ ကျွန်မက သူတို့မေးခွန်းတိုင်းလိုလို ဖြေနိုင်၏။

ကျွန်မ၏ ရုပ်မြင်သံကြားစက်က သိပ်မကြီးပါ။ လက်မ ၂၀ သာ ရှိ၏။ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာက အက်ကြောင်းထင်နေ၏။ တစ်ခါက ရုပ်မြင်သံကြား တင်သော စားပွဲကို ကျွန်မက အားပြုပြီး မတ်တတ်ရပ်ရာ ရုပ်မြင်သံကြား စက်က ကျွန်မအပေါ် ပိသွား၏။ ကျွန်မ အော်ပစ်၏။ နာလို့မဟုတ်။ ရုပ်မြင် သံကြားစက် ပျက်သွားမှာစိုးလို့။ ‘ဘလန်း’က ကျွန်မကို မကြာခဏ စိတ်ဆိုးတတ်၏။

“နူးဂျင်း နင်က အိမ်ကို ချစ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားကို ချစ်တယ်လို့ ထင်တယ် ဟာ။ အပြင်ထွက်တာထက် အိမ်မှာ ရုပ်သံကြည့်နေရတာ ပိုကောင်းတယ် မှတ်နေလား။ ဘယ်သူမှ အိမ်ထဲ ကုပ်မနေချင်ဘူးဟ” ဟု သူ ပြော၏။ ကျွန်မ က သူပြောတာ ဂရုမစိုက်။ ကျွန်မကဲ့သို့ မသန်စွမ်းသူ တခြားသူတွေကော ဘယ်လိုနေကြသလဲကိုတော့ စဉ်းစားမိ၏။ ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြား ဆက်သာကြည့်၏။

‘အရီး’၊ ‘နာဇရင်း’နှင့် ကျွန်မက တင်းနစ်ပွဲကြည့်ရတာ ကြိုက်၏။ ယူအက်စ်အိုးပင်၊ ပြင်သစ်အိုးပင်၊ သြစတြေးလျအိုးပင်တွေ။ အကြိုက်ဆုံးက ဝင်ဘယ်လ်ဒန်ပွဲ။ အစိမ်းရောင်နှင့် ခရမ်းရောင် ယူနီဖောင်းတွေ စမတ် ကျကျပတ်။ မြက်ခင်းစိမ်းကွင်းကလည်း ကော်ဖောစိမ်းကြီး ခင်းထားသလား အောက်မေ့ရ၏။ ကျွန်မက တင်းနစ်ဥပဒေတွေ အကုန်သိ၏။ ‘အရီး’ က ‘အင်ဒီမာရေး’ကို ကြိုက်၏။ ကျွန်မက ‘ရော်ဂျာဖီဒါရာ’၊ ‘နာဇရင်း’က ‘နာဒါလ်’ကို ကြိုက်၏။ ဘောလုံးမှာတော့ ကျွန်မက ‘ဘာစီလိုနာ’၊ ‘နာဇရင်း’ က ‘ရီရယ်လ်မက်ဒရစ်’။

အားလုံး အတူတူ စုကြည့်ကြတာ တစ်ကြိမ်တော့ ရှိသည်။ ၂၀၁၀ ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲ။ ကျွန်မမိသားစုက ဘောလုံးပွဲ ကြိုက်ကြ၏။ ထုံးစံ အတိုင်း နေရာတကာတွင် မိမိတို့ ပိုကြိုက်သော အသင်းအလံတွေ လွှင့်ထူ ကြ၏။ ကျွန်မက လသာဆောင်မှာ ‘အင်ဂျင်တီးနားအလံ’ကို ‘လိုင်ယာနယ် မက်ဆီ’အတွက် လွှင့်ထူ၏။ ကျွန်မ အိမ်နီးချင်းက အီတလီအလံကို ထူ သည်။

ဆရာဝန်တွေက ကျွန်မ အသက်ကြီးလာလျှင် ပိုကောင်းလာမည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မခြေထောက်က ဆွဲဆန်ပြီးခါမှ ယခင်ကထက် ပိုကောက်သွားပုံ ရ၏။ နောက်တော့ အင်္ဂလန်တွင်နေသူ ကျွန်မအစ်ကို ‘ဗာဒီ နန်’က ‘အလက်ပ်ပို’မြို့တွင် ကျော်ကြားသော အရိုးကုဆရာဝန်ကြီး ရှိသည် ကို သိရ၏။ သူက နာမည်အလွန်ကျော်သဖြင့် သူနှင့်တွေ့ဖို့က လန့်ချီပြီး တောင့်ရသည်။ တစ်နံနက် သွားပြီး လက်မှတ်ယူရာ ညလုံးပေါက် ထိုင်စောင့် နေကြသော ရွာသားများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မက နံပါတ် ၅၁ ရ၏။ လူနာတစ်ဦး ကို ငါးမိနစ်ကြည့်၏။ ဒါတောင် မွန်းလွဲကျမှ ကျွန်မအလှည့်ရောက်၏။

ကျွန်မခြေထောက်ကို ကြည့်ပြီး သူက စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ကျွန်မ မိဘများကို ဆူ၏။ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်မကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ထားတာ သူ သဘော မကျ။ ကျွန်မကို လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခိုင်း၏။ ကျွန်မကို တစ်ချိန်တည်း ခွဲစိတ်မှုသုံးခု လုပ်ရမည်ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် ဆေးရုံလွှတ်ပြီး သွေးစစ်ခိုင်း၏။

ပြီးတော့ နောက်နေ့မှာ သူ ခွဲစိတ်၏။ သူက ကျွန်မ၏ခြေချင်းဝတ်မှာ အသစ် ထပ်ခွဲ၏။ ထို့နောက် ဒူးအရွတ်နှစ်ခုကို ခွဲ၏။ ဒေါ်လာ ၄၀၀၀ ကုန်ကျသည်။ ကျွန်မ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'မူစတာဗာ'က သူ၏ ရေတွင်းတူးလုပ်ငန်းမှ ရသောငွေဖြင့် စရိတ်ကျခံ၏။ ဤတစ်ချိတွင် ကျွန်မ၏ခြေထောက် နှစ်ဖက် လုံးကို ပလာစတာ ကိုင်ထားရ၏။ တင်ပါးမှ ခြေကျင်းဝတ်အထိ။ ပလာစတာ အောက်မှ ခြေချောင်းလေးတွေသာ ထွက်နေသည်။ ကျွန်မ ပက်လက်ပဲ လှဲနေရသည်။

ကျွန်မ ဆေးရုံမှာသာ နေရ၏။ တစ်ညတော့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ အိမ်ပြန်၏။ ကျွန်မက အာဂျင်တီးနားကို နိုင်စေချင်၏။ သူမှ မနိုင်လျှင် စပိန်ကို နိုင်စေချင်၏။ အိမ်အပြန် အငှားကားပေါ်တွင် နာလွန်းလို့ တစ်လမ်းလုံး အော်ဟစ်နေရ၏။ အိမ်ရောက်တော့လည်း 'မူစတာဗာ'နှင့် 'ဘလန်း' တို့က ကျွန်မအော်သံကို နားမခံသာ၍ အပြင်ထွက်နေကြရ၏။

နောက်ဆုံးတော့ နာကျင်တာ ရပ်သွားသည်။ သို့သော် ပလာစတာ နှင့် ရက် ၄၀ နေရ၏။ ရက် ၄၀ ကို တစ်ကမ္ဘာလောက် ထင်ရ၏။ ထို့နောက် 'မူစတာဗာ'က 'ခြေထောက်စွပ်' ဝယ်ပေး၏။ ခြေသလုံးကြွက်သားတွေ ဆန့်ထွက်နေစေရန် 'ခြေထောက်စွပ်' စွပ်ထားရ၏။ 'ခြေထောက် စွပ်' တွေက စက်ရုပ်ခြေထောက်ပုံစံမျိုး။ တစ်နေ့ကို ဆယ်နာရီ စွပ်ထားရ၏။ နည်းနည်းကြာလာတော့ ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်လို့ ရလာ၏။ မီးဖိုချောင်ထဲကို အကူမပါဘဲ သွားနိုင်လာ၏။ 'အရီး'က ခုမှ ကျွန်မ ကလေးအသစ်ကို မွေးလာ တာဟု ပြော၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ အမေရိကန်ဇာတ်လမ်းတွဲ 'ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝ နေ့ရက်များ'ကို ကြည့်၏။ ပြိုင်ဘက်မိသားစု နှစ်စုအကြောင်း၊ အိမ်တွေက အကြီးကြီး၊ အဝတ်အထည်တွေက အဆန်းအပြား၊ တန်ဖိုးကြီးတာတွေ။ သူတို့ဘဝတွေက ကျွန်မတို့ဘဝတွေနှင့် လားလားမျှ မတူ။

ကျွန်မတို့မိသားစုကလည်း သီးခြားဇာတ်လမ်းရှိ၏။ 'မူစတာဗာ' အိမ်ထောင်မပြုသေးတာကို မိဘတွေက မကျေနပ်။ ဒုတိယသားအနေနှင့်

၁၉၉၉တွင် 'ရှိုင်အာ' လက်ထပ်ပြီးကတည်းက လက်ထပ်သင့်နေပြီ။ ပထမ
တော့ သူက 'ဂျမီလာ'ကို စောင့်ရှဉ်းမည် ပြော၏။ 'ဂျမီလာ' လက်ထပ်ပြီး
ပြန်တော့ သူက ကျွန်မတို့မိသားစုကို ထောက်ပံ့ဖို့ သူ အလုပ်ကိုသာ ဖိလုပ်
ပါရစေဟု ဆို၏။ ယခု သူ့အသက် ၃၅ နှစ်။ ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှုတွင်
ဤအရွယ်က လက်ထပ်ဖို့ရာ တော်တော်အသက်ကြီးနေပြီ။ သူ့ကို လက်ထပ်
ပေးဖို့ စီစဉ်ကြ၏။ ချစ်သူကို ရှာမတွေ့သည့်အဆုံး သူ့ကို မိဘတွေ သဘော
ကျ စီစဉ်ကြ၏။ အမေက ကျွန်မတို့လူမျိုးစုတွေထဲမှာ သင့်လျော်ရာ ရှာ၏။
'မူစတာဗာ'က အမေ ရွေးသမျှ ငြင်း၏။ အမြဲတမ်း 'မူစတာဗာ'ကို အိမ်ထောင်
ချပေးဖို့သာ တစ်မိသားစုလုံး ပြောနေကြ၏။ ကြာတော့ ကျွန်မ မကြားချင်
တော့။ ထိုအကြောင်း စပြောသည်နှင့် ကျွန်မက ထအော်၏။

“ထပ်မပြောကြပါနဲ့တော့”

ကျွန်မနားကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

အခန်း (၄)
ဒေါသနေ့ရက်များ

အလင်္ကာ(ပိ)ပို (၂၀၁၁)
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၅ ရက်။

ကျွန်မ၏ ၁၂ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အပြီးတွင် ကျွန်မသည် 'ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝနေ့ရက်များ' ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မသည် လူဆိုးတွေကို သဘောကျသော သူ ဖြစ်နေပြီလားဟု စိုးရိမ်မိလာ၏။ ကျွန်မက ဇာတ်ကားကြည့်လျှင် လူဆိုး တွေကို ပိုသဘောကျတတ်၍ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် 'ဘလန်း'က အလုပ်မှ ပြန်လာ ကာ ရုပ်မြင်သံကြားရီမှတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ကျွန်မက သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြားစွဲသည်ကို လူတိုင်း သိပြီးသား။

'ဘလန်း'က တကယ်တော့ လူအေး။ ခုတော့ သူက ရီမှတ်ကို ကျွန်မ ထံမှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး 'အယ်လ်ဂျာဇီးရာ'လိုင်းကို ပြောင်းဖွင့်လိုက်၏။ မိသားစုအားလုံး သိသည်မှာ ကျွန်မက သတင်းကို မကြိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သတင်းတွေက မကောင်းတာ ပြတာ များ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်၊ အီရတ်၊ လက်ဘနွန်။ စစ်ပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ကျွန်မ မွေးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မူစလင် နိုင်ငံတွေ စစ်ဆက်တိုက်ဖြစ်နေကြ၏။

“တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဟ”

သူက ပြော၏။ ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေ ထောင်နှင့်ချီပြီး ကိုင်ရိုမြို့ ရင်ပြင်တွင် စုဝေးနေကြကာ သူတို့၏ သက်တော်ရှည် သမ္မတကြီး ‘ဟိုစနီ မူဘာရတ်’ကို နတ်ထွက်ရန် တောင်းဆိုနေကြ၏။ ကျွန်မ ထိတ်လန့်သွား၏။ အာဏာရှင်တွေက သေနတ်နှင့် ပစ်တတ်၏။ ဒါကို ကျွန်မတို့ သိ၏။ ကျွန်မ ဒါကို မမြင်ချင်။ ကျွန်မ ခေါင်းကို စပြီး ခါ၏။

“ကျွန်မက ကျွန်မအစီအစဉ် ကျွန်မကြည့်တာ” ဟု ကျွန်မက ပြော သည်။ သို့သော် မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်လာတာတွေကို မကြည့်ချင်ဘဲ မြင်နေရ၏။

မျက်ရည်ယိုဝှမ်းတွေ ပစ်၏။ ရာဘာကျည်ဆန်တွေ၊ မီးသတ်ပိုက်တွေ နှင့် ဆန္ဒပြသမားများကို နှိမ်နင်း၏။ ကျည်ဆန်တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ကြောက်လာ၏။ ‘ဘလန်း’က ကျွန်မကြည့်နေသောအစီအစဉ်ကို ပြန်ပြောင်း ပေးသည်။ သို့သော် ဆန္ဒပြပွဲကားမရပ်။ ‘မူစတာဖာ’၊ ‘ဘလန်း’နှင့် ‘နာဇရင်း’ တို့ ဘာမှမပြောကြတော့။ ကျွန်မ ငြိမ်သွားတော့ သူတို့က သတင်းကို ပြန် ဖွင့်၏။ ကျွန်မလည်း မငြင်းတော့ဘဲ ဆက်ကြည့်မိ၏။ လူအုပ်ကြီးက များသည် ထက် များလာသည်။ ‘ဘလန်း’တို့၊ ‘နာဇရင်း’တို့အရွယ် လူငယ်တွေ များ၏။ သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် အိရစ်အလံပုံ ကပ်ထားကြ၏။ ခေါင်းမှာလည်း အနီ၊ အဖြူနှင့် အနက်ရောင် ခေါင်းစည်းတွေ စည်းလို့။

နောက်တစ်နေ့ကြည့်တော့ အသည်းတုန်အူတုန် ပိုဖြစ်၏။ သံချပ်ကာ ကားတပ်ဖွဲ့တစ်ခု ရင်ပြင်ဆီသို့ ချီတက်လာသည်မှာ သတ္တဝါကြီးတွေ ရွေ့လာ သလို။ ဆန္ဒပြသမားတချို့က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြင့် ရှေ့မှ ကာဆီးပိတ်ဆို၏။ ကျွန်မ မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ ဆက်ကြည့်၏။ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ဖြစ်သွား၏။ သံချပ်ကာ ကားတွေက မပစ်ခတ်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြ၏။ လူအုပ်ကြီးက ကြွေးကြော်သံတွေ အော်ဟစ်ကာ သံချပ်ကာကားတွေပေါ် တက်ကြ၏။

“မူဘာရတ် ထွက်သွားတော့”

ဆန္ဒပြသမားတွေနဲ့ စစ်သားတွေ ပေါင်းမိသွားကြပြီ။

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ သတင်းထဲတွင် မူဘာရတ်ကို ထောက်ခံသူများနှင့် ဆန္ဒပြသမားများ ရင်ပြင်တွင် တွေ့ဆုံကြကာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခဲတွေနှင့် ပေါက်ကြ၏။ အုပ်စုနှစ်စုကြားတွင် သံချပ်ကာကားတွေက ဝင်တားရ၏။ မကြာခင် ဖုန်လုံးတွေ ထူလာ၏။ မီးတွေ တင်ရုံတော့ မီးခိုးလုံးတွေ တလိပ်လိပ် တက်လာ၏။ မူဘာရတ်ဘက်မှလူတွေ ဆုတ်ခွာ ကုန်၏။ ဒီဗိုကရေစီဘက်သားတွေ အောင်ပွဲရလာကြ၏။ ဆန္ဒပြသမားများက ရင်ပြင်တွင် ယာယီတဲတွေ ထိုး၏။ ဒဏ်ရာရသူများကို ဆေးကုပေးကြ၏။ ရိက္ခာလာဖို့သူတွေ လာကြ၏။ ပွဲခင်းတစ်ခုလို ဖြစ်သွား၏။ သတင်းစာသမားတွေ ကလည်း ရောက်လာကြ၏။ နာမည်တစ်ခု ထင်ပေါ်လာ၏။

“အာရပ်နွေဦး”

အရေးအခင်းက ၁၈ ရက် ကြာ၏။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ ရက်နေ့ ညနေ ၆ နာရီလောက်တွင် ‘နာဒါ’နှင့် ‘နာဒရင်း’တို့ ကျွန်မဦးလေး မင်္ဂလာဆောင်မှ ပြန်လာကြ၏။ ကျွန်မလည်း တရေးနိုးလာပြီး ရုပ်မြင်သံကြားဖွင့်တော့ အီဂျစ် ဒုတိယသမ္မတ ကြေညာသံကို ကြားရ၏။

သမ္မတ ဟိုစနီမူဘာရတ်က နုတ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

သတင်းထဲတွင် ‘မူဘာရတ်’က တပ်မတော်ရဟတ်လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆယ်စုနှစ် သုံးစုကြာ သူ၏စိုးမိုးမှု နိဂုံးချုပ်သွားပြီ။ မကြာခင် မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်တင်တာ တွေ့ရ၏။ တပ်မတော် သားများနှင့် ဆန္ဒပြသမားတို့ ပွေ့ဖက်ကြ၏။ သီချင်းသံတွေ၊ လေချွန်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘အာရပ်နွေဦး’ တကယ်စတင်ခဲ့တာက ပြီးခဲ့သည့် ဒီဇင်ဘာလက။ ‘တူနီးရှား’မှာ ဆင်းရဲသော အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ် သစ်သီးရောင်းသူလေး ‘မိုဟာမက်ဆွာဖီဖီ’က သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရေနံဆီလောင်းကာ မြို့တော် ခန်းမရှေ့တွင် သတ်သေပြခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်မတို့ မူစလင်များအတွက် တော့ တုန်လှုပ်စရာပင်။ မြင့်မြတ်သော ကုရ်အန်ကျမ်းက အလ္လာရှင်မြတ်

ဖန်ဆင်းထားသော ရုပ်ခန္ဓာကို မီးရှို့ခွင့်မပြု။ ယခုတော့ ထိတ်လန့်စရာ။ ထိုသူက ကောင်းကင်ဘုံသွားမလား။ ငရဲသွားမလား။ သူ့မိသားစုက ပြောတော့ သူ့ကို အစိုးရအရာရှိများက နိုင်လိုမင်းထက် လူမဆန်စွာဆက်ဆံ။ သူ၏ သစ်သီးလှည်းကိုပါ သိမ်းသွားသည်။ သူ အတော် မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်ဟု ဆို၏။ သူ မီးလောင်ဒဏ်ရာများဖြင့် ဇန်နဝါရီလတွင် ကွယ်လွန်သောအခါ 'တူးနစ်'မြို့လယ်တွင် ဆန္ဒပြပွဲတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့၏။ ဆယ်ရက်အကြာတွင် သမ္မတ 'ဖိုင်းအာလ်အဘီဒိုင်းဘင်အလီ' နှင့် သူ့မိသားစုသည် ဆော်ဒီအာရေဗျကို ထွက်ပြေးကြရ၏။ သူတို့ အာဏာရခဲ့သော နှစ်က ၂၃ နှစ်ပင် ကြာ၏။

နေ့စဉ်လိုလိုပင် ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် လူထုအုံကြွမှုတွေကို တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ တွေ့ကြရ၏။

ယီမင်၊ ဘာရိန်း၊ ဂျော်ဒန်၊ လစ်ဗျား၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ မော်ရိုကို၊ အိုမန်။

အုပ်ချုပ်သူတို့အပေါ် ဆန္ဒပြကြ၏။ မြောက်အာဖရိကနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းတွင် ကူးစက်ရောဂါလို ပျံ့သွား၏။

ကျွန်မတို့လည်း 'အာဆတ်'တို့ လက်အောက်တွင် နှစ်လေးဆယ်ကြာခဲ့၏။ သို့သော် ဤအာဏာရှင်များ မည်မျှထိ ဆက်သက်ဆိုးရှည်မည်ကိုကား မသိကြ။ လူတွေက သောကြာနေ့ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးတွင် လမ်းမပေါ်သို့ ဝိုင်းအုံရောက်လာကြ၏။ ထို့နောက် ဗဟိုပန်းခြံတွင် လူစုကြ၏။

“ဒေါသရက်များ” ဟု သူတို့ ခေါ်ကြ၏။

ဆီးရီးယားမှာတော့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့ဖြစ်မလဲ။ ထိုနိုင်ငံများကဲ့သို့ပင် ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှ လူများစုလည်း ဒုက္ခရောက်နေကြရ၏။ အလုပ်လက်မဲ့တွေ များ၏။ အာဏာရှင်တစ်ဦးနှင့် ချမ်းသာသော ရေပေါ်ဆီအလွှာတစ်စုအောက်တွင် ပြားပြားဝပ် ရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်မက ငါးထပ်က အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေရသူဖြစ်စေကာမူ တစ်နိုင်ငံလုံး အသက်ရှူကြပ်နေကြသည်ကို ခံစားမိ၏။ တက္ကသိုလ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောကြသေးဟု

‘နာဇရင်း’က ပြော၏။ ကျွန်မအစ်ကိုတွေနှင့် အစ်မတွေ အိမ်ပြန်လာလျှင် တော့ သတင်းမျိုးစုံ ကြားရ၏။

အရှေ့မြောက်ဘက်က ‘အာလ်ယာဆာကာ’မြို့မှာ ကာဒ်လူမျိုးတစ်ယောက် မီးရှို့သတ်သေ ဆန္ဒပြသွားသတဲ့။

ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာ ဆန္ဒပြသူတွေ ပေါ်လာနေပြီ။

‘ဒမတ်စကတ်’မြို့မှာလည်း ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို ရဲက နှိပ်စက်လို့ မကျေနပ်ကြဘူး။

ဟိုကအသံ၊ ဒီကအသံတွေ တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားလာရပြီ။

တကယ်တော့ မီးပွားစတာက မထင်မှတ်သောနေရာ။ အနောက်တောင်ဘက်က ‘ဒါးရား’ဆိုသော လယ်ယာစိုက်ပျိုးသော မြို့လေးဆီက။ ၎င်းက ဂျော်ဒန်နယ်စပ်တွင် ရှိ၏။ ထိုဒေသမှ ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ယောက်၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတစ်ယောက်၊ ဘတ်သ်ပါတီခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းဖူးသည်။

ပြဿနာစတာက ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်လေးတစ်စုက ကျောင်းနံရံတွင် ‘ပြည်သူတွေက အစိုးရ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေချင်နေကြပြီ’ ဆိုသော စာတန်းကို ရေးကြသည်ဆို၏။ ထိုကလေးတစ်စုကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းသွား၏။ ဒါက ‘ကိုင်ရီ’မှ လူထု၏ ဟစ်ကြွေးသံမျိုး။

“ဘာရှာ ထွက်သွား” ဟု တစ်ဦးက ရေး၏။

“မင်းအလှည့် နောက်တစ်ခါပေါ့၊ စောင့်နေ” ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက ရေး၏။

နောက်ထပ် ထပ်ပြီး လူငယ်ဆယ်ဦးကို ဖမ်း၏။ စုစုပေါင်း ၁၅ ဦး ရှိသွားပြီ။ သူတို့ကို လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့ထဲ အပ်၏။ ‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အတက်ဖ်နာချစ်’ ဆိုသော သမ္မတ၏ ညီဝမ်းကွဲ ထောင်ထားသောအဖွဲ့။ ထိုအဖွဲ့ကို လူတကာက ကြောက်ကြရ၏။

'အာဆတ်'၏ အဖေခေတ်မှစပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ် အစွရေးတို့နှင့် ခြောက်ရက်စစ်ပွဲကာလမှစကာ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့က မသင်္ကာသူ မှန်သမျှ ဖမ်းခွင့်အာဏာ ရခဲ့၏။ 'အာဆတ်'၏ ကောင်တွေက နှိပ်စက်တဲ့ နေရာမှာ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြား၏။ ဆီးရီးယားထောင်ထက်စာရင် သေတာကမှ ပိုသက်သာသေးတယ်ဟုပင် ဆိုရိုးစကားရှိ၏။

ထိုကလေးများ အနှိပ်စက်ခံရသည် ကြား၏။ လက်သည်းခွံ ခွာကြ၏။ ယောက်ျားအင်္ဂါကို ကျဉ်စက်နှင့် တို့၏။ မိဘတွေက အာဏာပိုင်များကို သွားတွေ့၏။ ဘာသတင်းမှ မရ။

ထို့ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးမှ လူငယ်တွေ စုကာ ကလေးတွေကို ကယ်တင်ရေး လှုံ့ဆော်ကြ၏။

“ဆီးရီးယားတော်လှန်ရေး - ဘာရှာအလ်အာဆတ်ကို ဆန့်ကျင်ကြ - ၂၀၁၁” ဆိုသော ဖေ့စ်ဘွတ်စ်စာမျက်နှာပင် ပေါ်လာ၏။

'ဒါရာ'မြို့က ဒေသစွဲကြီး၏။ အဖမ်းခံ ကလေးတွေက လူမျိုးစုထဲမှ ဩဇာကြီးသူတွေ၏ သားတွေ။ ထိုဒေသတွင် မိုးခေါင်၍ လယ်တွေ ပျက်၏။ စီးပွားတွေ ကျ၏။ အစိုးရက အခွန်အတုတ်ဖြင့် နှိပ်စက်သေး တော့ ပြည်သူ လူထုက နာလန်မထူတော့။ ဒီကြားထဲ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂျစ်(ပ်)'က ဤနယ်မြေကို သူပိုင်နယ်မြေအဖြစ် အသုံးချနေကြသေးသည်။

ထို့ကြောင့် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ သောကြာနေ့ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး အဖမ်းခံနေရသော ကျောင်းသားလေးများ မိသားစုက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအိမ်သို့ သွားကာ ကလေးများကို လွှတ်ပေးရန် တောင်းဆို၏။ သူတို့နှင့်အတူ ဒေသခံ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ၊ မြို့မိမြို့ဖများလည်း ပါ၏။ အဓိကရက်စွဲ နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့က မီးသတ်ပိုက်များ၊ မျက်ရည်ယိုပုံးများဖြင့် လူစုခွဲ၏။ ထိုနောက် လက်နက်ကိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကာ ပစ်ခတ်၏။ လူထုထဲမှ လေးဦး သေဆုံး၏။ လူထုကြီးက သွေးတွေမြင်တော့ ထိန်းမရတော့။ သူနာပြုယာဉ်များလည်း ဝင်ခွင့်မရ။ ထို့ကြောင့် ဆန္ဒပြသမားတို့က ဒဏ်ရာ

ရသူများကို ထမ်းပိုးကာ မြို့ဟောင်းမှ ရှေးဟောင်း ဗလီဆီသို့ သွားကာ ထိုနေရာမှာပင် ယာယီဆေးရုံ လုပ်လိုက်ကြ၏။

နောက်ထပ် နှစ်ရက်အကြာတွင် ဆန္ဒပြသူများက မြို့ရှိ 'ဘာသံပါတီ' ဌာနချုပ်နှင့် အခြားအစိုးရရုံးများကို မီးတင်ရို၏။ သမ္မတအာဆတ်က ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ စေလွှတ်ကာ သေဆုံးသူများ၏ မိသားစုထံ ဝမ်းနည်း သဝဏ်လွှာ ပေး၏။ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ကာ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဂျစ်(ပ်)' ကိုလည်း နေရာပြောင်းရွှေ့လိုက်၏။

သို့သော် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။
ယခုမှ ကျွန်မတို့အလှည့်၊
ကျွန်မတို့ တော်လှန်ရေးက စပြီ။

'အာဆတ်' ၏ ပထမဆုံး တုံ့ပြန်မှုက 'ဒါရာ' မြို့သို့ သံချပ်ကာ ကားများ စေလွှတ်ကာ ဆန္ဒပြမှုကို ဖြိုခွဲ၏။ ကျွန်မတို့တပ်မတော်က 'အာဆတ်' ဘက်သားတွေဖြစ်ရာ အီဂျစ်သံချပ်ကာကားများကဲ့သို့ မပစ်ဘဲ မနေကြ။ သူတို့က ဆန္ဒပြသမားများ စုဝေးရာ ဗလီကို ပစ်ခတ်၏။ ရှေးဟောင်းဗလီကြီး ၏ တံတိုင်းတွေမှာ သွေးစွန်းလေပြီ။ သေဆုံးသူတို့၏ အသုဘများက လူထု အစည်းအဝေးပွဲတွေအဖြစ် ပြောင်းသွား၏။ ထိုလူစု လူဝေးများရှိရာသို့ ထပ်မံပစ်ခတ်သဖြင့် လူတွေ ထပ်သေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် အသုဘတွေ ပိုများလာ၊ လူတွေ ပိုစုဝေးလာကြ၏။

အစိုးရက အခွန်အကောက်တွေ လျှော့ပေး၏။ ဝန်ထမ်းလစာတွေ တိုးပေးသည်။ ထိုအခါ လူထုက ပိုပြီးဒေါသထွက်လာ၏။ နောက်တစ်နေ့ အသုဘအခမ်းအနားတွင် လူထုက အရေအတွက် ပိုများလာ၏။ အော်ဟစ် ကြွေးကြော်ကြ၏။

“မင်းတို့ကျွေးတဲ့ထမင်း ငါတို့ မစားချင်ဘူး။ ငါတို့ လိုချင်တာက ဂုဏ်သိက္ခာ”

မတ်လကုန်တွင် ‘အာဆတ်’က ပါလီမန်တွင် မိန့်ခွန်းပြော၏။ ဆန္ဒပြသမားများကို “ခွဲထွက်ရေးသမား အစွန်းရောက်သူတွေ” ဟု ရှုတ်ချ၏။

“နိုင်ငံခြားသား အကြမ်းဖက်သမားတွေ” ဟု ယိုးစွတ်၏။

“ဒီလို အဖျက်သမားတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ကို ကျုပ်တစ်ခုပဲ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးမယ်။ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အရှုံးထဲက သင်ခန်းစာယူကြ”

ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေက သူ့မိန့်ခွန်းကို ကြားရတော့ တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

“သူက ငါတို့ကို သစ္စာဖောက်တွေလိုပဲ ဆက်ဆံနေတာလား” ဟု ‘ဘလန်း’က ပြော၏။ ‘ဒါရာ’မြို့ကို ဝိုင်းပိတ်ထား၏။ သို့သော် အခြားသော မြို့ကြီးများတွင်ပါ အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး လူထုလှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်လာ၏။ ဧပြီလနှင့် မေလအတွင်းတွင် ‘ဟမ်း(စ်)၊ ‘ဟားမား၊ ‘ဒမတ်စကတ်၊ ‘ရက်ကား’မြို့တွေမှာ ဆန္ဒပြကြ၏။ မြေထဲပင်လယ်ကမ်းခြေ ‘ကာတာ ကီးယား’မှ ဂျေးဒက်မြောက်ပိုင်းဒေသ တူရကီနယ်စပ်နှင့် ရေနံထွက်ရာ ‘ဒေကာအာလ်ဂို’ဆိုသော အရှေ့ဘက်ပြည်နယ်များအထိ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ပျံ့နှံ့လာ၏။

ဆန္ဒပြပွဲတိုင်းကို အစိုးရက အကြမ်းဖက်ဖြိုခွဲ၏။ လူတွေ ရာနှင့် ရာပြီး သေကြ၏။ သို့သော် ဆန္ဒပြပွဲများက မရပ်။ တစ်ပြည်လုံးမှ ပြည်သူတွေက အော်ဟစ်နေကြ၏။

“ဒါရာမြို့ကို ငါတို့ ဝိညာဉ်၊ ငါတို့ သွေးတွေ အရင်းတည်ပြီး ကယ်တင်ကြမယ်”

အိမ်မှာလည်း မည်သူမျှ အခြားအကြောင်း မပြောကြတော့။ ‘မူစတာဇာ’ ကို အိမ်ထောင်ချပေးရေးပင် မပြောတော့။ နေရာတကာ တော်လှန်ရေးသံတွေ ညံ့စိုနေ၏။ အားလုံး၏စိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။

အာဆတ် ဖယ်ရှားရေး။

ပြည်သူတွေက 'အာဆတ်' ဆန့်ကျင်ရေးသီချင်းတွေ စပ်ဆိုကြ၏။ ကျွန်မပင်လျှင် 'အာဆတ်' ကို ကျိန်ဆဲ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အသံက ကျယ်လောင်၍ပင် သွား၏။ လမ်းများပေါ်တွင် ကြွေးကြော်သံဆိုင်းဘုတ်တွေ အပြည့်။

“ဆီးရီးယားအတွက် ဒီမိုကရေစီ”

“ဆီးရီးယားက ကာဒ်လူမျိုးတွေအတွက် ဖက်ဒရယ်ဝါဒ”

လူတိုင်းက 'အာဆတ်' ကို မလိုလားကြတာ ထင်ရှားနေပြီ။

လူထု တောင်းဆိုလိုလားတာကို အစိုးရက မကြည့်ချင် မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်နေ၏။ အစစ်အမှန် အပြောင်းအလဲထက် အပေါ်ယံကြောအားပေးနှစ်သိမ့်မှုတွေကိုသာ အစိုးရက ပေးနေ၏။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များကတည်းက နိုင်ငံမဲ့ဖြစ်နေသော ကာဒ်လူမျိုး ၃၀၀,၀၀၀ တို့ကို အားပေး၏။ ကာဒ်လူမျိုးတို့၏ 'နူးရှောင်' နှစ်သစ်ကူးပွဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် မင်္ဂလာပါဟု ဆုတောင်း၏။ ကပ်စ်သီချင်းကို လွှင့်ပေး၏။

ဒါနှင့်တော့ မလုံလောက်။

ပြည်သူတွေက အကျင့်ပျက်ခြစားမှုကို လျော့စေချင်၏။ လွတ်လပ်မှုကို ပို၍လိုချင်၏။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို လိုလားနေရာမှ ယခု 'အာဆတ်' ဖယ်ရှားရေးကို တောင်းဆိုလာကြပြီး 'အာဆတ်' ဖယ်ရှားရေးကို တောင်းဆိုလာကြပြီး 'အာဆတ်' ၏ ပုံ။ အာဆတ်အဖေ၏ ရုပ်တုတွေဆို ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။

ကျွန်မတို့အများစုက 'အယ်လ်ဂျာဇီးရား' သို့မဟုတ် 'ယူကျူ' ကို ကြည့်ကြသည်။ ဆီးရီးယားရုပ်သံက ဘာမှမပြု။ သတင်းအများဆုံးရတာက 'မူစတာဖာ' ထံမှ။ သူက လက်ဘနွန်မှ ထရပ်ကားများကို ဝယ်သော

အလုပ်ကို လုပ်နေရာ နိုင်ငံအနှံ့ ကားမောင်းရင်း အကုန်မြင်နေ သိနေခဲ့ရ၏။
'ယာဘာ' ကဲ့သို့ပင် သူကလည်း ကျွန်မတို့အစိုးရက အခြားအစိုးရများထက်
ပိုကြံ့ခိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူက 'ဒါရာ' မှ ဆန္ဒပြပွဲ
'ဟမ်း(စ်)' နှင့် 'ယာမာ' သို့ ပျံ့နှံ့လာပြီးနောက် သူ့စိတ်ကပြောင်းသွားသည်။

'ယာမာ' တွင် လူတွေက အလွန်များသဖြင့် လူသားလှိုင်းလုံးကြီး
သဖွယ် ဗဟိုပန်းခြံကို ရောက်လာကြောင်း။ 'ယာမာ' သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်က
လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံခဲ့ရသော မြို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ဆန္ဒပြသူ အများစုမှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံစဉ်က ကျန်ခဲ့သော
မိဘမဲ့များ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့က သောကြာနေ့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့်
စုရုံးလာချိန် ထိုစဉ် စစ်သားအပြည့်တင်လာသော ထရပ်ကားသုံးစင်း
ရောက်လာကာ လူအုပ်ကြားသို့ ပစ်ခတ်၏။ လူရုနစ်ဆယ် သေဆုံး၏။
ရှေ့ဆုံးတန်းမှ တက်လာသူများက 'ငြိမ်းချမ်းရေး' ဟု အော်ရင်း ကျဆုံးသွား
ကြသည်။ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် လူတွေ ပိုရောက်လာကာ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး
ပြည့်နှက်သွား၏။

'ဒါပဲ။ တတိယပတ်ဆိုရင် ပွဲသိမ်းပါပြီ' ဟု 'မူစတာဖာ' က ပြော၏။

ထို့နောက် သူက တူရကီနယ်စပ် အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ 'ဒါရစ်' ခေါ်
ကုဒ်မြို့မှ 'အစ္စဒူဟာမစ်ဟာဂျီဒါဝစ်ရှ်' (ဆီးရီးယား၏ ကုဒ်ဒီမိုကရက်တစ်
တိုးတက်ရေးပါတီခေါင်းဆောင်) ၏ မွေးနေ့ပွဲအကြောင်း ပြော၏။ ထိုမွေးနေ့ပွဲ
တွင် ကုဒ်လူမျိုးများအနေဖြင့် တော်လှန်ရေးတွင် မည်သို့ ပါဝင်ရမည့်
အကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၏။ ဒီရတ်မြောက်ပိုင်းမှ ကုဒ်လူမျိုးများကဲ့သို့
ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် ပြည်နယ်ရရေး တောင်းဆိုရန် ဆွေးနွေးကြ၏။ သူတို့က
တစ်စုံတစ်ဦးကို 'ဘဂ္ဂဒက်' သို့ စေလွှတ်ကာ ဒီရတ်သမ္မတ 'ဂျာလာတာ
ပါကာနီး' နှင့် တွေ့ဆုံစေ၏။ ထိုသမ္မတကလည်း ကုဒ်လူမျိုးဖြစ်သဖြင့်
သူ့ထံမှ အမြင်ကို တောင်းခံ၏။ သူက 'အာဆက်' အစိုးရ ပြုတ်မကျဟု
ပြောသည်။ ဤစကားကို ပြည်သူတို့က မကြားလို။

“တာပါကာနီကြီးက အသက်ကြီးပါပြီ” ဟု ဆိုကြ၏။ သူပြောတာ မှန်၏။ သူက ဘာတွေဖြစ်ပျက်မည်ဆိုသည်ကို သိနေ၏။

ဆီးရီးယားကား အီဂျစ်တို့၊ တူနီးရှားတို့နှင့်မတူ။ ‘အာဆတ်’သည် သူ့အဖေထံမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောနည်းတွေ သင်ခဲ့၏။ သူက ‘ဟား မာ့စ်’ ပုန်ကန်မှုကို ငြိမ်သက်ခဲ့သလိုမျိုး ဖြစ်၏။ ၁၉၂၅ ခုနှစ် ကျွန်မတို့ ပြင်သစ်လက်အောက်မှာရှိနေစဉ် မူစလင်များ၊ ဒရူ(မ်)ဘာသာဝင်များနှင့် ခရစ်ယာန်များက စုပေါင်းကာ ပုန်ကန်ခဲ့ကြ၏။ ‘မဟာပုန်ကန်မှု’ ဟု ခေါ်၏။ ပြင်သစ်တို့က အမြောက်ဖြင့် ပစ်ရာ ဒေတ်စကတ်၏ မြို့ဟောင်းတစ်ခုလုံး ပြားပြားဝပ်သွား၏။ လူတွေ ထောင်နှင့်ချီပြီး သတ်၏။ လူလယ်ခေါင်တွင် မာဂျာပန်းခြံအလယ်၌ သေဒဏ်ပေးကာ သတိပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် တော် လှန်ရေး ချေမှုန်းခံရပြီး ပြင်သစ်လက်အောက်တွင် နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ဆယ် ၁၉၄၆ ထိ နေခဲ့ရ၏။

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ‘အာဆတ်’က နောက်ထပ် မိန့်ခွန်းတစ်ခု ပြော၏။ အဓိက အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုလုပ်မည်ဟု ကျွန်မတို့က မျှော်မှန်း ၏။ သို့သော် သူက ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပုန်ကန်မှုများ ပိုနှိပ်ကွပ်မည်ဟု ထပ်ပြောသည်။ နိုင်ငံခြားကို အကူအညီယူသည့် ဘာသာရေးအစွန်းရောက် များကို ချေမှုန်းမည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆက်ဖြစ် နေသမျှ မည်သည့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုမှ မလုပ်ဟုဆို၏။ သူ့ရော သူမိသားစု ကပါ အာဏာစွန့်လွှတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်း ရှင်းနေပေပြီ။ ကျွန်မ တို့အားလုံးကို သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေတွေဟု ထင်ထားပုံရ၏။

ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေက တော်လှန်ရေးကို ဆက်လုပ်ရန် စည်းရုံးရေး လုပ်ကြ၏။ ကွဲပြားခြားနားသော သူပုန်အဖွဲ့အစည်း ရာပေါင်းများစွာ စုစည်း ကာ လွတ်လပ်သော ဆီးရီးယားတပ်မတော် (အက်ဖ်အက်စ်အေ)ကို ထူ

ထောင်ကာ စစ်အတွက် ပြင်ဆင်ကြ၏။ လူများစုက လူငယ်တွေ၊ အတွေ့အကြုံမရှိ၊ မလေ့ကျင့်ရပေ။ သို့သော် 'အာဆတ်' ၏တပ်မှ အရာရှိကြီး အချို့က လာပေါင်းကြ၏။ ကားဒ်တို့ကမူ (အက်ဗီအက်စ်အေ) နှင့် မပေါင်း။ ကျွန်မတို့မှာက 'ဝိုင်ပီရီ' ခေါ် 'ပြည်သူ့ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့' ဆိုသည့် ပြည်သူ့စစ်တွေ ရှိပြီသား။

'အာဆတ်' ကလည်း စစ်ရေးအရှိန်မြှင့်၏။ သူ ပထမ အပစ်ခတ်ဆုံးနေရာက 'ဟမ်း(စ်)' ဖြစ်၏။ 'ဟမ်း(စ်)' က တတိယအကြီးဆုံးမြို့ဖြစ်ကာ 'ဆွန်နီ' ရော၊ 'ရီးယား(စ်) ရော'၊ 'အလာပိုက်(စ်)' ရော၊ ခရစ်ယာန်ရော အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ကြရာ 'အလက်ပီပီ' မြို့ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ လူထုက မည်သည့်အခါမှ အရုံးမပေး။ သူတို့မြို့ကို 'တော်လှန်ရေးမြို့တော်' အဖြစ် ဖော်ဆောင်ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။ လစ်ဗျားမှာကဲ့သို့ အနောက်ဘက် စစ်အုပ်စုတွေက ဝင်လာသည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်ထားကြ၏။ ဆန္ဒပြသမားများကို ကဒါဒီ၏ လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်နိုင်၍ လေယာဉ်မပျံသန်းရဟု သူတို့ လုပ်ထားကြ၏။ ဖြိုလက် ထရိုပိုလီရို ကဒါဒီ၏အိပ်ဝင်းကို လေကြောင်းမှ သွားတိုက်ကြ၏။ ထိုသို့ လက်ဦးမှ မယူထားလျှင် ကဒါဒီက သူပုန်များကို ကူမည်ဟု သူတို့ တွက်ထားကြ၏။ ဩဂုတ်လတွင် သူပုန်များက ထရိုပိုလီကို သိမ်း၏။ အောက်တိုဘာတွင် ကဒါဒီ ကျဆုံး၏။ သူတို့တွင်းထဲက ကြွက်တစ်ကောင်လို လွယ်လွယ်ဖမ်းခဲ့ကြ၏။ သူ၏ရုပ်အလောင်းကို ရေခဲသေတ္တာတွင် ထည့်ပြီး ပြသခဲ့၏။ ယခင်က ကဒါဒီက သူ၏ရန်ဘက်များကို ထိုသို့ပင် လုပ်ပြခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အတိုက်အခံတွေက ကွဲသွား၏။ ထို့ကြောင့် အနောက်အုပ်စုက မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်ကိုပင် သိပုံမရတော့။ နိုင်ငံခြားသားတွေ တိုင်းပြည်မှထွက်သွားသဖြင့် သံရုံးတွေ ပိတ်ပစ်ကြ၏။ ၂၀၁၁ မတ်လ ကုန်တွင် နိုင်ငံတစ်ခုလုံး စစ်မြေပြင်ပုံဖြင့် ကျန်ရစ်၏။ တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် စစ်တပ်ကြားမှ စစ်တလင်း၊ 'မူစတာဖာ' ကတော့ ဒါက အကျပ်အတည်းတွေ ဖြစ်စေတယ်ဟု ပြော၏။ သူ့အတွက် စီးပွားရေးကတော့ ကောင်းလာ၏။ သူ ထရပ်ကားတွေသွင်းလာကာ အစိုးရကို အကောက်ခွန်

ပေးစရာ မလိုတော့။ သို့သော် မကြာခင် 'အက်ဖ်အက်စ်အေ'က ဂိတ်စခန်း များဖွင့်ကာ အစိုးရကဲ့သို့ အကောက်ဆောင်၏။ 'ယာဘာ'က သူ့အတွက် စိုးရိမ်၏။

'အလက်ပ်ပို'မြို့ကား မြို့ကြီးဖြစ်သော်လည်း တော်လှန်ရေးမှာ မပါ။ ကျွန်မတို့မြို့က ဆီးရီးယား၏ စီးပွားရေးနှင့် စက်မှုဒေသဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာ သူ များစွာနေကြ၏။ အစိုးရအပေါ် သစ္စာရှိသူတွေ နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ တည်မြဲရေး၊ စီးပွားရေးကို ပိုဂရုထားကြ၏။ ကျွန်မတို့မြို့တွင် ခရစ်ယာန်၊ တူရကီ၊ အမေရိကန်၊ အစီးရီးယန်း၊ ဂျူး၊ ပါးရန်း၊ ဂရိနှင့် ကာဒ်လူမျိုးတို့ နေကြ၏။ အတိုက်အခံဘက်တွင် 'ဆွန်နီ'၊ 'အာရပ်'တွေ များရာ သူတို့က မပူးပေါင်းလိုကြ။ လူတွေကတော့ တိုက်ပွဲတွင် များစွာ သေကြ၏။ 'ဟမ်း(စ်)'ဆိုလျှင် ပျက်စီးသွားပြီ။ 'အလက်ပ်ပို'မှ လူတွေက တော့ ရုပ်ရှင်ရုံသွားကြဆဲ။ ပျော်ပွဲစားထွက်မပျက်။ အဆောက်အအုံကြီးတွေ ဆက်ဆောက်၊ ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး။ နေမြဲတိုင်း နေကြ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအတွက် တစ်ခုကောင်းတာတော့ ရှိ၏။
ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်းတွင် ကျွန်မ ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါ မထ။

အခန်း (၅)
နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသောမြို့

အလက်ဟိပို (၂၀၁၂)

သမိုင်းကို အောင်နိုင်သူများက ရေးသည်ဟု လူတွေက ပြောကြ၏။ သို့သော် ဒီမှာက ကျွန်မ နားမလည်တာ တစ်ခုရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မ တို့က လူဆိုးတွေကိုသာ အမြဲဂုဏ်ပြုနေကြရတာလဲ။ သူတို့က အလွန် ဆိုးရွားယုတ်မာတာတွေ လုပ်ခဲ့စေကာမူ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ကြည်ညို စရာကောင်းသော သို့မဟုတ် တောက်ပြောင်သော စစ်ခေါင်းဆောင်များ အဖြစ် ဂုဏ်တင်ပြောနေကြရ၏။ ကျွန်မ စာရေးစာဖတ် တတ်လာတော့ တတ်ယအစ်မဖြစ်သူ 'နာရာ'က ကျွန်မကို အာရဗီဘာသာဖြင့် ဝါကျတွေ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ရေးခိုင်းသည်။ ထိုဝါကျများထဲတွင် 'အလက်ဇန္ဒား သည် မဟာသူရဲကောင်း' ဆိုသော ဝါကျလည်း ပါ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ သိလာရတာက သူသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော၊ ပျက်စီးနေသော လူလို့ သိရ၍ ကျွန်မ အညာခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလာ၏။

ကျွန်မက လူကောင်းတွေအကြောင်းတော့ မသိရဘဲ လူဆိုးတွေ အကြောင်းသာ သိနေရတာကိုတော့ မကျေနပ်။ ကျွန်မက ဂန္တီအကြောင်း

သို့မဟုတ် နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမသိ။ ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲ
တောင်အာဖရိကမှာ မလုပ်မချင်း ကျွန်မ မင်ဒဲလားအကြောင်း မသိ။ ကျွန်မ
က ဘာဖြစ်လို့များ စတာလင်နှင့် ဟစ်တလာအကြောင်း ပိုသိနေရတာလဲ။

ဥပမာ - ဟစ်တလာကို ၁၈၈၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်တွင် မွေးခဲ့တာ။
သူ့အမေမှာမည်က 'အလွိုက်စ်' ၊ အမေနာမည်က 'ကလာရာ' ၊ သူ့အမေက
ရင်သားကင်ဆာနှင့် ကွယ်လွန်။ ဟစ်တလာက အကြီးအကျယ် ပူဆွေးခဲ့။
ထို့နောက် သူက ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်။ သို့သော် ဝီယင်နာ အနုပညာ
တက္ကသိုလ်က သူ့ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်ပင် ပယ်ချခဲ့၏။ သူက ရွေးချယ်သည့်
ကော်မတီဝင်အများစုက ဂျူးတွေဟု ထင်၏။ သို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင်
လူမျိုးတုံးသတ်ဖြတ်မှုတွေအထိ ဖြစ်လာ၏။ သူက သူ့တူမဖြစ်သူ 'ဂေလီ' ကို
ချစ်၏။ သို့သော် သူက စွန့်ခွာခဲ့တော့ 'ဂေလီ' က သူ့ဘာသာသူ သတ်သေခဲ့၏။
ထို့နောက် 'အီဗာဘရောင်း' ကို သူ ချစ်၏။ 'အီဗာ' ကလည်း သူနှင့်အတူ
ဘာလင်ရှိ ဝုံးခိုကျင်းထဲတွင် သူ့ဘာသာသူ သတ်သေခဲ့၏။

စတာလင် အာဏာရစဉ်က လူပေါင်း ၆ သန်းကို သတ်ခဲ့၏။ ဟစ်တလာ
က ပိုပြီးလူသတ်၏။ သူ့သတ်ခဲ့တာက ၁၁ သန်း၊ ၁၇ သန်း က စစ်ပြေး
ဒုက္ခသည်တွေဖြစ်။ သို့သော် ထိုစတာလင်နှင့် ဟစ်တလာအကြောင်း ကျွန်မ
ကောင်းကောင်းပြောနိုင်၏။ သူတို့ မသတ်ခဲ့သူများ အကြောင်းကား မပြော
နိုင်။ ယခု အာဆတ်အကြောင်းလည်း ထိုနည်းတူ။ သူ့အကြောင်း လူတွေက
အကုန်မှတ်မိနေကြ၏။ ဆီးရီးယားက လူကောင်းတွေအကြောင်းတော့
မသိကြ။ အာဏာရှင်က သမိုင်းတွင် ကမ္ဘာလုံးထိုး ကျန်ရစ်၏။ ကျွန်မတို့တစ်
တွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုပြုကြမှာမဟုတ်။ ဤအတွေးက ကြောက်စရာ။

၂၀၁၂ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် 'အလက်ပ်ပို' မြို့သို့ တော်လှန်ရေး
ရောက်လာ၏။ လူတိုင်း အိပ်မောကျပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်နိုးလာသကဲ့သို့။

ပထမဆုံး ဆန္ဒပြကြသူများမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြ၍ 'နာဇရင်း' က ဝမ်းသာနေ၏။ မေလ ၃ ရက်နေ့တွင် သူက ရူပပေဒသင်တန်း သို့သွားရာ တက္ကသိုလ်ထဲတွင် ကျောင်းသားအုပ်စုကြီးက စုရုံးပြီး 'အာဆတ်' ထွက်သွားရန် ဆန္ဒပြနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ လည်း ဝင်ပါကြ၏။ သူတို့အားလုံး တက်ကြွနေကြ၏။ မကြာခင် ဝန်းဝန်း ခိုင်းခိုင်းအသံတွေ ကြားရကာ မျက်ရည်ယိုပုံးတွေ ပေါက်ကွဲ၏။ ကျောင်းသား တွေ ထွက်ပြေးကြ၏။ အဖမ်းခံရသည်နှင့် အသတ်ခံရမည်ကို သူတို့ သိကြ ၏။ မိသားစုတွေပါ အသတ်ခံရမည် ဖြစ်၏။

ထိုညတွင် အစိုးရစစ်သားတွေက တက္ကသိုလ်အဆောင်တွေထဲ ဝင် လာ၏။ ကျောင်းသားတွေကို အပြင်ထွက်ခိုင်း၏။ မျက်ရည်ယိုပုံးတွေရော၊ ကျည်ဆန်အစစ်တွေနှင့်ပါ ပစ်ခတ် လူစုခွဲ၏။ ကျောင်းသားအချို့က မထွက် ဖဲ ဆက်ဆန္ဒပြကြ၏။ သေနတ်နှင့်ပစ်ရာ ကျောင်းသားလေးဦး သေ၏။ ဖွတ်တွတ်စ်တွင် သေဆုံးသော ကျောင်းသား၏ပုံ ပေါ်လာ၏။ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ခုလုံး သွေးတွေ ပေကျံစွန်းထင်းနေ၏။ စစ်သားတွေ ပစ်ခတ်နေပုံတွေ ပါ တွေ့ရ၏။

ကုလသမဂ္ဂမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ခု ဒမတ်စကတ်သို့ ရောက်လာ ကာ အဖြစ်အပျက်တွေကို လာကြည့်၏။ ကျောင်းသားဆန္ဒပြပွဲက ပိုကြီး လာသည်။ ကျောင်းသားတစ်သောင်းကျော် ဆန္ဒပြကြ၏။ အင်တာနက်တွင် လူတိုင်း ကြည့်လိုရ၏။ နောက်နေ့တွင် သောကြာ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး သူတို့ လမ်းပေါ်ထွက်လာကြ၏။ ကျဆုံးသူများ၏ဓာတ်ပုံတွေ ကိုင်ဆောင်လာကြ၏။

“အလက်ပိုတက္ကသိုလ်၏ သူရဲကောင်းများ” ဟု စာတန်းတွေ ရေးထား၏။

“အာဆတ် ထွက်တော့” ဟု အော်ကြ၏။

“လူတွေက အစိုးရကို ဖယ်ရှားချင်နေကြပြီ” ဟု ဟစ်ကြွေးကြ၏။ ဤကြွေးကြော်သံကို အီဂျစ်နိုင်ငံတွင်လည်း သုံးဖူး၏။

‘ယာဘာ’က ‘နာဇရင်း’ကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပြုတော့။

“ကျောင်းသားလက်တစ်ဆုပ်စာနဲ့ အစိုးရ ပြုတ်ကျမတဲ့လားကွာ”
ဟုလည်း ပြော၏။

သို့သော် ‘နာဇရင်း’က သူ့စကားကို သတိထားသွား၏။ ထိုနေ့က
ကျောင်းသား အတော်များများ အရိုက်ခံရ၏။ ‘အာဆတ်’၏ပုံကိုပြပြီး အတင်း
နမ်းခိုင်းသည် ဆို၏။ ‘အီဗရာဟင်’ဆိုသော ကျောင်းသားကို စစ်သားတွေက
တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားကာ ကျဉ်စက်ဖြင့် သေသည်အထိ တို့သည်ကို ‘နာဇရင်း’
မြင်ရ၏။ သူက ‘ယာမာ’မှ ဖြစ်၏။ ဆန္ဒပြသမား အများစုက ‘ယာမာ’မှ ဖြစ်၏။
၁၉၅၂ ခုနှစ်က အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံရသည့်အထဲတွင် သူတို့
မိဘတွေ ပါသွားကြ၏။

ကျောင်းစာ သိပ်တော်၍ ‘ပိုင်သဂိုးရပ်စ်’ဟုပင် အမည်ပေးထားသော
ကျောင်းသားကိုလည်း ဖမ်းသွား၏။ ပြန်လာတော့ ဒဏ်ရာတွေ ဝလပွဖြင့်
သူ၏ ကျောင်းမှတ်တမ်းများတွင်ပါ အမှတ်တွေ လျှော့ချကာ တစ်နှစ်အကျ
ပေးလိုက်၏။

ကျောင်းသားတွေကတော့ မကြောက်။ အာဆတ်ကို အပြုတ်ချရန်
ရှေ့ဆက်တိုးကြ၏။ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်က ကျောင်းသားတွေဘက်က
ပါလာ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ကာ အစိုးရဘက်တော်သား
တစ်ဦးကို ပါမောက္ခချုပ် ခန့်၏။ ဆန္ဒပြသည်ကို ထောက်ခံသော ပါမောက္ခ
အားလုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်၏။ ကျောင်းသားတွေကို သွေးခွဲ၏။ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ကာ သတင်းပေးတွေ လုပ်ခိုင်း
၏။ ‘နာဇရင်း’တို့ ရူပဗေဒအတန်းမှ ၁၆ ယောက်ကိုပါ နှစ်အုပ်စု ခွဲပစ်၏။

လူမှုကွန်ရက်များတွင်မူ အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး လှုံ့ဆော်မှုများ တက်
လာဆဲ။ ဒဏ်ရာရသော ဆန္ဒပြကျောင်းသားများကို ကုသပေးသော ဆေးရုံ၊
ဆေးခန်းတွေ ပေါ်လာ၏။ အစိုးရဆေးရုံပို့လျှင် အဖမ်းခံရမည်။ အသတ်
ခံရမည်။ ကားတစ်စင်းကို မီးရှို့ကာ အထဲတွင်ပါလာသော ကျောင်းသား
သုံးဦးကို မီးကျွမ်းနေသော အလောင်းအဖြစ် တွေ့ကြရ၏။ ထိုသူသုံးဦးမှာ
ဆန္ဒပြကျောင်းသား ‘အာဆယ်လ်’၊ ‘မူဆတ်ဘ်’နှင့် ‘ဟာမင်’ ဖြစ်၏။

နှစ်ယောက်က ဆေးကျောင်းသား။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စာ အဓိက ကျောင်းသား။

ထိုအကြောင်းတွေကို ကျွန်မမိသားစုက ကျွန်မကို မပြောကြ။ သို့သော် လေအဝေ့တွင် ကျောင်းသားဆန္ဒပြသမားများ၏ ကြွေးကြော်သံများကို ကျွန်မ ကြားနေရ၏။ 'နာဇရင်း' အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း အဖေနှင့် အမေက စိတ်ပူ နေကြ၏။

မြို့၏ အရှေ့ပိုင်းမှာက ဆန္ဒပြပွဲ ပိုကြီး၏။ မြို့၏ အနောက်ခြမ်းတွင်မူ အစိုးရက ထိန်းထားနိုင်၏။

တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ကျွန်မတို့ ချီးကျူးသည်။ သူတို့က အပြောင်းအလဲကို လိုချင်ကြ၏။ မိသားစုတစ်စုထဲက နှစ်လေးဆယ်ကြာ အုပ်စိုးနေသည်ကို မကျေနပ်ကြ။ 'မူစတာဖာ'က အဓိက လှုပ်ရှားသူများ သည် အသက် ၁၇ နှစ်မှ ၂၁ နှစ်ကြား လူငယ်တွေဟု ပြော၏။

'နာဇရင်း'ကတော့ တက်ကြွ၏။ သူ၏ဖုန်းထဲတွင် တော်လှန်ရေးကို ထောက်ခံသော သီချင်းတွေ ထည့်ထား၏။ ကျွန်မလည်း ထိုသီချင်းတွေကို နားထောင်ပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေ၏။

'အာဆတ်'ကလည်း အစွမ်းကုန် နှိမ်နင်း၏။ ကလေးတွေ၊ နိုင်ငံ ခြားသတင်းထောက်တွေပါ မရှောင် အကုန်ပစ်ခတ်၏။ တစ်မြို့လုံးကို စစ်တပ် က ပိတ်ဆို့ထား၏။ သို့သော် ကျောင်းသားတွေကို ထောက်ခံသော လူထုက အုံကြွလာ၏။ ပုန်ကန်သူများက ကျေးလက်များကို သိမ်းလာ၏။ တူရကီနှင့် အီရတ်ကို ဆက်သွယ်သော နယ်စပ်များကိုပါ ထိန်းချုပ်လာနိုင်ကြ၏။ လူတစ်ယောက်လောက်၏ အသက်ကိုတော့ စတေးခဲ့ရ၏။ ဆီးရီးယား စစ်တပ်မှ လက်နက်အချို့ကို ပုန်ကန်သူတို့ ရလာ၏။ လက်နက်အချို့ ကား တူရကီ၊ ဂျော်ဒန်နှင့် လက်ဘနွန်မှ မှောင်ခိုသွင်း၏။ ကာကာနှင့်နှင့် ဆော်ဒီ အာရေဗျတို့က အားပေး၏။ 'အာဆတ်'ကိုမူ ရုရှား၊ တရုတ်နှင့် အီရန်က ထောက်ခံ၏။

ကျွန်မတို့စစ်က ရမ်ဇန်ကာလအတွင်း စ၏။ ၂၀၁၂ ဇူလိုင်လ။ သူပုန် တပ်များက 'အလက်ပီပို'မြို့ထဲ ဝင်လာကြ၏။ ရက်ပိုင်းအတွင်း နေရာတော် တော်များများကို ထိန်းချုပ်လာနိုင်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်နီးချင်း 'ရိုတ်မတ် ဆွတ်'သည် ကားပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ 'ပိုင်ပီဂျီ'အောက် ရောက်သွား၏။ မြို့က နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ အရှေ့ခြမ်းက ပုန်ကန်သူများလက်အောက်။ အနောက် ခြမ်းက အစိုးရတပ်လက်အောက်။

ကျွန်မတို့မိသားစုပင် 'အလက်ပီပို'မှ ထွက်ခွာရတော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ် လာ၏။ ကျွန်မတို့က 'နာဇရင်း'အတွက် ပူပင်ကြ၏။ တက္ကသိုလ်က အစိုးရ အုပ်ချုပ်မှုနယ်မြေတွင် ရှိသော်လည်း အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြသမားများ ၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်နေ၏။ အချို့ပြည်သူတွေက တက္ကသိုလ်တွင် ခိုလှုံနေကြ၏။

ဆီးရီးယားရပ်မြင်သံကြားကတော့ စစ်သားတွေကို သူရဲကောင်းတွေ ပမာ ဂုဏ်တင်ပြသနေဆဲ။ သို့သော် ကျွန်မတို့က 'အာဆတ်'၏ စစ်သား များသည် ကလေးတွေနှင့် အမျိုးသမီးတွေကို သတ်သူတွေအဖြစ်သာ သဘောထား၏။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူတို့၏ သားကောင်မဖြစ် စေရန် ဆုတောင်းနေကြရ၏။

မကြာခင် ရဟတ်ယာဉ်သံများ ကြားရ၏။ အပေါ်မှ ပစ်ခတ်သံတွေ ဆူညံလျက်။ သူတို့က သောင်းကျန်သူတပ်များကို ပစ်ခတ်နေကြပြီ။ ကျွန်မ တို့အိမ်လည်း ဘယ်တော့ ဝှံ့ဆန်မှန်မလဲ စိုးရိမ်နေကြရ၏။ ရဟတ်ယာဉ် အပြင် ဂျက်လေယာဉ်တွေပါ ကောင်းကင်မှာ ဝဲလာ၏။ 'အာဆတ်'က သောင်းကျန်သူ သိမ်းထားသော နေရာအားလုံးကို ဝှံ့ကြရန် စီစဉ်နေပုံရ၏။

ဝှံ့ချလျှင် လူတွေက ဝှံ့ခိုကျင်းထဲ ဝင်ပုန်းကြ၏။ ကျွန်မကတော့ ထိုသို့မလုပ်နိုင်။ ကျွန်မမိသားစုကလည်း ကျွန်မကိုထားပြီး မပြေးကြ။ အားလုံးပင် အထပ်ငါးလွှာတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြရ၏။ အဆောက်အအုံ

က သိမ့်သိမ့်ခါသွား၏။ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေ ကွဲကုန်၏။ ဗုံးကြဲသံ ရပ်သွားမှ လသာဆောင်ဘက်သို့ မိသားစုက ပြေးထွက်ကြပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ကြ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားသူတွေအပြည့်၊ အချို့လည်း သွေးသံတရဲရဲနှင့်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ကျွန်မတို့ ယခုချိန်ထိ မပါသေးသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။

မကြာခင် သံရိုက်သံတွေ ကြားရ၏။ ကျွန်မတို့ အဆောက်အအုံမှ အချို့မိသားစုတွေ အိမ်ကိုပစ်ကာ ထွက်ပြေးကြ၏။ ထွက်မပြေးခင် တံခါးတွေကို သံပြားတွေကပ်ကာ သံနှင့် ရိုက်ပိတ်သွားကြ၏။ အချို့က ဒမတ်စကတ်သို့ ပြေး၏။ အချို့က လက်ဘနွန်သို့။

'ရှိုင်အာ'နှင့် 'ဖာဟတ်'တို့က ကျွန်မမိဘများကို ထွက်ပြေးရန် ပြောကြ၏။ အဖေက လမ်းတွေပိတ်နေတယ်ဟု ပြော၏။ လေယာဉ်ပျံ ဗုံးကြဲတာထက် လမ်းမှာ အစိုးရစစ်တပ်ရဲ့ သံချပ်ကာကားတွေနဲ့ တွေ့မှာ သူက ပိုစိုးရိမ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေးကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့က 'အက်ဖ်အက်စ်အေ'တပ်တွေ သိမ်းပိုက်တော့ 'မန်ဂျစ်'မြို့သို့ ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ကျွန်မတို့ ထွက်မသွားခင် သုံးရက်လုံးလုံး ညအိပ်၍မရကြ။ ဗုံးမိုးက အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းခဲ့သည်။ ကျွန်မက ဥပုသ်လဖြစ်သော်လည်း ဥပုသ်မစောင့်။ ကျန်မိသားစုတွေက ဗုံးဒဏ်ကြားမှ ဥပုသ်ရအောင် စောင့်ကြ၏။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် ကပ်လျက်အိမ် ဗုံးဆန်မှန်သွား၏။ အိမ်တံခါးကို သံပြားနှင့် မပိတ်ခဲ့။ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း ဖွင့်ထားခဲ့၏။ အမေက သူ့အပင်တွေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ရေလောင်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ နောက်ဘက်ကို ပြန်မကြည့်တော့။

‘မူစတာဗာ’က မိနီဘတ်စ်တစ်စင်း စီစဉ်ပေး၏။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးရာ လမ်းတစ်လျှောက် အဆောက်အအုံပျက်တွေ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရ၏။ ကျွန်မတို့က အဝတ်အစား အနည်းငယ်၊ လက်ပံတော့၊ အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းတချို့နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်သာ တနိုင်တပိုင် သယ်လာကြသည်။

လမ်းမှာ စစ်ဆေးရေးစခန်းများစွာကို ဖြတ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ၅၆ မိုင်ခရီးကို သုံးနာရီကြာ သွားရ၏။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် တစ်နာရီခွဲနှင့် ရောက်မည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့က တော်သေးသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ ထွက်လာသော ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က ဤခရီးကို ခုနစ်နာရီခွဲကြာ လာခဲ့ရသည်ဆို၏။

‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’မြို့ထဲဝင်တော့ဆိုင်းဘုတ်တချို့တွေ့ရ၏။ လွတ်လပ်ရေးကြွေးကြော်သံဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ ချေဖွေပားရာပုံတီရုပ် ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ တခြား ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားကား မရှိ။

ကျွန်မတို့နေရမည့်အိမ်မှာ ယခင်အိမ်နှင့် သိပ်မကွာလှပါ။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသော ကြောင်တွေကိုတော့ မနှစ်မြို့။ နွေရာသီမို့ အိမ်ထဲမှာ အတော်ပူ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ အိပ်ကြရ၏။ ကြယ်တွေကို မြင်ရတာတော့ ကောင်း၏။ ကြယ်တွေရယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုရယ်က တကယ့်အလှအပ။ သို့သော် မြင်က တစ်ဝီရိမို့ သိပ်အိပ်မရ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြား ဖွင့်ကြည့်၏။ လန်ဒန်အိုလံပစ်ဖွင့်ပွဲတွင် ဘုရင်မကြီးကို မြင်ရ၏။

ကျွန်မတို့ထွက်လာပြီး မကြာခင်တွင် ‘အလက်ပ်ပို’တစ်မြို့လုံးကို ‘အာဆတ်’က ဝှံးစာကျွေးခဲ့သည် ဆို၏။ လမ်းပေါ်မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်၏။ ဈေးနေရာလပ်က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ ဖြစ်သွား၏။ အာဆတ်နှင့် ဟစ်ဇ်ဘိုလာတို့က တစ်ဖက်။ တော်လှန်သူပေါင်းစုံက တစ်ဖက်။

နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ငြိမ်းချမ်းသောနယ်မြေ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ လာရောက်လည်ပတ်ကြရာ ဒေသသည် ယခုအခါ စစ်တလင်းဖြစ်နေချေပြီ။ သမိုင်းနှင့်ချီပြီး တည်ရှိခဲ့သော ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတွေက ယခု စစ်ဆင်ရေး ခံကတုတ်တွေဘဝသို့ ရောက်သွားကြ၏။ အလယ်ခေတ် တံတိုင်းကြီးများကို ကတုတ်ကျင်းသဖွယ် သုံးနေကြ၏။

တစ်ချိန်က စည်ကားခဲ့သော ဈေးက ယခု ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၊ ကျွန်မအစ်မများသည် ထိုဈေးသို့ သွားရသည်ကို အလွန်သဘောကျခဲ့ကြ ၏။ ဈေးလမ်းအကွေ့အကောက်လေးများက မိုင်နှင့်ချီပြီး ရှည်လျား၏။ နာမည် ကျော် တံဆိပ်ကပ်ဆပ်ပြာများမှအစ အကောင်းဆုံး ပိုးထည်တွေအထိ အစုံရ၏။ ရေပူချိုးမလား၊ လက်ဖက်ရည် ဖိခံသောက်မလား အကုန်လုပ် နိုင်သည်။ တစ်ခါက ကျွန်မသည် ကျွန်မအဘွားဆီက အစ်နေ့တွင်ရရှိသော ငွေများအားလုံးကို စုပုံပြီး 'နာဇရင်း'ကို ပေးလိုက်၏။ 'နာဇရင်း'က ကျွန်မ အတွက် ရွှေလက်ကောက် ဝယ်လာပေး၏။ ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ထိုနေရာသည် လက်ဖြောင့်တပ်သား များ လက်တည့်စမ်းရာ သေနတ်ပစ်ကွင်းဖြစ်နေပြီ။ ဤနေရာကို ဝုံးလည်း မကြာခဏ ကျ၏။ စက်တင်ဘာလတွင် ရုပ်မြင်သံကြား၌ တွေ့ရသည်။ ဈေးအဆောက်အအုံ တော်တော်များများ မီးစွဲလောင်နေသည့် မြင်ကွင်း ဖြစ်၏။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒသက်တမ်းရှည်ခဲ့သော သမိုင်းကား မီးလောင်ပြာကျခဲ့ ချေပြီတကား။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် အလက်ပီပိုစစ်ပွဲသည် မည်သည့်အခါမှ ပြီးဆုံးတော့မည့်ပုံ မပေါ်တော့သလို ဖြစ်လာ၏။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စိမ်ပြေနပြေ တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ မဆုံးတော့။ အစိုးရလက်အောက်မှာ ရှိသော အနောက်ခြမ်းက အခြေအနေ ပိုကောင်း၏။ မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုး များထံမှ ကြားရသည်မှာ အရှေ့ခြမ်းတွင် ချက်ပြုတ်စရာ လောင်စာပြတ်နေ ပြီ။ ပန်းခြံထဲမှ သစ်ပင်တွေလည်း ထင်းဆိုက်လို့ ပြောင်သလင်းခါနေပြီ။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးရဖို့ရာ တန်းအရှည်ကြီး စီရ၏။ တန်းစီနေတုန်း ဝုံးကျ၍

သေကြကြေကြ။ မိသားစုတော်တော်များများမှ အမှိုက်ပုံသာသာ နေရာများ
တွင် ခိုကပ်မှီတွယ်နေကြရ၏။ ဆင်းရဲသော အာဖရိကနိုင်ငံများမှ တဲအိမ်
စုတ်တွေနှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

ကျွန်မတို့၏ တမန်တော် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ထားသော ကမ္ဘာ
ပျက်နေ့ ရောက်ခါနီးပြီဟုပင် အချို့လူတွေက ထင်နေကြ၏။

အခန်း (၆)
ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပိုင်စစ်ပွဲ

မန်ဘစ်(ဂျ) (၂၀၁၂ ခုနှစ် နွေရာသီ)

ကျွန်မက 'ဒရက်စဒင်'ကို ဝုံးကြဲနေသော အစီအစဉ်ကို ကြည့်နေရာ 'အရိုး'က စိတ်ပျက်နေ၏။

“နှင့် ဘာဖြစ်လို့ စစ်ရပ်ရှင်ဟောင်းတွေ ကြည့်နေတာလဲဟာ။ အခု တောင် ငါတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်စစ်ပွဲ ကြုံနေရပြီ”

“တစ်နေ့တော့ အမေရယ် နောက်နှစ်ငါးဆယ်ကြာရင်၊ နှစ်တစ်ရာ လောက်ကျရင် လူတိုင်းက ကျွန်မတို့စစ်ပွဲအကြောင်း ဖတ်ကြမှာလေ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်မက ပထမကမ္ဘာစစ်နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြောင်း လေ့လာ၏။ 'ဂါစရီလိုပရင်စစ်'က 'အာချီဒူဖရန့်ဖာဒီနန်'ကို သတ်လိုက်သဖြင့် ပထမ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ခဲ့၏။ 'ဂါစရီလို'က အသက် ၁၇ နှစ်သာရှိသောသူ လူငယ်လေး။ ကျေးဇူးပါ။ ဂါစရီလို၊ ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ။

ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေစဉ် မီးပျက်သွား၏။ အခုက 'မာစတာ ချက်ဖ်' ခေါ် ဟင်းချက်ပြိုင်ပွဲလာမည့်အချိန်၊ ယခုအပတ် ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူ

တစ်ဦးက ဝီယက်နမ်မှ မျက်မမြင်ကောင်မလေး 'ခရစ္စတင်းဟာ' အလှည့်။ သူ့ကို ကျွန်မက ဆုရစေချင်၏။ မျက်စိမမြင်တဲ့ကြားက အချက်အပြုတ် တော်သူ။ လူတို့အနေနှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပရန်၊ အချိန်ကလည်း ကိုက် ဖို့၊ နေရာကလည်း မှန်ဖို့လိုသည်ဟု ကျွန်မ စဉ်းစားမိ၏။ 'လိုင်ယွန်နယ် မက်စီ' ဆိုလျှင် ကြီးမှ ဟော်မုန်းအားနည်းသဖြင့် လူပုလေးဖြစ်ကာ လူတကာ ၏ အဟားကို ခံရ၏။ ယခုတော့ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးချွန်ဆုံး ဘောလုံးသမားဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မကော နေရာမှန်မှာ ရှိရဲ့လားဆိုတာ မိမိ ဘာသာ မိမိ မေးသည်။

ကျွန်မ တစ်နေရာရာမှာ ရောက်နေလျှင်ဆိုပါစို့။ ဥပမာ - ၁၅ နှစ်သား အမေရိကန်ချာတီတ်လေးက သူ၏မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက် ပန်ကရိယ ကင်ဆာနှင့် ဆုံးသွားသည်ကို အကြောင်းပြုကာ ပန်ကရိယကင်ဆာရောဂါ ကို စုံစမ်းသောနည်းကို တီထွင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း အသုံးဝင်သူတစ်ဦးဦး ဖြစ်ချင်၏။ လူတိုင်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့်တော့ နေကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတွင်ကား မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မှ ယခုထိ ရှာမတွေ့ပေ။

စစ်စဖြစ်ကတည်းက မီး မကြာခဏ အဖြတ်ခံရ၏။ 'မန်ဘစ်(ဂျ)' မြို့ ကား အနီးအနားတွင် ဆည်တစ်ခုရှိသဖြင့် အခြားနေရာများလောက် အခြေ အနေမဆိုး။ သို့သော် လျှပ်စစ်ကို ခွဲတမ်းနှင့်ပေး၍ အချို့ရက်တွေမှာ မီး ဖြတ်၏။ အချို့နေ့တွေမှာ ရေဖြတ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေလာတုန်း ရှိသမျှ ပုံးတွေ ခွက်တွေမှာ ရေဖြည့်သိုလှောင်ထားကြရ၏။ ညဆိုလျှင် လမ်းတွေက မှောင် အတိ။ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင် မရှိ။ အိမ်တိုင်းတွင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းကြ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး သုံးကြ။ လျှပ်စစ်မီးမလာတော့ ရုပ်မြင်သံကြားလည်း မဖွင့်နိုင်။ လူတိုင်းက စစ်သတင်းတွေကိုသာ နားစွင့်နေကြရ၏။ အသံဗလံ

ဆို၍ လေယာဉ်ပေါ်မှ တဒက်ဒက်ပစ်သောအသံနှင့် အောက်မှ ပြန်ပစ်ကြ
သော ဒိုင်းဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်သံများသာ ကြားနေရ၏။

ကျွန်မတို့က 'အလက်ပံပို' မြို့ကို စွန့်ခွာ၍ ဤ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' ကို စစ်ပြေး
လာကြ၏။ ကျွန်မတို့ အနီးအနားတွင် အထက်တန်းကျောင်းတစ်ခု ရှိသည်။
၎င်းကို 'အက်ဖ်အက်စ်အေ' က ဌာနချုပ်လုပ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ
တစ်ဝိုက် ဝံ့မကြာခဏကျ၏။ ဂျက်လေယာဉ်မှာ ကောင်းကင်ယံတွင် 'ဝဲယုံ
လာပုံမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတွေက ပုံစံအတိုင်း။
လေယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်ဆွဲသည်။ ဝံ့ချသည်။ ဒါက နိစ္စဓူဝ။ သို့သော်
ဆီးရီးယားအစိုးရရုပ်မြင်သံကြားတွင်မူ ဒါတွေ တစ်ခါမှ မတွေ့ရ။

ကျွန်မတို့ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်နီး
ချင်းတစ်ဦးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှာရပ်ပြီး လေယာဉ်တွေ
ကို ပစ်ချ၏။

“ရှင် ရူးနေသလား?”

အမေက သူ့ကို အော်ဟစ်သတိပေး၏။

“အစိုးရတပ်တွေက ရှင့်ကို မြင်သွားရင် ဒီမှာ အက်ဖ်အက်စ်အေ
တွေ ရှိတယ်ထင်ပြီး ကျွန်မတို့အားလုံးကို သတ်မှာရှင်”

အမေက ကြောက်နေ၏။

ကြာတော့ ကျွန်မတို့လည်း လက်နက်ကျွမ်းကျင်သူတွေ ဖြစ်လာ၏။
သေနတ်သံကြားသည်နှင့် ဒါက 'မစ် - ၂၁' လေယာဉ်လား။ မစ် - ၂၃ တိုက်
လေယာဉ်လား။ ရဟတ်ယာဉ်က သေနတ်သံလား ခွဲခြားသိနေပြီ။ ရိုးရိုး
ဝံ့လား။ ဝံ့ကျည်လား သိနေပြီ။ လေယာဉ်လာလျှင် 'ဘလန်း' က အမြဲပင်
အပြင်ထွက်ကြည့်။ တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကြည့်တက်၍ 'ယာဘာ'
က သူ့ကိုပြန်လာရန် အော်ခေါ်ရတာက မကြာခဏ။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခေါင်တွင် 'နာဇရင်း' က 'ဂျီဇီလာ' ထံ သွားနေစဉ်
ဝံ့ချ၏။ ကျွန်မက 'လကမ္ဘာခရီး' မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကို ကြည့်နေသည်။ ခေါင်း
ပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ယုံသွားသံ ကြား၏။ ကျွန်မက ဂရမစိုက်ဘဲ ရုပ်မြင်

သံကြားကို ဆက်ကြည့်နေမိ၏။ မကြာခင် ခုံးကျည်ပစ်သံ ကြားရ၏။ တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ ‘အရီး’ နှင့် ကျွန်မက ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ကြ၏။ ရေချိုးခန်းမျက်နှာကြက်က တစ်အိမ်လုံးတွင် အခိုင်ခံ့ဆုံး ဖြစ်၍ ဖြစ်သည်။ ခေါင်မိုးအပေါ်မှာက အင်တေတစ်လွှာ ထပ်ရှိ၏။ တခြား ပုန်းစရာ နေရာက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးနားတွင် ရှိ၏။ သို့သော် ထိုနေရာသို့ ကျွန်မ သွားရန်မလွယ်။

ကျွန်မတို့ ရေချိုးခန်းထဲတွင် လေးနာရီကြာ နေရ၏။ တကယ်တမ်း သေကြစတမ်းဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ သေချင်ပါသည်။ ကျန် မိသားစုဝင်တွေက သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်သူ အသုံးဝင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မက အားလုံးကို မှီခိုနေရသူသက်သက်။

ရာဇ်ဇန်နှင့် အစ်တို့ ပြီးသွားပြီ။ ကျွန်မတို့ ‘အလက်ပ်ပို’ ကို မပြန်နိုင် ကြသေး။

“အမေတို့ သမီးကို လိမ်တယ်။ အစ်ပြီးရင် ပြန်မယ်ဆို။ ခုထိ မပြန် ကြသေးဘူး” ဟု ကျွန်မက အမေ့ကို အော်ဟစ်ဆူပူ၏။

နောက်တစ်ညတွင် ‘ယာဘာ’ က ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် အမေနှင့် ကျွန်မ က ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ မီးကလည်း ဖြတ်ထား၍ မှောင်မိုက်နေ၏။ ပန်ကာလည်း မသုံးနိုင်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ဖွင့်ထားရ၏။ မကြာခင် စစ်လေယာဉ်တစ်စင်း ပျံသံကြားရကာ ကျွန်မတို့အိမ်၏ နောက် ဘက်လမ်းကို ဝှံ့ချသွားသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်လည်း တုန်ခါသွား၏။ နံရံမှ အင်တေတွေ ကွာကျလာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေ အကုန်ကွဲကုန်၏။

ကျွန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အလွန်ထိတ်လန့်နေ၏။ အမေက ကျွန်မကို ဖက်ထားသည်။ မကြာခင် နောက်ထပ်လေယာဉ် ထပ်လာ၏။ ဝှံ့ချ၏။ ကျွန်မ မခံနိုင်တော့။

“လေယာဉ်တွေ သွားကြ။ မလာနဲ့။ ပြန်ကြ”

အစ်မဆီက ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ‘နဇရင်း’ က ‘ဂျမီလာ’ အိမ်၏ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြည့်နေရာ ကျွန်မတို့အိပ်ဘက်သို့ ဝှံ့ချနေသည်ကို မြင်၍ သူက စိတ်ပူနေခြင်းဖြစ်၏။

လေယာဉ်တွေ ပြန်ကုန်ကြမှ မီးက ပြန်လာသည်။ ကျွန်မက ရပ်မြင်
သံကြားစက်ကို ဖွင့်သည်။ တူရကီဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုဖြစ်သော 'ဆမာ'
လာနေသည်။ အမေကတော့ တံမြက်စည်းဆွဲကာ မှန်ကွဲစတွေ၊ အင်္ဂတေ
အကြေအမ့တွေကို လှည်းကျင်းနေရ၏။

နောက်နေ့ကျမှ သိရသည်မှာ နောက်ဖေးလမ်းက အသုဘတစ်ခုကို
ပုံးကြဲကြောင်း သိရ၏။ လူငါးဦး သေသည်။ ဒဏ်ရာရသူ အများအပြား။
ပုံးက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ခြေက ပြတ်ထွက်ကာ ခြေ
ထောက်ပြတ်က သစ်ပင်ပေါ် သွားချိတ်၏။ အသုဘအခမ်းအနားတွင် အရေး
ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တချို့ လာမည်ဆိုသည်ကို သူလျှိုတစ်ဦးက အစိုးရထံ အကြောင်း
ကြား၍ဟု ဆို၏။ တကယ်တော့ ထိုသတင်းက မှားသည်။ သာမန်
အရပ်သားများ၏ အသုဘသာ။ ယခုတော့ ထိုအသုဘမှနေ၍ နောက်ထပ်
အသုဘငါးခု ပွားလာသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ပုံးကြဲတာကို အထူးတလည် မခံစားမိတော့။ ပုံးကြဲ
နေသော်လည်း ကျွန်မက ရပ်မြင်သံကြားကြည့်တာ မပျက်။ ကျွန်မက စိတ်
ပညာနှင့်ပတ်သက်သော အစီအစဉ်များကို ကြည့်သဖြင့် ကျွန်မက စိတ်ရောဂါ
ဝေဒနာသည် သို့မဟုတ် လူတွေ တသိတတန်းကြီး လိုက်သတ်သူ မဖြစ်ချင်။

'နာဇရင်း'ကလည်း စာကျက်မပျက်။ တက္ကသိုလ်ဖွင့်တာနှင့် သူက
၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွက် တင်စရာ ရူပဗေဒကျမ်းကို တင်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။
ဇန်နဝါရီလတွင် တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေ စစ်၏။ တက္ကသိုလ်ကို ပုံးကြဲမှာ
ကျွန်မတို့ စိုးရိမ်နေကြ၏။ 'နာဇရင်း' တက္ကသိုလ်သို့သွားတာ ၁၇ နာရီပင်
ကြာ၏။ အစောင့်ကင်းအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သွားရသည် ဆို၏။ အချို့လမ်း
များတွင်ပစ်ခတ်နေကြသဖြင့်မနည်းကွင်းရှောင်သွားရ၏။ 'နာဇရင်း' သွားရာ
လမ်းခုလတ်တွင် အလောင်းလေးလောင်းကို တွေ့ရ၏။ အလောင်းများ

ကောက်သူပင်မရှိ၍ ရွေးတွေက ဝိုင်းလှစားနေကြသည် ဆို၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် 'နာဇရင်း' တစ်ယောက် တက္ကသိုလ် မသွားရဲတော့။ သူ စာမေးပွဲရလဒ်ကိုလည်း မသိချင်တော့။

'မန်ဘစ်(ဂျီ)' မြို့ကို မည်သူ အုပ်ချုပ်နေသလဲ။ မည်သူမှ မသိ။ မြို့လယ်ခေါင်တွင် 'စီရိုင်း' ခေါ် အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ရုံးထိုင်၏။ ယခုတော့ သူတို့ရှိဟန် မတူတော့။ တော်လှန်ရေးကောင်စီက နေရာယူထား၏။ ထိုကောင်စီတွင် အင်ဂျင်နီယာများ၊ ဆေးဝါးပါရဂူတစ်ဦး၊ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၊ ရှေ့နေတစ်ဦး၊ ယခင် ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦး၊ ကဗျာဆရာတစ်ဦး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၊ ထောင် ၁၅ နှစ် ကျဖူးသူ ကဗျာဆရာတစ်ဦးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည် ဆို၏။

အချို့အရာများကား ကောင်းလာ၏။ ဆိုင်တွေ ပြန်ဖွင့်၏။ ရွှေဆိုင်များပင် ဖွင့်၏။ ပုဂ္ဂလိကသတင်းစာနှစ်စောင်လည်း ထုတ်လာ၏။ တစ်စောင်၏အမည်က 'လွတ်လပ်ရေးလမ်းများ' အာဆတ်ဆန့်ကျင်ရေးသတင်းတွေပါ၏။ 'ဘီရို' သို့မဟုတ် 'ကလေး ဘာရှာ' ဆိုသော ကာတွန်းလည်း ပါ၏။ ဒါမျိုး ယခင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။

မကောင်းတာက စစ်သွေးကြွတွေက လက်နက် အပြည့်အစုံကိုင်ကာ မြို့ထဲတွင် ကားဖြင့် လျှောက်မောင်းနေကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ 'ဘလန်း' က ထိုသူများသည် မတူကွဲပြားသော စစ်တပ် ၄၇ တပ်မှ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ အဓိကတပ်ကို အုပ်ချုပ်သူမှာ သူ့ကိုယ်သူ 'မင်းညီမင်းသား' ဟုခေါ်သူ တပ်မှူး ဖြစ်၏။ သူက တိုယိုတာဟိုင်းလပ်ပစ်ကပ် အဖြူရောင်စီး၏။ ကားပေါ်တွင် လက်နက်ကိုင်တပ်သားတွေ ပါ၏။ သူက ခပ်ပုပု၊ လည်ပင်း ခပ်တုတ်တုတ်၊ ယခင်က သူက ရာဇဝတ်သားတစ်ဦးပင်။ သူက လူချမ်းသာများကို ပြန်ပေး

ဆွဲ ငွေတောင်းကာ ထိုငွေများဖြင့် ကားများဝယ်၊ လက်နက်များဝယ်ပြီး သူ့လူများကို ထောက်ပံ့ရင်း အာဏာရလာသူ ဖြစ်၏။ 'မူစတာဖာ'က ထိုသူသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံမှ တူရကီသုံးငွေ သန်း ၂၀ ခိုးသွား သည်ဟု ပြော၏။

တပ်များတိုင်းက သူတို့တပ်အမည်များကို သူတို့၏ ပစ်ကပ်ကားဘေး တွင် ဆေးဖြင့် ရေးထားကြ၏။ ထို့နောက် ကားများကို ရွံ့များသုတ်ကာ အစိုးရလေယာဉ်များ မမြင်နိုင်အောင် ပုံဖျက်ထားကြ၏။ တစ်ခါတလေ သူတို့အချင်းချင်း တိုက်ကြ၏။ တစ်နေ့တွင် မျိုးနွယ်စုနှစ်စုမှ အချင်းချင်း တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ညဘက်တွင် ပြည်သူက သူတို့ဘာသာသူတို့ ကင်း တပ်များ ဖွဲ့ကာ မိမိဘာသာမိမိ ကာကွယ်ကြရ၏။

အာဆတ်တို့ကမူ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)'မြို့ကို ဆုံးရှုံး၍ အကြီးအကျယ်ဒေါပွ နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေပိုက်လိုင်းများ၊ စပါးသိုလှောင်ရုံများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး များကို ဝှံ့ကြ၏။ ကျွန်မတို့က ပြည်သူတွေ၊ လူတွေ၊ အရပ်တွေ၊ ကလေး ကစားစရာတွေ မဟုတ်၊ သူပုန်များကတော့ လေကြောင်းရန်ကို ပြန်လည် တုံ့ပြန်ရန် လက်နက်မရှိကြ။ မြို့ကို ထိန်းချုပ်ရန် ပိုက်ဆံလည်း မရှိကြ။ အစိုးရလည်း သီးခြားမရှိ၍ အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် လင်ကွာ မယားကွာကိစ္စ၊ လက်ထပ်သည့်ကိစ္စ၊ ကလေးမွေးသည့် ကိစ္စများကို ကြော်ငြာထည့်ရန် သတင်းစာမရှိ၊ မှတ်ပုံတင်ရန် ရုံးမရှိ၊ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်ထားရ၏။

လူတွေမှာ ရေသောက်စရာ ရေပြတ်နေ၏။ ပင်စင်လစာလည်း မရ ကြ။ အစိုးရက အင်တာနက်တွေပါ ဖြတ်ထား၍ သတင်းတွေ မသိကြရ။ ဆည်နားနီးသဖြင့် လျှပ်စစ်မီးရတာလေးပဲ ကံကောင်း၏။

လောင်စာဆီကို မှောင်ခိုမှ ဝယ်နေ၏။ ဈေးက အလွန်ကြီးသည်။ ဈေးမှာက အဝတ်အထည်တွေ၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ စုပုံနေ၏။ အများစု က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏အိမ်မှ ယူလာကြတာတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ

ကျွန်မတို့ မဝယ်ကြ။ လိုတာက စားစရာပေါင်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးရဖို့ အရေး မုန့်တိုက်မှာ တန်းစီရတာက အကြာကြီး။

တစ်နေ့တွင် 'နာဇရင်း' နှင့် 'အရီး' တို့ ဈေးသွားကြ၏။ မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုတွင် ဝတ်ရန် အဝတ်သွားရှာကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဆိုင်တွင် ဂျက် အရှည်ကြီးတစ်ထည်ကို 'နာဇရင်း' မြင်လိုက်ရ၏။ 'အရီး' က ဒါကို လိုချင်၏။ သို့သော် 'နာဇရင်း' က ခေါင်းမာသည်။ သူက တော် မတော် စမ်းဝတ်ကြည့် ချင်၏။ ဂျာကင် စမ်းဝတ်နေချိန် လေယာဉ်တွေပေါ်လာကာ ပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားရ၏။ သူတို့ရှေ့မှာပင် ဝုံးပေါက်ပြီး လူသုံးယောက် သေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဆိုင်ရှင်ပါ ပါသွားသည်။ 'နာဇရင်း' ၏ သူငယ်ချင်း 'အီဝလင်း' လည်း ထိုဈေးတွင် ရှိနေရာ ဝုံးဒဏ်ကြောင့် ခြေနှစ်ဖက်ပြတ်သွား၏။ သူ့ခင်ပွန်း ကတော့ သေဆုံးသွား၏။

'မူစတာဗာ' သည် တစ်ပတ်လျှင် မိုင် ၃၃၀၀ ခန့် ကားမောင်းကာ ထရပ်ကားတွေ သွင်းတတ်၏။ တော်လှန်ရေးမတိုင်ခင်ကဆိုလျှင် သဲကန္တာရ မှာ အိပ်လို့ရ၏။ မည်သူမျှ လာမနှောင့်ယှက်။ ယခုတော့ 'အက်ဖ်အက်စ် အေ' ကင်းစခန်းတိုင်းက ပိုက်ဆံတောင်း၏။ အချို့ဆိုလျှင် ဒေါ်လာထောင်ချီ တောင်း၏။ ထို့ကြောင့် သူက လမ်းမများမှ မလာဘဲ လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ လာကာ ကင်းစခန်းတွေကို ရှောင်ရရှားရ၏။

ကျွန်မတို့ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' ရောက်ပြီး မကြာမီလောက်မှာပင် 'မူစတာဗာ' ထံမှ ဒေါ်လာ ၂၁,၀၀၀ အလှခံရ၏။ သူက ကားအချို့ကို 'ဟုမ်း(စ်)' မှ ဝယ်လာကာ နိုင်ငံကိုဖြတ်ကာ 'ကိုဘိန်း' တွင် သွားရောင်း၏။ သူနှင့်အတူ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး ပါ၏။ တစ်ညတွင် လမ်းခုလတ်၌ သူတို့အိပ်ကြ၏။ ထိုညက သူ၏ယာဉ်မောင်းက ဖုန်းအကြာကြီး ပြောနေသည်ကို သူ သတိ ထားမိ၏။ ယာဉ်မောင်းက ရှေ့မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေသဖြင့် အခြားလမ်းမှ

သွားရန် သူ့ကိုပြော၏။ ဆီးရီးယား အရှေ့ပိုင်းနယ်စပ်အနီးမှ လမ်းကို ရွေးသွားကြ၏။ လမ်းတစ်ဝက်တွင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်လာသူ ကားလေး စင်းနှင့် တွေ့၏။ သူတို့က 'မူစတာဖာ'ကို 'ပီကောလေ'ဆိုသော ကာဒ်စ် စစ်သွေးကြွမှုလူဟု စွပ်စွဲကာ သူတို့ထံမှ ကားရောင်းရငွေအားလုံးကို ယူသွားသည်။ နောက်မှ သိရတာက သူ၏ယာဉ်မောင်းနှင့် ဤအုပ်စုက ပင်းထားကြောင်း သိရသည်။

နောက်တစ်ခါ ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေ၍ သူ့ကားက ဆက်သွား၍မရ။ ထိုအချိန်တွင် လက်နက်ကိုင်တစ်စု ရောက်လာကာ သူ့ကို မေး၏။

“မင်းက ကာဒ်စ်လူမျိုးလား?”

ထို့နောက် သူနှင့် ယာဉ်မောင်းကို အနီးနားရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုကျောင်းထဲတွင် ကာဒ်စ်လူမျိုးအချို့ကို ဖမ်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ 'မူစတာဖာ'၏ မားစီးဒီးဘင်ဇင်ထရပ်ကားနှစ်စီး၊ ပါလာသည့် ငွေအားလုံး၊ မိုဘိုင်းဖုန်းတို့ကိုပါ သိမ်းပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပေး၏။

'မူစတာဖာ'က ဤအကြောင်းများကို 'ယာဘာ'အား မပြော။ 'ယာဘာ'သိလျှင် သူတို့ ဤအလုပ်များ ဆက်မလုပ်ရန် တားမည်စိုး၍ ဖြစ်၏။

'မူစတာဖာ'ကမူ စစ်အတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုကောင်းသည်ဟု ပြော၏။ သွင်းကုန်လိုင်စင်တွေ၊ အခွန်တွေ ကောက်မည့်သူမရှိ၍ဟု ဆို၏။ ထို့ပြင် သူပုန်တပ်များက မော်တော်ယာဉ်များ သိပ်လိုအပ်နေရာ သူ ယူလာသမျှ အကုန်ရောင်းရသည်ဆို၏။ သူ၏ယာဉ်မောင်းကမူ ခရီးသွားလျှင် ဘီယာတွေ ကပ်လိုက်သယ်လာ၏။ သူက ကြောက်ကြောက်နှင့် အရက်သာ ဖိသောက်သည်။ 'ယာဘာ'ကတော့ အမြဲပင် သတိပေး၏။

“မင်း သိပ်လောဘမကြီးနဲ့နော် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ကျွန်မတို့မိသားစုသတင်းတွေလည်း ပြောပါဦးမည်။ ‘မူစတာဟ’ က အသက် ၃၇ နှစ်တွင် မိန်းမယူမည်ဟု ပြော၏။ ‘အရီး’ စပ်ဟပ်သမျှ အမျိုးသမီးတိုင်းကို ဆယ်နှစ်ကျော် ခေါင်းခါခဲ့သူက ယခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုတော့ အားလုံးက အံ့ဩကုန်ကြ၏။ သူယူမည့် ကောင်မလေးက ကျွန်မတို့နှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်သူ ‘ဒေါက်ဂင်’ ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ‘ကိုဘိန်း’ မြို့နီးမှ ရွာတွင် နေသူ။

‘မူစတာဟ’ နှင့် ကျွန်မအဖေက ‘ကိုဘိန်း’ သို့သွားကာ ကောင်မလေး မိသားစုကို တွေ့ပြီး စေ့စပ်ရန် သဘောတူကြ၏။ တင်တောင်းမည့်ငွေ မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးမည်ကိုပါ ဆွေးနွေးကြ၏။ အပြန်ခရီးတွင် ‘အက်ဖ်အက်စ်အေ’ ကင်းစခန်းတစ်ခုက သူတို့ကို တားပြီး ငွေတောင်း၏။ ထိုအုပ်စုထဲမှ တစ်ဦးနှင့် ‘မူစတာဟ’ က မျက်မှန်းတန်းနေ၍ ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ သာ ပေးခဲ့ရသည် ဆို၏။ တကယ်တော့ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ပေးရမည်ဟု ဆို၏။ ‘မူစတာဟ’ ၏ အိတ်ထဲတွင် ရွှေလက်ကောက်တွေ၊ ရွှေလက်စွပ်တွေ၊ ရွှေဆွဲကြိုးတွေ ပါလာသည်။ သတို့သမီးလောင်းကို တင်တောင်းရန် သူ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါတွေပါသည်ကိုသာ သိလျှင် သူတို့ အကုန်ယူသွားမှာ။ ယခုတော့ သူတို့ မသိလို့ ကံကောင်းသည်ဟု ‘မူစတာဟ’ က ပြောသည်။

ထိုအချိန်က လူတော်တော်များများ ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ။ သူတို့က အိမ်လာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မုန့်တွေစား၊ သူတို့၏ ဒုက္ခတွေ ပြောကြ၏။ သူတို့လာလျှင် ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြား ကောင်းကောင်းကြည့်မရ။ သူတို့ ပြန်သွားလျှင် ကျွန်မက ငို၏။ အမေက မေးသည်။

“နင် ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“လူတိုင်းက ကိုယ့်ချယ်နယ်ကိုယ်ဖွင့်ပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခတွေပဲ လာပြောနေကြတာ သမီး မကြားချင်တော့ပါဘူး” ဟု ပြော၏။

အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျွန်မကို ဖြောင့်ဖြူ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သမီးရယ်။ လူတိုင်းက ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်အကြီးဆုံး ဆိုပြီး ပြောချင်တတ်ကြတာပါ။ အရေးအကြီးဆုံးက အားလုံးက စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တွေလေ။ သူတို့ပြောတာ အမေတို့က နားထောင်ပေးတော့ သူတို့လည်း စိတ်သက်သာရာရတာပေါ့”

အမေညီမ ‘ရှမ်းဆာ’က ကျွန်မအဖေ၊ သူ့ခင်ပွန်း ‘ဦးလေးဘိုဆန်’ ရယ်၊ သူ့သမီး ‘အက်ဂ်မာ’ရယ် ရှိကြသည်။ ‘အက်ဂ်မာ’က ‘နာဒါ’နှင့်အတူ ဥပဒေပညာ သင်ခဲ့ကြတာ။ ကျွန်မအစ်ကို ‘ဖာရက်’နှင့် အင်္ဂလန်တွင် တွေ့ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ ယခု သူတို့လည်း ‘အလက်ပီပို’မှ ပြောင်းလာကြကာ ကျွန်မတို့ဘေးအိမ်တွင် နေကြသည်။ ‘ဦးလေး ဘိုဆန်’က ဆီကုန်သည် ဖြစ်ပြီး ချမ်းသာကြ၏။ ‘အလက်ပီပို’က သူတို့အိမ်က တော်တော် ကောင်း၏။ သူတို့လည်း အရာရာကို ထားရစ်ကာ ထွက်ပြေးလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်မကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မမက်ဘူး။ ကျွန်မသားသမီးတွေ ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိတာပဲ ကျေနပ်လှပြီ” ဟု အဖေက ပြော၏။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ တစ်ရက်တွင် ‘ဦးလေး ဘိုဆန်’နှင့် သူ့သား ‘မိုဟာမက်’တို့က ဒမတ်စကတ်မြို့သို့ သွားကြ၏။ ဒမတ်စကတ်တွင် စာရွက် စာတမ်းတချို့ရမှ ‘မိုဟာမက်’က နိုင်ငံခြားတွင် ကျောင်းဆက်တက်နိုင်မည် ဆို၏။ သူတို့မြို့ပြင်လည်း ရောက်ရော လက်နက်ကိုင်တစ်ခုက တားကာ သူတို့ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်း၏။ ထို့နောက် ‘မိုဟာမက်’ကို ဖမ်းကာ ဆီးရီးယားငွေနှစ်သန်းနှင့် လာရွေးရန် ဦးလေးကို ပြောကြ၏။

ဦးလေးလည်း စိတ်မချမ်းသာစွာ ပြန်လာကာ ငွေနှစ်သန်းရရန် စု၏။ လိုက်လံ ချေးငှား၏။ တတိယမြောက်နေ့တွင် ‘နာဇရင်း’က တံခါးဖွင့်လိုက် ရာ လမ်းပေါ်တွင် ‘မိုဟာမက်’ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့၍ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်၏။

‘မိုဟာမက်’ကို လက်နက်ကိုင်တစ်ခုက ဖမ်းသွားကာ ‘ယာမာ’ နှင့် ‘ဟုမ်း(စ်)’မြို့အနီး သဲကန္တာရတစ်နေရာတွင် ဖမ်းထားသည်ဆို၏။ ထိုနေရာ

သို့ ဒေသခံရိုက်စော်ဘွားတစ်ဦး ရောက်လာကာ “ဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်” ဆိုမှ သူ လွတ်လာသည် ဆို၏။

၂၀၁၃ ခုနှစ် နှစ်စပိုင်း။

‘အာဆတ်’က စစ်ရိုက်မြှင့်၏။ ရုရှားလုပ် စကပ်ခုံးကျည်များ သုံးကာ ‘အလက်ပ်ပို’ မြို့ရှိ အထင်ကရနေရာများကို ပစ်ခတ်၏။ မြို့ထဲမှ လူတွေ ထပ်ပြောကြရ၏။ နောက်ဆုံး ‘အလက်ပ်ပို’တွင် လူတစ်ဦးမျှပင် မရှိသလောက် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မတို့နှင့် သိသူ အများစု သေကုန်ကြ၏။ ‘နာဇရင်း’၏ မိတ်ဆွေ အများအပြားမှာ ဝုံးထဲ ပါသွားကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် ‘အလက်ပ်ပို’ သို့မပြန်နိုင်ကြတော့။ ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ တွင် ခြောက်လလောက်နေပြီး ကျွန်မမိဘများက မြို့ပြန်ကာ လက်ကျန်ပစ္စည်းတချို့ သွားယူကြ၏။ ‘ယာဘာ’ကတော့ မသွားချင်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ကုန်လူမျိုး အမျိုးသမီးတွေဟာ သိပ်ဩဇာထက်၏။

“ငါတို့အဖေက စစ်ထက် ငါတို့အမေ သူ့မိန်းမကို ပိုကြောက်တယ်ဟ” ဟုပင် ‘မူစတာဇာ’က အပြောင်အပျက် ပြောဖူး၏။ အိမ်ရောက်တော့ ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်း။ အပျက်အစီးတွေက နေရာအနှံ့။ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ကျွန်မတို့အိမ်သာ ထီးထီးကြီး ကျန်ခဲ့၏။ မြို့တစ်ခုလုံး သရဲမြို့၊ တစ်ပြင်ပမာ။

ဧပြီလတွင် လေယာဉ်တွေက ဝုံးတွေ ထပ်ကြ၏။ ဓာတုပစ္စည်းတွေ၊ လူတွေ အတုံးအရုံး သေ၏။ လူမမယ်ကလေးများ အပါအဝင်။

ကျွန်မလက်ထဲတွင် ကျွန်မတို့မြို့၏ လှပသော ပုံလေးတစ်ပုံ ရှိသေး၏။ ယခု ကျွန်မမိဘတွေ ကိုယ်တွေ့ကြုံရသော မြို့ပုံစံမဟုတ်။ ‘နာဇရင်း’ကတော့ ထိုမြို့ကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ချင်တော့ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝများ’ ရုပ်သံစီးရီးကတော့ ပြနေဆဲ။ ဒါလေးကြည့်ချိန် တစ်ခုပဲ ဝုံးကြတာကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်၏။ ရုပ်သံစီးရီးထဲမှ ‘ဘရက်ဒီ’ နှင့် ‘ဒီမီရာ’ မိသားစု၏ အားပြိုင်မှုက ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝထက် ပိုပြီးဘဝဆန် ၏။ တစ်ခါတလေ ဇာတ်လမ်းကြည့်နေရင်း ကျွန်မ အော်ဟစ်မိ၏။ ကျွန်မ ဤဇာတ်လမ်းတွဲကို ဘာသာပြန်စာတန်းထိုးမှတစ်ဆင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများထဲမှ တစ်လုံးကို ကျွန်မ နားလည်လာ ၏။ ထိုစကားလုံးက - “ဘာမဆို”။

အခန်း (၇)
လေရှူးသုန်သုန်

မန်ဘစ်(ဂျီ) (၂၀၁၃ ခုနှစ်)

ကျွန်မကို ရုပ်မြင်သံကြားတစ်ခုပဲ သိသည်ဟု မထင်ပါနှင့်။ ကျွန်မက စာအုပ်ဖတ်တာလည်း ဝါသနာပါ၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာအုပ်များ မယူနိုင် သဖြင့် 'နာဇရင်း'မှတစ်ဆင့် ကျွန်မ မှာရ၏။ သို့မဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ သူ အပြင်ထွက်သွားလျှင် သူ၏စာအုပ်စင်မှ သွားခိုးယူဖတ်ရ၏။ ကျွန်မတို့ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)'သို့ မပြောင်းမီလေးတွင် သူက 'ဂျီမီလာ'၏ မွေးစားသားထံမှ 'လေရှူးသုန်သုန်'စာအုပ်ကို ရလာ၏။ (ဂျီမီလာ၏ ခင်ပွန်းတွင် ဇနီးနှစ် ယောက် ရှိ၏။ ကျွန်မအတိုးမှာက ဇနီးလေးယောက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုက ဇနီးလေးယောက်အထိ ယူခွင့်ပြုထားသည်။ ဤအချက်ကို ဖော်ပြရန် ကျွန်မ မေ့ခဲ့၏)

ဤစာအုပ်ကို ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်၏။ စာရေးဆရာမ 'မာဂရက်မစ်ရှယ်' က တကယ့်ပါရမီရှင်ဖြစ်၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် စကားလက်အိုယာရာနှင့် အက်ရှ်လေတို့ ဘာဖြစ်မလဲ တစ်လျှောက်လုံးအလုပ်ပေးခဲ့၏။ 'ရက်ဘတ် တလား' ပေါ်လာတော့ သူက အဓိကဇာတ်ဆောင် ဖြစ်လာသည်။ ဇာတ်လမ်း

တစ်ခုလုံးက 'ရက်'က 'စကားလက်'အပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖွဲ့ဆိုတော့
သည်။ ကျွန်မက ထိုအလှည့်အပြောင်းတွေကို ကြိုက်၏။ လူဆိုးလိုလူက
အဓိကဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သွားကာ ဇာတ်လမ်းက သူနှင့်သာ ပတ်သက်သွား
သည်။ ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားကဲ့သို့ပင် 'စကားလက်'သည် ပြည်တွင်းစစ်
အကြားတွင် ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားရင်း သူချစ်သောအိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်း
သွားခဲ့၏။

စာအုပ်ဖတ်တာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုး၍လည်းကောင်း၊ ဖယောင်း
တိုင် ထွန်း၍လည်းကောင်း ဖတ်၍ရ၏။ လျှပ်စစ်မီးလာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာ
သည်ဖြစ်စေ ကိစ္စမရှိ။ ခက်တာက ကျွန်မကဲ့သို့ ဘီးတပ်လည်းပေါ်တွင်
နေရသော ဇာတ်ဆောင်ကား စာအုပ်ထဲတွင်မရှိ။ 'ဟေဒီ'ထဲမှ 'ကလာရာ'
ဆိုသော သူဌေးမလေးတစ်ယောက်သာ ရှိဖူး၏။ သူသည်လည်း အဆုံးသတ်
တွင် လမ်းလျှောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မက 'လေရှူးသုန်သုန်'ကို ကြိုက်သော်လည်း ကျွန်မ နောက်ဆုံး
အဖြစ်ချင်ဆုံးသူကား 'စကားလက်'ပင်ဖြစ်၏။ သူကရပ်လှသည်။ ခါးသေး
သေးလေးနှင့်၊ သို့သော် သူက အသုံးမကျသူ၊ ပျက်စီးနေသူ၊ ကျွန်မက
သူ့စရိုက်ကို အပြစ်မတင်။ သူ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်သူ
ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဒဏ်ရာရနေသော အတ္တအတွက် လက်စားချေရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အချို့က နှလုံးသား အလိုလိုက်သူ၊ အမျိုးသမီးတွေကို သိပ်
သဘောမကျဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်မကတော့ သဘောကျသည်။ ကျွန်မတို့
ယဉ်ကျေးမှုမှာက ချစ်ကြိုက်လို့ လက်ထပ်ကြတာမျိုး သိပ်မရှိ။ မိဘတွေ
ပေးစားစီစဉ်ကြတာသာ များ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တွင် 'စကားလက်'
ကဲ့သို့ ပြဿနာမျိုးမရှိ။ များသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့က မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ
ပြန်လက်ထပ်ကြပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာကို ကိုယ့်မိသားစုအပြင်သို့ မရောက်စေကြ။
တစ်ခါတလေတော့လည်း ကျွန်မ စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်မကဲ့သို့ မစွမ်းမသန်
မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူသူ ရှိပါ့မလား။

ထိုအချိန်ပိုင်းတွင်ပင် 'နာဇရင်း'က 'ဂေဘရီယယ်ဂါစီယာမားကွက်စ်' ၏ 'ကိုလာရာခေတ်က အချစ်' စာအုပ်ကို ရလာ၏။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက်လုံး ကြိုက်ကြ၏။ သူ့ အပြင်သွားတိုင်း ကျွန်မ ထိုစာအုပ်ကို ယူဖတ်၏။ သူက ဒါကို စိတ်ဆိုး၏။ သို့သော် သူ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ။ ကျွန်မက မသန်စွမ်းသူမို့ အခွင့်အရေးရသည်လေ။

ကျွန်မ၏ ဆယ့်လေးနှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ဤစာအုပ်ဖတ်ရင်း အချိန် ကုန်ခဲ့၏။ ကျွန်မ၏မွေးနေ့ကို ကိတ်မုန့်တို့၊ သကြားလုံးတို့ဖြင့် မဆင်ယင်ခဲ့။ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' မှာ ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ထိုသို့လုပ်ရန် ငြင်းပယ် ခဲ့၏။ ယခုကဲ့သို့ စစ်ဖြစ်နေချိန်တွင် မွေးနေ့သဘင်လည်း ကျင်းပဖို့ မသင့်ပါ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'ရှိုင်အာ'ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူး၏။ သူက နှစ်သစ်ကူးအကြိုည မတိုင်မီ ရက်အနည်းငယ်က ဖုန်း ဆက်၏။ သူ ဆီးရီးယားသို့ လာပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မတဲ့။ ကျွန်မ တော်တော်လေး စိတ်လှုပ်ရှား၏။ သူက ကျွန်မအစ်ကိုကြီး။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လက်ရှိအနေ အထားကို သူ မြင်သွားလျှင် သဘောကျပါ့မလား။ ကျွန်မ လမ်း လုံးဝ မလျှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေကို သူ သိပါ့မလား။ 'အလက်ပ်ပို'မှ ထွက် လာကတည်းက ကျွန်မ ဆေးကုသမှုများ မခံယူခဲ့ရသဖြင့် ယခုအခါ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေက ပိုဆိုးလာ၏။ ကျွန်မက ကျွန်မအိမ်တွင် လူများလျှင် မနေတတ်။ ယခုတော့ အိမ်မှာ လူစုံမည်မှချ။ ကျော်ကြားသော ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူကို လာကြည့်ကြပေဦးမည်။

တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ အမေနှင့် အစ်မတွေက ပြင်ဆင် စရာတွေ ပြင်ဆင်နေကြရ၏။ 'မူစတာဖာ'က စစ်အတွင်းကာလ ရှားရှား ပါးပါး ကြက်ဆင်တစ်ကောင် ရအောင်ရှာလာ၏။ 'ရှိုင်အာ'လာမည့် ပထမ နေ့တွင် ကြက်ဆင်သား ချက်ကြမည်။ ကျွန်မကလည်း ကြီးမားသော အချိန်

ကာလတစ်ခုအတွက် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ပြင်ဆင်၏။ ကျွန်မ မဖြစ်
ချင်ဆုံးက စိတ်ခံစားမှုရမှာ။ ကျွန်မ မငိုချင်။ သို့သော် 'ရှိုင်အာ'က တံခါးဝမှ
လမ်းလျှောက်လာပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ပြီး သူ ငိုသည်။

'ရှိုင်အာ'က ကျွန်မတို့မိသားစုဝင်တစ်ဦးကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရှားပြောဆိုနေ
သည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ၏ ပူပင်မှုတွေ ချက်ချင်း မေ့သွား၏။ လူတွေက
သူ့ကို လာကြည့်ကြ၏။ လူတွေအားလုံး ပြန်သွားကြတော့ ကျွန်မတို့မိသားစု
မနက် ၃ နာရီခွဲအထိ ထိုင်စကားပြောကြ၏။ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသော
အချိန်များပေတည်း။ ကျွန်မသည် အိမ်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက်ဆုံတာ တစ်ခါ
မှ မတွေ့ဖူးပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ 'ရှက်ဖီလ်'မြို့တွင် ပီဇာတွေလုပ်နေသော
'ဖာဟတ်' တစ်ယောက်သာ မလာနိုင်။ သူက သင်လာရတာက သွားစိုက်
ဆရာဝန်။ လုပ်ရတာက ပီဇာ။ ကျွန်မတို့က ဥရောပကို သိပ်ချမ်းသာသည်ဟု
ထင်ကြ၏။ သို့သော် လူ့အများ လမ်းပေါ်မှာနေရသော ကာလတွေ ရှိခဲ့၏။

'ရှိုင်အာ'ကတော့ ဝုံးကြတာတွေကို ထိတ်လန့်နေ၏။ ကျွန်မတို့
အားလုံးကတော့ ရိုးနေကြပြီ။

"ဘယ်လိုများ ဒီအခြေအနေမှာ နေကြသလဲဗျ" ဟု သူက ထပ်
တလဲလဲ ပြောနေ၏။ သူက 'အလက်ပ်ပိုသို့လမ်း'ဆိုသော ရုပ်ရှင်ကားသစ်
ကို ရိုက်ရန်ရှိ၏။ ထိုဇာတ်ကားထဲတွင် 'ဘလန်း'လည်း ပါသည်။ 'ဘလန်း'
တောင် မင်းသားဖြစ်တော့မှာပဲ။ သူတို့ရိုက်ကွင်းနေရာတွေ သွားကြည့်ကြ၏။
တစ်နေ့တွင် အနောက်ခြမ်းက သူ၏ကျောင်းဟောင်းကို သွားကြည့်သည်။
ထို့နောက် 'ရှိုင်အာ' ငယ်စဉ်က သွားလေ့ရှိသော အနုပညာဌာနကို သွား၏။
ထိုအချိန်တွင် သူတို့ ပထမတွေ့ခဲ့ကြသည်မှာ 'ဒက်ရှ်'ဟုခေါ်သော လူတွေကို
ဖြစ်၏။ သူလိုလူမျိုး ရှစ်ယောက်တွေ့ခဲ့ကြ၏။ မျက်နှာဖုံးတပ်ကာ ဝတ်စုံ
အနက်တွေ ဝတ်ထားကြ၏။ လမ်းကို သူတို့၏ပစ်ကပ်ကားဖြင့် ပိတ်ရပ်ထား
သည်။ 'ယဉ်ကျေးမှုဌာန'ရှေ့တွင် 'အစွလားမ်မစ်နိုင်ငံ'ဟု သူတို့က စာရေး
ထား၏။ သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် သူတို့တွေ ပိုရောက်လာကြ၏။ သူတို့က 'ဂျဘက်အယ်နူစရာ'လား။ တခြားသူတွေလား ကျွန်မတို့ မသိ။ သို့သော် ဘောင်းဘီတိုဝတ်၊ မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် သူတို့ရုပ်တွေက ခပ်ဆင်ဆင်။ 'မင်းညီမင်းသား'နှင့် အခြားတပ်မှူးတွေ ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။ သူတို့က ပြည်သူကို ဒုက္ခပေးကြသူများဖြစ်၍ သူတို့မရှိတာ ကျွန်မတို့ သဘောပင် ကျသေးသည်။

ဝတ်စုံနက် ဝတ်သူများက စစ်ချင်းတော့ ပြည်သူကို ကြင်နာ၏။ တစ်ခါက 'မူစတာဇာ'စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် စားသောက်နေစဉ် သူတို့ ရောက်ရှိလာကာ 'မူစတာဇာ'စားသမျှနှင့် အခြားသူတွေစားသမျှကို သူတို့က ခိုင်ခံရှင်းသွားသည်ဆို၏။ သူတို့က 'ဒါဘာ' ခေါ် လူထုအစည်းအဝေးတွေ လုပ်၏။ သူတို့က 'အာဆတ်အစိုးရ'ကို 'ဂျီဟတ်'ဖြင့် ဆန့်ကျင်မည်ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် လွန်ဆွဲပွဲတွေ ကျင်းပသည်။ သူတို့က ဆေးကုသမှုတွေ လုပ်၏။ လောင်စာဆီကို မှောင်ခိုဈေးထက် သက်သာသောဈေးနှင့် ရောင်းပေး၏။ သူတို့က ကလေးတွေကို မုန့်ကျွေးပွဲတွေ လုပ်၏။

ထို့နောက် သူတို့ကြားသို့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပိုရောက်လာ၏။ လူမည်းတွေရော၊ အသားနီစပ်စပ်တွေရော။ အာရပ်တွေချည်းတော့ မဟုတ်ကြ။ မကြာခင် ကြွေးကြော်သံတွေ ပေါ်လာ၏။

မန်ဘစ်(ဂျီ)က ရှားရီးယားဥပဒေကို ထောက်ခံကြ။

သူတို့က လူတိုင်း၏ ဇနီးနှင့်သမီးတွေကို အကာအကွယ်နှင့် ထွက်ရန် စပြော၏။ မလုပ်သူများကို ရိုက်၏။ ထောင်တွေ လုပ်သည်။ ကျွန်မ၏မောင် ဝမ်းကွဲကို ထောင်ချ၏။ သူ့နဖူးမှာ တက်တူးထိုးထား၍ ...

"မင်းက မိန်းမဆန်တယ်" ဟု ပြောကာ ဘာသာရေးသင်တန်း အတင်းတက်ခိုင်း၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်သူများကိုလည်း ဖမ်း၏။ ကျွန်မတို့အမေ သို့မဟုတ် အစ်မတွေ အပြင်ထွက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းမှစ၍ အဝတ်နက်တွေ ခြုံသွားရ၏။

‘ရှိုင်အာ’၏ သမီး ‘ရာဝမ်’လည်း သူ့အဖေနှင့်အတူ ပါလာ၏။ ကျွန်မ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မနှင့် မကစားသူဖြစ်၏။ သူက ဂျာမနီမှာ ကြီးပြင်း လာတော့ ဥရောပ လုံးဝဆန်နေ၏။ ယခု သူပင်လျှင် ခေါင်းမြီးခြုံနေရ၏။ နွေရာသီ ပူပူလောင်လောင်ထဲတွင် ဤသို့ ဝတ်ရုံကြီးဝတ်၍ သွားရကာ တော်တော် ကသိကအောင့်နိုင်၏။ သူက ဒါကို စိတ်ကုန်နေ၏။

ကြောက်စရာလည်းကောင်း ရှုပ်လည်းရှုပ်ထွေး၏။ တစ်နေ့တွင် ‘နာဇရင်း’က ‘မူစတာဖာ’နှင့် ကျွန်မကို အပြင်ခေါ်လာသည်။ ထိုတွင် ‘ဒေးရှ်’ တို့၏ ပစ်ကပ်ကား ဖြတ်သွား၏။ ပြီးတော့ လှည့်ကွေ့ပြန်လာ၏။ ကျွန်မ၏ ဆံပင်မှာ အဖုံးအကွယ်မရှိ။

“ညီမလေး ညီမလေး ညီမလေးကို လူတစ်ယောက်က စကားပြော ချင်လို့” ဟု သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။

‘နာဇရင်း’က ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ပြန်ပြောကာ ‘ဘလန်း’ကို ခေါ်လိုက်၏။ သူတို့က ‘ဒေးရှ်’တွေ မဟုတ်။ ‘အက်ဖ်အက်စ်အေ’တွေ။ သူတို့က ကျွန်မ အတွက် ဘီးတပ်လှည်း လိုသလားဟု မေးတာ။ ကျွန်မတို့က မလိုပါဘူးဟု ပြန်ပြောခဲ့၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့မှာ ဘီးတပ်လှည်းမရှိ။

ကျွန်မတို့နှင့် နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်ခဲ့သူများထဲတွင် ‘အက်ဖ်အက်စ်အေ’ သို့ ဝင်သွားသူတွေ ရှိ၏။ ယခုတော့ သူတို့က ‘ဒေးရှ်’တွေ နှင့် ပေါင်းပြန်သည်။ ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’မှာ နေထိုင်သူ အများစုက ပညာမတတ် ကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို အစ္စလာမ်မဟုတ်ဟု ထင်မှာ သိပ်ဆိုးသည်ဟု ‘ဘလန်း’က ရှင်းပြ၏။

‘အလ္လာဟုအတ္တဘာ’လို့ သုံးကြိမ်သာအော်လိုက်။ လူတိုင်း မင်းဆီ ရောက်လာကြမယ်ဟု သူက ပြော၏။ သူပြောတာ မှန်သည်။ ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ က အောက်တန်းနောက်တန်းကျ၏။ အမျိုးသမီးများတွင် ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိ။ ကျွန်မတို့ မလာမီကဆိုလျှင် အထက်တန်းကျောင်းတတ်သူများထဲ၌ ‘နာဇရင်း’နှင့် ကျွန်မအစ်မဝမ်းကွဲတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ဆံပင်မအုပ်ဘဲ နေကြသူတွေ ဖြစ်၏။

‘အဂါလ်ဒါနာ’ ခေါ် မြို့သို့ ‘ဒေးရှ်’ တွေ ရောက်သွားသောအခါ တင်းကျပ်သော အစွလာမ်ဥပဒေများကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြသူတွေ ဇူလိုင်လတွင် လမ်းပေါ် ထွက်လာကြ၏။ လူ ၂၅ ဦး သေနတ်ပစ်ခံရကာ ‘အက်စ်အက်စ်အေ’ တပ်မှူးနှစ်ယောက် ခေါင်းဖြတ်ခံခဲ့ရ၏။ သူတို့၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးများကို အမှိုက်ပုံးပေါ်တင်ကာ မြို့လယ်ခေါင်တွင် ပြခဲ့၏။ အစွလာမ်ဆိုတာ ဒါမျိုး လူတွေလား။ အပြစ်မဲ့သောသူများကို သတ်ခွင့်ပေးသော ဘာသာတရား ဟူသည် ဤကမ္ဘာတွင် မရှိသေးပါ။

သူတို့ ‘မန်ဘစ်(ဂျ်)’ နှင့်အခြားမြို့များသို့ရောက်လာကြခြင်းမှာ နယ်စပ်တွေကို ဖြတ်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်ကျမှ သိရ၏။ သူတို့၏ ဌာနချုပ် လုပ်ရန်ရှိသော ‘ရာကာ’ ဆိုသော မြို့နှင့် ကျွန်မတို့မြို့တို့မှာ မဟာဗျူဟာ ကျသော လမ်းတွင် ရှိနေ၍ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့အစိုးရ၏ ဝံ့ချတာကို မပူတော့ပါ။ ဆော်ဒီအာရေဗျမှ ဘာသာရေးအစွန်းရောက်များပင် ကျွန်မတို့ ဆီကို ရောက်လာနေကြပြီပဲ။

‘အာဆတ်’ ကလည်း ပိုဆိုးလာ၏။ သူ့ကို အီရန်တွေက ထောက်ခံသဖြင့် သူက သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းရာမှာ ပိုအားရှိလာ၏။ အာဖဂန်စစ်သည်များပင်လျှင် လက်မရွံ့တပ်သားတွေအဖြစ် ပါဝင်လာ၏။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် သူက ‘ဘာရင်ဓာတ်ငွေ့’ ကို သူပုန်သိမ်းထားသော ခရိုင်များ ဖြစ်သော ဒမတ်စကတ်တွင် သုံး၏။ ၁၉၈၈ က ‘ဟာလပ်စ်ဂရာ’ လို ပြန်ဖြစ်၏။ ကျွန်မ နေ့စွဲကို သေသေချာချာ မှတ်မိ၏။ ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်၊ ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြားအပြီးတွင် လိုင်းလျှောက်ပြောင်းရင်း ‘အယ်လ်ဂျာဇီရာ’ က ပြသော ရုပ်အလောင်းတွေကို မြင်လိုက်ရ၏။ အန်ချင်အော့ချင်စရာအလောင်းတွေ မြင်ရပြီး ကျွန်မ ရေချိုးခန်းသို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားကာ အဝတ်မချွတ်ဘဲ ရေပန်းအောက်မှာ ရေချိုးရ၏။ အဝတ်စိုစိုရွဲ့ရွဲ့နှင့် အပြင်ရောက်လာတော့ ‘နာဇရင်း’ ကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်း၏။

မကြာခင်မှာပင် ‘ရှိုင်အာ’ သည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးသဖြင့် ဂျာမနီသို့ ပြန်၏။ သူက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ကျွန်မကို ပြောပြကာ ကျွန်မ၏ သဘောထား မှတ်ချက်ကို မေး၏။ ဂျာမနီမှ ပြန်လာသော လူတစ်ဦးက ‘အလက်ပ်ပို’ တွင် မိခင်

ပျောက်ရှာသည့် ဇာတ်လမ်း။ သူက ဓာတ်ပုံဆရာမ ကောင်မလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ကာ သူ့ထံမှ အကူအညီရ၏။ သူတို့က ငုံးဒဏ်ခံရသော ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဒုက္ခသည်များကို ကူညီရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူတို့ကို သူရန်တွေက မိသွား၏။

“ကျွန်မတော့ အစ်ကိုဇာတ်လမ်းကို မကြိုက်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်မှ မပါတာ။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ယုံကြည်ဖို့ လိုနေကြတာလေ” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မ စကားကြားတော့ သူ စပြီးငို၏။ ကျွန်မပြောတာ မှားသွားပြီဟု ကျွန်မ ထင်၏။

ကျွန်မတို့သိသော လူတွေ ပို၍ပို၍ နိုင်ငံကို စွန့်ခွာသွားကြ၏။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေက စပြောသည်။ သူတို့ အနေနှင့် တော်လှန်ရေး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေချင်ဟူ၍။ ဒါကို ကျွန်မ သဘောမတူ။

“ဒါဆို ရှင်တို့က အာဆတ်ရဲ့ ဆယ်ဆက်မြောက် မျိုးဆက် အုပ်ချုပ် တော့ သဘောကျနေကြလို့လား” ဟု ကျွန်မ သူတို့ကို မေး၏။

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး”

ကျွန်မအစ်ကို ‘မူစတာဗာ’ မင်္ဂလာဆောင်အချိန် ရောက်လာ၏။ ကျွန်မက ကျွန်မမောင်နှမတွေ မင်္ဂလာဆောင်တာကို မုန်း၏။ ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှ ခွဲထွက်သွားသည်ကို မလိုလား၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ရိုးရာ အစဉ်အလာအရ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲများတွင် သေနတ်ပစ်ဖောက်တတ်သည့် အလေ့အထရှိ၏။ ကျွန်မအနေနှင့်မူ မင်္ဂလာပွဲဆိုသည်မှာ ကျွန်မ၏ မိသားစု ဝင်ထဲမှ တစ်ဦးလျော့သွားသည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ဂုဏ်ပြုမှုများကို မလိုလားပါ။ ‘အရိုး’ကမူ ဒီတစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ ငါတို့မိသားစုဝင်တစ်ယောက် လျော့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တောင် ပိုတိုးလာဦးမှာဟု ပြော၏။

‘မူဝတာဗာ’၏ဇနီး ‘ဒေါက်ဂင်း’က ကျွန်မထက် နှစ်အနည်းငယ်သာ ကြီး၏။ သူက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ရှိ၏။

‘ဒေါက်ဂင်း’ကို ‘ကိုဘိန်း’မှ ခေါ်လာ၏။ သူ့မှာက မင်္ဂလာသတို့သမီး ဝတ်စုံ မရှိ။ သူက တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေသော ရွာမှ မနည်း လူလွတ်ရုန်းပြီး လေးနာရီခရီးကို နှင်လာရသူဖြစ်၏။ သူရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်၏။ အိမ်မှာက ဧည့်သည်တွေအပြည့်။ ရိုးရာအကတွေ ကကြ၊ သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ အပြင်မှာ တကယ်စစ်ဖြစ်နေကြတာကိုပင် မေ့နေပုံရ၏။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၍သာနေ၏။

‘အရီး’ပြောတာ မှန်သည်။ ‘ဒေါက်ဂင်း’ ရောက်လာတာ အစ်မအသစ် တစ်ဦး တိုးလာသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာပွဲပြီးသော နောက်တစ်နေ့တွင် သူက လှပသော ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ ကျွန်မက သူ့ထံသွားကာ မေးခွန်းတွေ မေး၏။

“ရှင်ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးအရောင်က ဘာလဲ”

“ရှင် သိပ်ကြိုက်တဲ့ရုပ်ရှင်က ဘာလဲ”

“ဘာအစားအသောက် အနှစ်သက်ဆုံးလဲ”

သူက ကျွန်မ မေးသမျှ အကုန်ဖြေ၏။ သူ့အမေက မှာလိုက်သည်တဲ့။ ကျွန်မနှင့်တွေ့လျှင် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံပါဆိုတာကိုပင် ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမိသားစုတွင် ကျွန်မက အလွန် တန်ဖိုးရှိသူဖြစ်၍ဟု ဆို၏။

မီးပျက်၍ ရုပ်မြင်သံကြား မကြည့်ရသည့်အခါမျိုးများတွင် လူသစ် တစ်ဦး အိမ်ကို ရောက်နေခြင်းက ကျွန်မအတွက် ကောင်း၏။

မြို့မှာ မီးကို အလှည့်ကျပေးနေ၍ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ကို မှန်မှန်မကြည့်ရတာ ကျွန်မ စိတ်အပျက်ဆုံး။ မီးက မနက် ၆ နာရီလောက် က ပျက် ၉ နာရီလောက် ပြန်လာ။ တစ်ခါတလေ မနက် ၃ နာရီ ပျက် ၁၀ နာရီ ပြန်လာ။ မီးလာချိန်က မမှန်။ ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် ဇာတ်လမ်းတွဲ ပြန်ပြ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ပြည့်နက်နေသဖြင့် ကျွန်မအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၏။

ကျွန်မက ကျွန်မမိသားစုကို ပြောပြသည်။ အင်္ဂလိပ်ရုပ်မြင်သံကြား
စက်လမ်းတွဲတွေကို အပျက်မခံနိုင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါတွေက
ကျွန်မအတွက် အင်္ဂလိပ်စာသင်နေတာဟု ပြောရ၏။ အင်္ဂလိပ်ရုပ်မြင်သံကြား
ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မအတွက် အင်္ဂလိပ်စာ ပိုတိုးတက်လာ၏။ 'ရှီတာ' အိမ်
တွင် လာနေသောအချိန်ကဆိုလျှင် သိပ်ကောင်းသည်။ သူက ကျွန်မကို
အင်္ဂလိပ်စာ လေ့ကျင့်ပေး၏။ သူက အင်္ဂလိပ်စကားကို သွက်သွက်လက်လက်
ပြောတတ်၏။

ကျွန်မက ကျန်းမာရေးအစီအစဉ်ဖြစ်သော 'ဒေါက်တာဘောက်မ်' ကို
လည်း ကြည့်၏။ ထိုအစီအစဉ်မှနေ၍ ကျွန်မ ဆေးပညာဘာသာရပ် စကား
လုံး တော်တော်များများ သိလာ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်ရလျှင် ဤ
စကားတွေက အသုံးဝင်နိုင်မည်ဟု ထင်၏။ 'မာစတာချက်ဖ်' အစီအစဉ်
ကြည့်ခြင်းကြောင့် အစားအသောက်တွေ၊ အချက်အပြုတ်ဝေါဟာရတွေ
ပိုတိုးလာ၏။ 'အမေရိက ပါရမီရှင်' အစီအစဉ်မှနေ၍ ယဉ်ကျေးမှုတွေ
နားလည်လာ၏။ ထိုနည်းတူ သမိုင်းဆိုင်ရာတွေ၊ သိပ္ပံနှင့်ပတ်သက်တာတွေ
ကိုလည်း ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ခြင်းဖြင့် ပိုနားလည်လာ၏။ ဒါတွေက
ကျွန်မ ကောလိပ်ရောက်သည့် တစ်နေ့နေ့တွင် အသုံးဝင်လာမည်ဟု ကျွန်မ
ထင်၏။ (တကယ်တော့ ကျွန်မက ကျောင်းပင် တစ်ခါမှ တက်ဖူးသူ မဟုတ်)
'ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝများ' ဇာတ်လမ်းတွဲမှနေ၍ အင်္ဂလိပ်အချို့အချ စကားပြော
တွေ လေ့ကျင့် နားလည်လာ၏။ ဇာတ်လမ်းတွဲမှ ဇာတ်ဆောင်များက
ကျွန်မ၏အစ်ကိုတွေထက် ကျွန်မနှင့် ပိုရင်းနှီးသလိုပင် ခံစားရ၏။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မအစ်ကိုများနှင့် ကျွန်မက တွေ့ရခဲ၍ ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်း
တွဲတွင် စီးပျောသွားရင် ကျွန်မက မိမိစိတ်ကြိုက် ဇာတ်သိမ်းကို ကြည့်ချင်၏။
ကျွန်မ လိုလားတာကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်ပေါင်းကြပေသတည်း ဆိုတာ
မျိုးပေါ့။

အခန်း (၈)
ခွင့်လွှတ်ပါ ဆီးရီးယား

မန်ဘစ်(ဂျီ) (၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် - ဩဂုတ်)

ကျွန်မတို့ကို နောက်ဆုံးတွင် ဆီးရီးယားမှ ထွက်ခွာဖြစ်အောင် လုပ်သူက 'ရိုင်အာ'ပင် ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာစဉ်က ဝုံးဒဏ်တွေ၊ ဂျီဟတ်တွေကြားမှ နေထိုင်ရပုံကို အတော်တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သူ ဂျာမနီရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့၏။

၂၀၁၃ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်နှင့် နွေရာသီတွင် အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးပြောင်းလာ၏။ ပထမဆုံး ကြားရတာက စာရေးဆရာကြီး 'ဂေဘရီယယ်ဂါဒီယာမားကွက်စ်' ကွယ်လွန်သည့်သတင်း။ 'နာဇရင်း'ရော ကျွန်မပါ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။ ထို့နောက် 'ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝများ' ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲမှ 'အီးဂျေ' ကွယ်လွန်၏။ သူနှင့် 'ဆယ်မီ'က နောက်ဆုံးတွင် ပြေလည်သွားကြသည်။ သို့သော် သူ သစ္စာအဖောက်ခံရတာ သူ၏ သက်တော်စောင့်က သူ့ကို ပြန်သတ်လိုက်၏။ ဤဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မက ကြိုပြီး မြင်နေ၏။ ကျွန်မ စဉ်းစားထားတာ မှန်သွား၍ ကျေနပ်မိ၏။

‘ဒမတ်စကတ်’ကို အကြီးအကျယ် ကာကွယ်နေရ၍ ‘အာဆတ်’၏ တပ်မှာ ကျွန်မတို့နယ်မြေမှ ပျောက်သွားသည်။ ယခု ကျွန်မတို့နယ်မြေတွင် ကာဒ်ပြည်သူ့စစ်များ၊ ဝိုင်ပီဂျီတို့က ‘ဒက်ရှ်’တို့ကို တိုက်နေကြ၏။ ကျွန်မတို့ ကာဒ်လူမျိုးတွေက မူစလင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့က အစွဲအလမ်း သိပ်မကြီးကြ။ ကျွန်မတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကသာ ကျွန်မတို့အတွက် ပိုအရေးကြီး၏။ လူတွေက ကျွန်မတို့နေထိုင်သောနေရာကို ‘ရိုဂျာဗို’ဟု ဝေါ်ခေါ်လာကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်က ‘ကာဒ်လူမျိုး နိုင်ငံတော်’။

ဇန်နဝါရီတွင် ‘ဒက်ရှ်’တို့က သူတို့၏ဌာနချုပ်ကို ‘ရက်ကာ’မြို့တွင် စွင့်၏။ ထိုနေရာနှင့် ကျွန်မတို့နေရာက မိုင် ၁၀၀ မျှ ဝေး၏။ ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ မြို့တွင်မူ သူတို့က ပိုတင်းကျပ်လာ၏။ အမျိုးသမီးများကို ဦးခေါင်းကို ခြုံလွှာဝတ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးသကဲ့သို့ အမျိုးသားများကိုလည်း တစ်နေ့ကို ဗလီသို့ ငါးကြိမ်သွားပြီး ဘုရားဝတ်ပြုရမည်ဟု အမိန့်ပေးကြ၏။ ၁၄ နှစ်သားလေးတစ်ဦးက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို မုဒိမ်းကျင့်သည်ဟု စွပ်စွဲကာ ခေါင်းဖြတ်သတ်ခဲ့၍ ကောင်လေးအမေမေများ ရင်ကွဲပြီး သေရရှာ၏။ သူတို့က ဂီတကိုပါ ပိတ်၏။ ကျွန်မက ဂန္ထဝင်ဂီတကို သဘောကျ၏။ ‘ရောဒ်ဒရီဂါ’တွင် စပိန်ဂီတဖြင့် သီချင်းမျိုးကို ကြိုက်၏။ ‘ဒင်ဒရီအိုဆယ်လီ’၏ ‘နှုတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ကျပြီ’ ဆိုသည်ကို ကြိုက်၏။ ဒါတွေကို ခုချိန်ကျမှ ကြိုက်ရသလား။ နောက်ကျဘိလေခြင်းဟုပင် နောင်တရမိ၏။

ဇွန်လတွင်လူတွေအကုန်အံ့သြသွားစေသည်မှာ ‘ဒက်ရှ်’တို့ကအီရတ်မြောက်ပိုင်းရှိ ကာဒ်လူမျိုးတို့၏ ‘မိုဆူသ်’မြို့ကိုပါ သိမ်းကာ ဘဂ္ဂဒတ်ဆီသို့ ပင် ချီတက်သွားကြ၍ဖြစ်၏။ သူတို့၏ခေါင်းဆောင် ‘အဘူဘာလ်အာလ် အက်ဒါဂျီ’က ဗလီမှနေ၍ တရားချီးမြှင့်သည့် ဝီဒီယိုကိုပင် ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ သူက စပိန်ထိပင် ဆက်လက်ချီတက်သွားသည်ဟု ပြောသည်။

“ဒါက မူစလင်တွေရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ဒီတာဝန်ကို လစ်ဟင်းထားခဲ့ကြတာ ရာစုနှစ်ချီ ကြာခဲ့ပြီ။ ခုမှ ပြန်စရမယ်”ဟု ပြောသည်။

ဤသတင်းက အနောက်နိုင်ငံများသို့ပင် ပျံ့နှံ့သွားရာ လူတိုင်းက 'ဒက်ရှ်' တွေအကြောင်း မပြောမဖြစ် ပြောကုန်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် 'နာဇရင်း' နှင့် 'ဘလန်း' တို့ ကားမောင်းသွားရင်း မြို့ထဲ၌ 'ဒက်ရှ်' တွေ ခြေရှုပ်နေတာ တွေ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သေနတ်သမားများက 'အဒေါ် ရှမ်းဘာ' နှင့် 'ဦးလေး ဘိုဆန်' တို့အိမ်ကို ရောက်လာကာ သူတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်ကြ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် သူတို့က အိမ်တွင် မရှိကြ။ အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဤအကြောင်း သိကြ၏။ သူတို့ ဆက်မနေရဲတော့။ ထို့ကြောင့် 'ကိုဘိန်း' မြို့သို့ ပြောင်းပြေးကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် 'အဒေါ် ရှမ်းဘာ' က ပိုပြီး ကြောက်စရာအဖြစ်အပျက် တွေကို ပြောပြ၏။ သူတို့အိမ်နီးချင်း ကာဒ်လူမျိုးအိမ်တွင် သမီးချောလေး တစ်ဦး ရှိ၏။ သူ့အဖေမရှိစဉ် တစ်နေ့၌ 'ဒက်ရှ်' လက်နက်ကိုင်များ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က ထိုမိန်းကလေးကို ခေါ်သွားမည်ဟု ပြောသည်ကို သူ့မောင်ဖြစ်သူ သု နှစ်သားလေးက တားရာ သူ့ကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ပြန်လာကာ "ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရမယ်။ နက်ဖြန် ကောင်မလေးကို အသင့် ပြင်ထား။ ကျုပ်တို့ လာခေါ်မယ်" ဟု ရာဇသံပေးသွားကြ၏။ သူ့မိဘများလည်း ကြောက်ကြသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောရဲ။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားကြ၏။ တစ်ပတ်ကြာတော့ ကောင်မလေးကို အိမ်မှာ တစ်ရက်ပြန်ခွင့်ပေး၏။ သူပြန်လာတော့ သူ့အမေက မေးသည်။

"သမီးယောက်ျားက ဘယ်သူလဲ။ သူက လူကောင်း ဟုတ်ရဲ့လား"

"အမေက သမီးကို လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတယ် ထင်လို့လား"

ကောင်မလေးက ပြောရင်း ဆိုရင်း အော်ငို၏။

"ညတိုင်း ကျွန်မဆီကို လူဆယ်ယောက် ရောက်လာတယ်"

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုမိသားစု မြို့ကို စွန့်ခွာသွားကြ၏။

အစ်နေပြီးလျှင် 'အလက်ပိပို' မြို့ကို ပြန်မည်ဟု ကျွန်မမိဘများက ပြောခဲ့ကြ၏။ ယခု အစ်ကာလပင် နှစ်ကြိမ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ မပြန်နိုင်ကြသေး။ မိဘများက ဆီးရီးယားနိုင်ငံမှ မထွက်ခွာချင်ကြမှန်း ကျွန်မ သိ၏။ ယခု တကယ်တမ်း မဖြစ်မနေ ထွက်သွားရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်မ ဝိုမိ၏။

ကျွန်မတို့ တစ်နံနက်ခင်းတွင် နံနက်စာစားပြီး ထွက်လာကြ၏။ 'မူစတာဇာ' က တူရကီမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော 'ဂါမီကန်ကယ်လ်' မြို့ကို ကြိုပြီး သွားနှင့်၏။ ထိုမြို့တွင် ဆီးရီးယားလူမျိုးများ သွားနေကြ၏။ 'မူစတာဇာ' က ထိုမြို့တွင် ကျွန်မတို့အတွက် အိမ်ငှားပေး၏။ ဦးလေးအာမက်က သူ့ကားဖြင့် လိုက်ပို့၏။ သူ့မှာက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရှိသဖြင့် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် ရှိ၏။ 'ဘလန်း' က ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်သည်။

'နာဇရင်း'၊ 'မူစတာဇာ' ၏ဇနီး 'ဒေါက်ဂင်း' နှင့် ကျွန်မတို့က နောက် ခန်းမှာ ထိုင်ကြ၏။ အားလုံးပင် 'ဘူရ်ခါ' ဝတ်ရုံတွေ ဝတ်ထားကြ၏။ ရာသီ ဥတုက ကောင်း၏။ နေသာနေသည်။ အပြင်ဘန်းမှကြည့်လျှင် ကျွန်မတို့ကို မိသားစုပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည်ဟု ထင်နိုင်၏။ ကျွန်မက အိမ်ဘက် လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ကြောင်ဖြူတစ်ကောင်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှနေပြီး ကျွန်မ တို့ကို ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မ ဤနေရာကို မခွဲချင်ပေမဲ့ ခွဲရပေဦးတော့မည်။

နယ်စပ်သို့ နာရီဝက်နှင့် ရောက်၏။ ထိုမှနေ၍ တောင်ကုန်းစိမ်းများ၊ ရွှေရောင်ဂျုံခင်းများကို ဖြတ်ကာ 'ဂျာရာပ်ဘတ်' မြို့ကို ဦးတည်နေကြ၏။ ဤမြို့က တူရကီမြို့။ 'ယူဇရေးတီး' မြစ်ကမ်းတွင်ရှိသော ၎င်းသည်လည်း 'ဒက်ရှ်' တို့ အုပ်စိုးထားသော နယ်မြေ။ မြို့နားရောက်တော့ သူတို့၏ အလံ အမည်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုအလံကို ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ 'ဒက်ရှ်' တပ်မှူးများက လူတွေကို သေနတ်ပစ်သတ်၊ သူပုန်ပိုလ်တွေကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ကြောင်း ကြားရ၏။

လမ်းတစ်ခုအကွေ့တွင် အတားအဆီးတစ်ခုရှိနေ၏။ ဝတ်စုံနက်ဝတ် လူတစ်စုက သေနတ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေကြ၏။ မုတ်ဆိတ်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်။ သို့သော် တောင်းဘီတိုတွေနှင့်။ ကျွန်မတို့ဘက်ကို သေနတ်ပြောင်းတွေ

လှည့်ထားသည်။ ကျွန်မဦးလေးက ကားမှန်တံခါးကို ချလိုက်၏။ လက်နက် ကိုင်များက ကျွန်မကိုကြည့်ကာ “သူ့ရဲ့မျက်နှာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပဝါချမထား တာလဲ။ နောက်ဆို သူ့ခေါင်းကို လုံလုံခြုံခြုံ အုပ်ခိုင်းလိုက်” ဟု ပြော၏။

သူတို့ ခွင့်ပြု၍ ကျွန်မတို့ ဆက်ထွက်လာကြ၏။ မကြာခင် တူရကီ အလံကို တွေ့ရ၏။ အဖြူရောင်လခြမ်းကွေ့နှင့် ကြယ်ပါသောအလံ။ ဘေးမှာ က ပြေးလာကြသော ဆီးရီးယားလူမျိုးများစွာကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အများစုက ခြေကျင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ အဝတ်သေတ္တာတွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေ တပုံ တပင်နှင့်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။

“ကျွန်မတို့က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ”

ဤသို့ သိလာရတာ ကျွန်မအဖို့ ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ်။

ကျွန်မ ဦးလေးကလည်း ‘မူစတာဗာ’ ကဲ့သို့ပင် သွားချည်လာချည် လုပ်ရင်း ဖုန်းတွေသွင်းသော အလုပ်လုပ်၏။ သူက အရာရှိတစ်ဦးနှင့် သိသဖြင့် ကျွန်မတို့ တန်းစီစရာမလိုဘဲ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ခွင့်ရခဲ့၏။

တူရကီနှင့် ဆီးရီးယားလူမျိုးများက နယ်စပ်ကို ဝင်လိုက်၊ ဖြတ် လိုက်၊ ပြန်ထွက်လိုက်နှင့်။ တူရကီတို့က ဈေးပေါသော ဓာတ်ဆီနှင့် စီးကရက်သွင်း။ ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားတွေက ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေဝယ်။ နယ်စပ် မရှိသလိုဘဲ ဝင်ကြ ထွက်ကြ။

တစ်ချိန်ကတော့ ‘အာဆတ်’နှင့် တူရကီသမ္မတ ‘ရီဆက်အာဒိုဂန်’ တို့က မဟာမိတ်တွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ ပြောင်းလဲသွား ပြီ။ ‘အာဒိုဂန်’က အတိုက်အခံအုပ်စုဖြစ်သော ‘ဆီးရီးယားအမျိုးသား ကောင်စီ’ကို အစွတန်တူမြို့တွင် လက်ခံကာ ပြန်ပြီး အစိုးရဖွဲ့ခွင့်ပေးလိုက် ၏။ ‘အက်ဖ်အက်စ်အေ’တို့က နယ်စပ်အနီးတွင် စခန်းများ ဆောက်ကာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေကြ၏။

‘ဦးလေး အာမက်’က နယ်စပ်စောင့် အရာရှိတစ်ဦးကို စာရွက် တစ် ရွက် ထုတ်ပြ၏။ ‘ဘလန်း’က လူတစ်ယောက်နှင့် သွားစကားပြောမည်

ဆိုကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားရာ လေးနာရီထိပင် ကြာ၏။ ကားထဲမှာ ပူပူ
လောင်လောင် ထိုင်စောင့်နေစဉ် ကျွန်မက 'ဦးလေး အာမက်'ကို မေးခွန်း
တွေ မေး၏။

“တူရကီအလံမှာက ဘာဖြစ်လို့ လခြမ်းနဲ့ ကြယ် ရှိတာလဲ”

“အော်တိုမန်အင်ပါယာရဲ့ ပထမဆုံးဘုရင်က အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တဲ့
အတိုင်း လိုက်လုပ်ထားတာ” ဟု ဦးလေးက ဖြေ၏။

“တူရကီရဲ့ လူဦးရေက ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“တူရကီက လူဦးရေ သန်း ၈၀၊ ဆီးရီးယားက ၂၃ သန်း”

ကျွန်မတို့ကားဘေးတွင် ကလေးတွေ ကစားနေတာ တွေ့ရ၏။ သူတို့
ကစားတာက အဆန်း။ သေနတ်ပစ်ကြ၊ သေကြ၊ ခေါင်းဖြတ်ကြ၊ အတုမြင်
အတတ်သင်ပေါ့လေ။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

မကြာခင် 'ဘလန်း' ပြန်လာသည်။ ဒီနေရာက ဖြတ်၍မရဟု ဆို၏။
တခြားနေရာ သွားရမည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရယ်၊ နာဖရင်းရယ်၊
ဒေါက်ဂင်းရယ်က 'အရိုင်း'ဆိုသော ရွာသို့ အငှားကားဖြင့် သွားသည်။ ထိုရွာ
က မှောင်ခိုသမားတွေက နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ရာတွင် ကူညီကြမည်ဟု ပြော၏။
တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၅၀ ပေးရမည်။ လူ ၂၀ အုပ်စုတစ်စုချင်း ခေါ်သွား
မည်ဟု ပြောပြ၏။ မှောင်ခိုသမားက ပြောသည်မှာ နယ်စပ်ခြံစည်းရိုးနားအထိ
လျှောက်သွားကာ အနီးအနားရှိ ချုံပုတ်တွင် ပုန်း၍ နာရီဝက်ကြာလျှင် သူ
အချက်ပြပါက ဖြတ်နိုင်ကြပြီတဲ့။ နယ်စပ်ခြံစည်းရိုးက နိမ့်နိမ့်လေး။ ထို့ကြောင့်
အသာလေး လျှောက်သွားလို့ရ၏။ ထိုမှနေ၍ နာရီဝက်ခန့် ထပ်လမ်းလျှောက်
ပါက တစ်နေရာတွင် ဗင်ကားတစ်စီးက စောင့်ခေါ်မည်ဟု ဆို၏။

ဦးလေး အာမက်နှင့် ကျွန်မကတော့ ကားနှင့်ပင် ဖြတ်ကူးခွင့်ရ၏။

နံရံတွင် တစ်စုံတစ်ဦးက စာရေးထားသည်ကို ဖတ်ရ၏။

“သင့်ရဲ့ဌာနေက ဟိုတယ်မဟုတ်ဘူး။ ဝန်ဆောင်မှုညံ့ရင် မတည်းဘဲ
ပြန်ထွက်သွားလို့ရတယ်”

ကျွန်မမျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။ ‘အလက်ပီပို’ နှင့်က ကားနှစ်နာရီ မောင်းလျှင် ရောက်သည်။ ကျွန်မတွင် နှုတ်ဆက်စရာ သူငယ် ချင်း မရှိပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့က ကျွန်မတို့နှင့် အတူရှိနေ၏။ သို့ သော် ကျွန်မ ဝမ်းနည်း၏။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဆီးရီးယားရယ်။
ကျွန်မ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိ၏။

‘ဘလန်း’၊ ‘နာဇရင်း’နှင့် ‘ဒေါက်ဂင်း’နှင့် ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ယာယီတဲအဖြူတွေ တသီတတန်းကြီး တွေ့ရ၏။ တူရကီက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို လက်ခံကာ နယ်စပ်တစ်လျှောက်တွင် ယာယီစခန်းတွေ ထားပေ၏။ ပထမ တစ်နှစ်ထဲတွင်ပင် ဒုက္ခသည် ၁၀,၀၀၀ ရောက်လာ၏။ ယခုတော့ ဆီးရီးယားလူမျိုး တစ်သန်းဝက်ကျော်ကျော် ရောက်နေကြပြီ။ စခန်းတွေအားလုံး လူအပြည့်၊ လူအချို့က လမ်းဘေးတွင် ဖျာခင်းပြီး အိပ်နေကြသည်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ ကျွန်မတို့က သွားစရာနေရာ တစ်ခုရှိတာ ကံကောင်းသေးတယ်။

‘ဂါစီယန်တက်(ပ်)’ သို့ မောင်းရတာ သုံးနာရီကြာ၏။ ကျွန်မ အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ။ နိုင်ငံသစ်ကို ရောက်နေ၍ စိတ်က လှုပ်ရှား၏။ ဝုံးဒဏ်၊ ဒက်ရှိုတို့ဒဏ်မှ လွတ်လာ၍ ပျော်၏။ သို့သော် မိဘတွေကို လွမ်း၏။

ညနေမှောင်ရီပျိုးမှ ‘ဂါစီယန်တက်(ပ်)’ ကို ရောက်၏။ မြို့က တော် တော်ကြီး၏။ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ ကျောက်တုံးနှင့် ဆောက်ထားသော အိမ်တွေရှိ၏။ ထိပ်ဖျားတွင် ရွှေရောင်လခြမ်းလေးများ ကပ်ထားသော ဝလီများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လမ်းတွေမှာ လူတွေ ပြည့်နေ၏။ ဂျင်းဘောင်း ဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးများ တွေ့ရ၏။ အချို့အမျိုးသမီးတွေ ဆိုလျှင် စကပ်တိုတိုလေးတွေနှင့်။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတွေ

တူတူတွဲသွားနေကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လက်ကိုင်ဖုန်းရောင်းသော ဆိုင်တွေ အများကြီး။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်လည်း ပစ္စည်းအဟောင်းဆိုင်တွေ ရှိ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ရှိသည်။

“တစ်ချိန်က အလက်ပ်ပိုမြို့ကလည်း ဒီလိုပါပဲ” ဟု ‘နာဇရင်း’ က ပြော၏။

ကျွန်မတို့အိမ်အသစ်ကမြို့၏မြောက်ဘက် ‘ဂျင်ဒါရီ(စ်)’ ခေါ်ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်၏။ ဤနေရာက ကာဒ်တွေနေသော နေရာဟု ‘ဘလန်း’ က ရှင်းပြ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်က ပထမထပ်ဖြစ်ပြီး လမ်းမပေါ်တွင် ရှိသော ဗုဒ္ဓမာဏ်တစ်ခုနှင့် ဆီးရီးယားကဘတ်ဆိုင်လည်း အနီးတွင် ရှိ၏။ ‘ဘလန်း’ က ကျွန်မကို အပေါ်ထပ်သို့ ချီပြီးပို့၏။ ယခင်လို ငါးထပ် မဟုတ်တော့။ တစ်ထပ်။ လျှပ်စစ်မီး ကောင်းကောင်းရ၏။ အခန်းကျယ်၏။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်လည်း ရှိသည်။ အင်တာနက်ပါ တပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မ ‘ဂူဂဲလ်’ ကို ယခင်က တစ်ခါမှ မသုံးဖူးပါ။

ပထမနေ့တွင် ‘နာဇရင်း’ နှင့် ကျွန်မ အိန္ဒိယဇာတ်ကား ‘ကလေးကချေ သန်းကြွယ်သူဌေး’ ဇာတ်ကား ကြည့်၏။ ဆင်းရဲသားကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ရဲသုံးဖော်ဆိုသော ဂိုဏ်းထဲ ရောက်သွားကာ သူ့အတွက် မေးခွန်းတစ်ခု ဖြေရ၏။ မေးခွန်းက ရဲသုံးဖော်ဆိုတဲ့အမည်က ဘာလဲ။ သူက မသိ။

ကျွန်မက မိဘများကို စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်။ ကျွန်မတို့ ထွက်လာပြီး ၁၅ ရက်အကြာတွင် အမေက ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ တွင် အသက်ရှူကြပ်ရောဂါ ခံစားရ၏။ အိမ်မှာ ‘မူစတာဗာ’ ရှိ၍ အမေ့ကို ဆေးရုံပို့၏။ ဆေးရုံရောက်တော့ မုတ်ဆိတ်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်၊ ဝတ်စုံနက်နှင့် သူတွေ့။ သူတို့က အသည်းအသန် နေမကောင်းသူများကိုသာ ဆေးရုံတက်ခွင့်ပေး၏။ အထူးသဖြင့်

ဝုံးဒက်ခံရသူများကို ဦးစားပေး၏။ ‘အရီး’က အသက်ကို မနည်းရှူနေရ၏။ သို့သော် သူတို့က ဆရာဝန်မရှိဆိုတာ လက်မခံ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ‘မူစတာ ဖာ’က မိဘများကို ကျွန်မတို့ထံ ခေါ်လာ၏။

ကျွန်မတို့အားလုံး အတူတူနေကြပြီ။ ဝုံးတွေ မကြသောနိုင်ငံ။

“မန်ဘစ်(ဂျ)မှာ နှစ်နှစ်နေခဲ့ရတာက ဆယ်နှစ်ကြာသလိုပဲ” ဟု ‘အရီး’က ပြော၏။

ဤမြို့ကား ကျွန်မတို့အတွက် ခရီးလမ်းဆုံး မဟုတ်သေးတာ ကျွန်မ သိ၏။ ‘ရွှင်အာ’ကတော့ ဂျာမနီကို လာကြဟုဆို၏။ ကျွန်မ ဒါကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြော။ တစ်ညတွင် အားလုံးအိပ်နေစဉ် ကျွန်မ ‘ရွှင်အာ’၏ လက်ပံ တော့ကို ဝှားကာ ‘ဂူဂဲယ်’တွင် ရှာ၏။

“ဂျာမနီက အသံဉာဏ်နှင့်ဆိုင်သော လေဖြတ်မှုကို ကုသသည်” ဟု တွေ့ရ၏။

အပိုင်းနှစ်
ခရီး

ဥရောပ (ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၅)

အောင်မြင်သော နိုင်ငံသားဖြစ်ရန် သင်က ဥပဒေကို သိရမည်။ သင် ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိဖို့ လိုသည်။ သင် စမတ်ဖုန်း လိုသည်။ ဖုန်းတွတ်စ်နှင့် ဝှပ်စ်အက်(ပ်) လိုသည်။ ငွေအချို့ လိုသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ရမည်။ ကျွန်မအတွက်မူ ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို တွန်းရန် အစ်မတစ်ယောက် လိုသည်။

နူးဂျင်း

အခန်း (၉)
ကမ္ဘာကို ပိုကျယ်အောင်ကြည့်

ဂါဇီယန်တက်(ပ်) (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်)

နှုတ်ဆက်စကားပြောရတာက မလွယ်ပါ။ မနေ့ညက အရီးသည် ကျွန်မအတွက် အထူးညစာ ချက်ပေး၏။ ရိုးရာ ကားဟင်းလျာဖြစ်သော ကြက်ဆင်သားဟင်း၊ အစပ်မစားနိုင်သူတွေအတွက်တော့ အတော်စပ်မည်။ 'နာဇရင်း' က ပိုက်ဆံရေ၏။ သူ့မှာတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃၀၀ နှင့် တူရကီပိုက်ဆံ ၁၃၀၀ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေကိုစစ်ဆေးကြ၏။ သူက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးထဲတွင် ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ညဝတ်အင်္ကျီ၊ အောက်ခံဘောင်းဘီ၊ သွားပွတ်တံ၊ ဖုန်းအားသွင်းစက် စသည်တို့ကို နှစ်ယောက်စာ စုပြုံထည့်၏။ ကျွန်မအတွက် မသုံးမဖြစ်သော လေးချောင်းထောက် တောင်ဝှေးတွေ၊ ခရီးမှာ လိုတယ်ထင်တာတွေ အကုန်ယူ၏။

အဖေက မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ သူက ဘဝတွင် မိသားစုသည် အရေးအကြီးဆုံးဟု ပြောလေ့ ရှိ၏။

“သမီးတို့ လမ်းမှာ ဘေးမသိ ရန်မခစေဖို့ ဆုတောင်းပေးပါ ယာဘား” ဟု ကျွန်မက သူ့ကိုပြော၏။ သူ့ကို လေယာဉ်ပျံတွင်း လိုက်မပို့

မေ့ရင်၊ သူက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်၏။ ဒါမျိုးကို ကျွန်မ မကြည့်နိုင်၊ မကြည့်ရက်။

‘အရိုး’နှင့် ‘မူစတာဗာ’တို့သာ လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ကြ၏။ ကျွန်မတို့ မသွားခင် အမေက ကျွန်မဆွဲသော ဆွဲကြိုးလေးကို ပြန်ချွတ်၏။ ကျွန်မ တွင် ရှိသမျှထဲမှ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပစ္စည်း။ လမ်းမှာ ဓားပြတွေရှိ၍ ဖြစ်၏။ သူက ထိုဆွဲကြိုးလေးကို သူ့လည်ပင်းမှာ ချွတ်လိုက်တာကစပြီး ငိုပါတော့သည်။

“ဘုရားရေ၊ အမေကလည်း သမီးက နယူးယောက်တို့၊ လော့စ်အင်ဂျလစ်တို့ သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥရောပကိုပဲ သွားတာကိုး” ဟု ကျွန်မက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြန်ပြော၏။ ထိုနောက် ‘နာဇရင်း’က ကျွန်မကို တွန်းကာ တူရကီလေကြောင်းဆိုင်းဘုတ်နားကို ခေါ်သွား၏။

“သင့်ကမ္ဘာကြီးကို ပိုချဲ့လိုက်ပါ” ဟု ကြော်ငြာတွင် ဖတ်ရ၏။ ကျွန်မက နှုတ်ဆက် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ကျွန်မက ဒါကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာတာဟု မထင်ပါ။ ကျွန်မတို့ မကြာ ခင်ပြန်တွေ့ကြမည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်မ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ‘အလက်ပ်ပို’ မြို့၏ ငါးထပ်အလွှာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသူက ယခု ဂျာမနီကို သွားနေပြီ။ ကျွန်မတို့ အနောက်ဘက်သို့ သွားကာ တူရကီကို ဖြတ်ပြီး ‘အမ်ဂမာ’။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကာ ဂျာမနီသို့ ရောက်ပြီးနောက် ‘ဘလန်း’နှင့် ဆုံကြသည်။ ‘ဘလန်း’က လေးလ ကြိုရောက်နှင့်နေသူ ဖြစ်၏။ သူက ‘ဒေါ့မန်း’တွင် ရှိ၏။ ကျီးကန်းလို ပျံလျှင် မိုင် ၁၈၀၀ ဝေးသည်။ ကျီးကန်းတွေက ဖြောင့်ဖြောင့်ပျံတက်ကြ၏။ ကားလမ်းနှင့်ဆိုလျှင် မိုင် ၂၅၀၀ ဝေး၏။

ကျွန်မ မိဘများကတော့ ဤမျှအဝေးကြီးကို အသက်ကြီးသူများ ဖြစ်၍ မသွားနိုင်ဟုဆို၏။ ‘မူစတာဗာ’က မိဘတွေအတွက် စရိတ်အပြင် ကျွန်မတို့ ဝရီးစရိတ်ပါ ပေးရ၏။ ကျွန်မနှင့် ‘နာဇရင်း’အတွက် သူပင် ကျခံရ၏။ ကျွန်မမှာက ဘီးတပ်လှည်း ပါလာ၏။ ဒါက သူများ လှူထားတာ။

‘ဂါဇိယံတက်ပ်’မှာ ဆက်နေလျှင် ဘဝက ဆုံးနေမည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ တူရကီတို့က သူတို့နိုင်ငံမှာ ဝင်ခွင့်ပြု၏။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မကြိုက်ကြ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုရှိသူများဟူ၍ အရမ်းဂုဏ်ယူခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မတို့က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ‘ဘလန်း’ လည်း အလုပ်မရှိတော့။ ‘နာဇရင်း’လည်း စာမသင်ရ။ ယခုနေရတာက ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ ဒုက္ခမပေး။ ငုံးဒဏ် မခံရ။ ကျွန်မတို့က တူရကီရောက် ဆီးရီးယားတွေ ဖြစ်၏။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ကျွန်မတို့က ကာဒ်လူမျိုးတွေ။ ဒီမှာက အလုပ်လုပ်လျှင် တရားမဝင် လုပ်ရ၏။ တူရကီသူဌေးတွေက လစာနည်းနည်းပဲ ပေး၏။ တစ်ခါတလေ တစ်ပြားမှ မပေး။

ကျွန်မက ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို လေ့လာနေရ၏။ (တူရကီဘာသာတော့ မလေ့လာချင်။ ၎င်းက အလွန်အရှုပ်ဆိုးသော ဘာသာစကားဟု ကျွန်မ ထင်၏)။ အင်တာနက်ကို သုံးပြီး သတင်းတွေ ပိုပြီး သိအောင်လုပ်၏။ သတင်းအသစ် သိရသော အရသာက တော်တော်လှပသည်။ ‘ရှိုင်အာ’က ကျွန်မကို လက်ပံတော့တစ်လုံး ငှားပေးရာ ကျွန်မက ဘာမဆို ကြည့်နိုင်၏။ ဒါက တကယ့်ရတနာဆိုက်ပင်။

“တွမ်နှင့် ဂျယ်ရီကို ဘယ်သူ တီထွင်တာလဲ”

“မတ်ဇူကာဘက်က ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ”

“စတီဇင်နီမေယာက ခွေးနတ်ပုပ်ကောင်တွေအကြောင်းကို ဘယ်လို စိတ်ကူးမိပြီး စာရေးခဲ့တာလဲ”

ကျွန်မက ‘ဂိမ်းစ်စကော့’နှင့် ‘အလီဘန်ဆွီနီ’တို့အကြောင်းတွေလည်း ဝူဂဲလ်မှာ ရှာ၏။ သူတို့က ‘ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့များ’ ဇာတ်လမ်းတွဲက ဇာတ်လိုက်တွေ။

ကျွန်မက ‘ပိတိုရိယ’ ဘုရင်မကြီးကိုလည်း စွဲလမ်းနေမိ၏။ သူ့ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ချိန်မှစပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံပဲ ဝတ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့ခင်ပွန်း ‘အဲလ်ဘတ်’ ကွယ်လွန်စဉ်က သူ့အသက်က ၄၂ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ သူက အသက် ၈၁ နှစ်အထိ နေသွားခဲ့၏။

ရုပ်ရှင်ထဲတွင်မူ သူက အလွန်ခေါင်းမာသူ ဖြစ်ပုံရ၏။ သို့သော် သူက ဤနိုင်ယာရီအားလုံးကို သိမ်းထား၏။ ၁၄၁ အုပ်။ 'အဲလ်ဘတ်' က သူနှင့် နှစ်နှစ်ခွဲကွဲ။ ထို့နောက် ဂျာမန်လူမျိုး။ သူက ဘုရင်မ ဖြစ်သဖြင့် သူက ပိုပြီး ချစ်ရေးဆိုရ၏။ သူ ဘုရင်မဖြစ်တာကလည်း သိပ်ကို အသက်ငယ် သေး၏။ ၁၈ နှစ်မှာ ဘုရင်မ။ ၂၀ မှာ လက်ထပ်။ သူက ကမ္ဘာပေါ်တွင် သြဇာအာဏာအရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ယာရီထဲတွင် သူ အရူးအမူး ချစ်တာတွေကို မြို့စောင့်တိုက်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရေးခဲ့၏။ လက်ထပ်ပြီး မှောက်နေ့တွင် 'အဲလ်ဘတ်' ၏ ချောမောသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့် ပုံပုံကအစ ရေး၏။ သူတို့ အော်ပရာအကြောင်း၊ ဝိသုကာအကြောင်း၊ ပြပွဲ ဟိုးတွေအကြောင်း ပြောကြပုံကို ရေးထား၏။ မိန်းမတွေက သူတို့၏ ယဘာဝအစစ်အမှန်ကို ဖယ်ချလိုက်တာမျိုးကို ကျွန်မ မုန်း၏။ ချစ်စရာချစ် စရာအမူးချစ်၊ မိုက်စရာရိုရင် မိုက်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ငိုချင်ငို၊ မိုးရွာထဲမှာ ဝီရင်းဆို၊ မိမိ ဘယ်လောက်ပဲ ပါဝါစွမ်းပကားကြီးနေပါစေ မိမိစရိုက်နှင့်မိမိ လုပ်ချင်တာလုပ်။

'အဲလ်ဘတ်' က အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါဖြင့် ၄၂ နှစ်မှာ ကွယ်လွန်၏။ 'အကြီးအကျယ် အသည်းကွဲ' ဟု 'ဝိတိုရီယ' က ရေးခဲ့၏။ သူ ဘယ်တော့မှ နာလန်မထူတော့။ ဘုရင်မများ အသည်းကွဲတာမျိုး ယခင်က ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ။

စိတ်ဝင်စားစရာ အခြားအချက်တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ဝိတိုရီယဘုရင်မ ၏ ပထမအမည်က 'အလက်ဇန်းဒြီးယား' ဖြစ်၏။ သူ့ကို အမည်ပေးတာက ယဘာကက်သရင်း၏ မြေးဖြစ်သူ ပထမမြောက် ဇာဘုရင် 'အလက်ဇန္ဒား' က ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ သူက 'နပိုလီယံ' ကို ချေမှုန်းခဲ့သူဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့လည်း ဆီးရီးယားပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် ဤကဲ့သို့ ဘုရင်မ ကြီးများ၊ သူရဲကောင်းကြီးများကို လို၏။ စာဖတ်သူတို့ သိချင်မှ သိမည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ဆီးရီးယားတွင် သြဇာထက်မြက်သော ဘုရင်မ တစ်ဦး ရှိခဲ့၏။ သူ၏ဓာတ်ပုံကို ပေါင် ၅၀၀ တန် ငွေစက္ကူတွင် တွေ့နိုင်၏။ သူ၏အမည်က 'ဇီနိုဘီးယား' ဖြစ်၏။ သူက 'ကလီယိုပတ်ထရာ' မင်းသမီးမှ

ဆက်ခံလာသူ မျိုးနွယ်ဖြစ်၏။ သူ့ကို အေဒီသုံးရာစုတွင် 'ပါလ်မီးယာ' တွင် မွေး၏။ 'ဝိတိုရိယ' ကဲ့သို့ပင် အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘုရင်မ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့မှာ သူ့အင်ပါယာတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအင်ပါယာအမည်က 'ပါလ်မီရင်း' ဖြစ်၏။ သူက အလွန်ဩဇာအာဏာ ထက်မြက်သူဖြစ်ရာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး အင်ပါယာတစ်ခုဖြစ်သော ရောမ၏အာဏာကိုပင် အရယူ နိုင်ခဲ့၏။ အီဂျစ်နိုင်ငံအပြင် ယနေ့ တူရကီနေရာဖြစ်သော ဒေသတွေကိုပါ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဤမျှထိ ဩဇာပါဝါ စွမ်းပကားကြီး လှ၏။ သူ့ကို 'ဒက်ရှ်' လူမျိုးတို့က မုန်းကြသည်။

ကျွန်မတို့ 'ဂါဇီယန်တက်(ဝ်)' တွင် တစ်နှစ်နေခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ဆီးရီးယားသို့ ပြန်နိုင်ရေးသည်ကား တစ်နေ့တခြား ပိုမိုခက်ခဲလာ၏။ 'ဒက်ရှ်' တို့ကလည်း ပလိပ်ရောဂါကဲ့သို့ပင် ပျံ့နှံ့လာ၏။ သူတို့က အစွလားမီနိုင်ငံတော် ဟု ခေါ်သော်လည်း ကျွန်မကမူ သူတို့ကို အစွလားမီနိုင်ငံတော်ဟု ခေါ်ရန် ငြင်းပယ်သည်။ ကျွန်မသည်လည်း 'နူးဂျင်းနိုင်ငံတော်' မဖြစ်နိုင်ပါ။

၂၀၁၄ ဩဂုတ်လတွင် ကျွန်မ 'မန်ဘစ်(ဂျ်)' မှ ထွက်လာ၏။ ကျွန်မတို့ ထွက်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် 'ဒက်ရှ်' တို့က 'ဆင်ဂျာတောင်' ကို ဝိုင်းရံခဲ့ ကြရာ 'ရာဇီဒစ်' ထောင်ပေါင်းများစွာ ထွက်ပြေးကြရ၏။ ရာပေါင်းများစွာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံကြရ၏။ အသတ်ခံရသူများထဲတွင် ကလေး ငယ်များလည်း ပါ၏။ အချို့အလောင်းတွေက ခေါင်းများ ပြတ်နေ၏။ အမျိုး သမီး ရာပေါင်းများစွာ မုဒိမ်းကျင့်ခံကြရ၏။ အချို့ကိုလည်း ကျွန်အဖြစ် ဖမ်းသွားကြ၏။ လူများစုမှာ တောင်ပေါ်တွင် အစာပြတ် ရေပြတ် အငတ်ဘေး ကျရောက်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာက လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့။ အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့က အီရတ်စစ်သည်များကို ကူညီကာ 'ရာဇီဒစ်' များကို လေကြောင်းမှ လာကယ်ရ၏။ လအနည်းငယ်အကြာတွင် အမေရိကန် နှင့် အာရပ်နိုင်ငံအချို့ ဖြစ်ကြသော ဂျော်ဒန်၊ ယူအေအီးနှင့် ဘာရိန်းတို့က

ဆီးရီးယားကို လေကြောင်းမှ တိုက်၏။ နောက်တောင်ကျနေပြီ မစ္စတာ အိုဘားမားရယ်။

‘ဘင်းဂျား’ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံရမှုပြီးနောက် ‘ဒက်ရှ်’ တို့က ‘ကိုဘိန်း’ ဆီသို့ ဦးတည်လာကြ၏။ ထိုဒေသတွင်လည်း ယခင်ကဲ့သို့ပင် သတ်ဖြတ်ကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်မြို့လုံး ထွက်ပြေးကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်မအစ်မ ‘ဂျီမီလာ’ တို့၊ ကျွန်မမိသားစုဝင်များတို့လည်း အပါအဝင် ‘ပိုင်ပီဂျီ’ မှ ‘ကာဒ်’ စစ်သည်များအား တိုက်ခိုက်ရန် ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့က အဖြစ်အပျက်များကို ‘ယူကျူ’ မှ ကြည့်ရ၏။ နယ်စပ်တွင် ညှိုးငယ်ကြေကွဲသော မျက်နှာနှင့် လူတွေ အများကြီး ခြံစည်းရိုးနား ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ပုံစံက ကျွန်မတို့ စစ်ရပ်ရှင်ကားတွေထဲက ဒုက္ခသည်တွေ ပုံစံမျိုး။ ကျောမှာ အထုပ်အပိုးတွေ၊ ဝန်စည်လွယ်တွေ မနိုင့်တနိုင် သယ်ပိုးလျက် ကမ္ဘာပျက်ချိန်ဆိုတာ ယခုပုံစံအခြေအနေမျိုး ဖြစ်မှာပဲဟု ထင်၏။ ‘အရီး’ ကမူ ‘ဒက်ရှ်’ တွေက မြို့ကို သိမ်းပိုက်သွားပြီဟု အိပ်မက်မက်ကြောင်း ပြော၏။ တကယ်တော့ ‘ကိုဘိန်း’ က ‘ကာဒ်’ လူမျိုးတို့၏ဌာနီဖြစ်၏။ ဤမြို့ကို ‘ဒက်ရှ်’ တို့လက်အောက် မကျစေချင်။ ကျွန်မတို့ ‘ကာဒ်’ လူမျိုးတွေမှာ သူတစ်ပါး အညှဉ်းခံ၊ အသတ်ခံဖို့ လူဖြစ်လာရသည့်ပုံစံ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မတို့က ‘ကမ္ဘာ၏ မိဘမဲ့’ များ။ ကျွန်မအတွက် အဖြေရာ အားကိုးစရာ က ‘ကုရ်အန်’ ကျမ်းမြတ်သာ ရှိ၏။ အချိန်အားတိုင်း ‘ကုရ်အန်’ ပင် ဖတ်၏။

‘ကိုဘိန်း’ မှနေ၍ ဆွေမျိုးတွေ ရောက်လာကြ၏။ ဒေါ်လေး ‘ရှမ်ဆာ’ နှင့် ဦးလေး ‘အိုဆန်’ တို့လည်း အပါအဝင်။ သို့နှင့် ‘ဂါဇီယန်တက်ပ်’ မှ ကျွန်မတို့ တိုက်ခန်းလည်း လူတွေပြည့်ညပ်သွား၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ၃၆ ယောက် စုပြုံရောက်လာ၏။ ခေါင်းအုံးတွေ၊ စောင်တွေ မလုံလောက်တော့။ ပထမညတွင် မအိပ်နိုင်ကြဘဲ ညလုံးပေါက် ထိုင်စကားပြောရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်ရ၏။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအထိ ငါးလကြာ၏။ ‘ဝိုင်ပီဂျီ’ နှင့် အမေရိကန်တပ်များက မြေပြင်နှင့် ဝေဟင်မှ ‘ဒက်ရှ်’ တို့ကို ‘ကိုဘိန်း’ မှ မောင်းထုတ်ကြ၏။ ထိုအခါကျမှ မြို့ကို ပြန်၍ရ၏။ မြို့ကား စေ့စေ့ညက်ညက် ပျက်သုဉ်းသွားပြီ။ ဒါက ကိစ္စမရှိ။ မြို့ကို ‘ဒက်ရှ်’ တို့လက်အောက် မရောက်လျှင် တော်ပြီ။

၂၀၁၅ ဖေဖော်ဝါရီ၊ တစ်လအကြာတွင် ထိတ်လန့်စရာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ‘ဒက်ရှ်’ တို့က ဂျော်ဒန်လေသူရဲတစ်ဦးကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ဖမ်းဆီးကာ မီးရှို့သတ်သည်ကို ဝီဒီယိုရိုက်ပြ၏။ မေလတွင် သူတို့က ကျွန်မတို့၏ ရှေးဟောင်းမြို့တော် ‘ပါလ်မီရာ’ ကို သိမ်းကာ အသက် ၈၂ နှစ်ရှိသူ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ကြီးကို ခေါင်းဖြတ်သတ်၏။ သူ့ကို ‘မစ္စတာ ပါလ်မီရာ’ ဟု ခေါ်ကြ၏။ သူက ‘ပါလ်မီရာ’ သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခရေစေတုင်းကျ သိသူဖြစ်သောကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို တွဲလောင်းဆွဲထား၏။ သူ့ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ဘေးတွင် ချထားသည်။ ခေါင်းပြတ်ကြီးမှာက မျက်မှန်တပ်လျက်သား။ ထို့နောက် နှစ် ၂၀၀၀ သက်တမ်းတွင် ဘုရားကျောင်းများကို ဝှံ့ခွဲဖျက်ဆီးပစ်၏။ ရှေးဟောင်းရုပ်တုများကို ပန်းပဲတူများနှင့် ထုပြီး ဖျက်ဆီးကြ၏။

‘အာဆတ်’ ကမူ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်၏။ ထို့နောက် နောက်ထပ် (၇) နှစ်သက်တမ်း ပြန်အရွေးခံ၏။ ဝှံ့ခွဲတွေ ဆက်ကြ၏။ ကောင်းသတင်းတော့ တစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။

လောလောဆယ်တွင်ကား ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားပြည်သူတွေမှာ အလယ်ခေါင်မှာ ပိတ်မိပြီး အသတ်ခံဖို့ စောင့်နေကြရသည့် အခြေအနေ။ မိသားစုတိုင်းတွင် ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းတွေ ရှိ၏။ ဖုန်းလာမှာ ကြောက်နေကြရ၏။ ဖုန်းလာလျှင် သတင်းဆိုးတစ်ခုခု ကြားရပြီ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့အတွက် ကြောက်စရာဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။ ဒေါ်လေး ‘ရှမ်ဘာ’ နှင့် ဦးလေး ‘ဘိုဆန်’ တို့က ‘ကိုဘိန်း’ အတိုက်ခံရတော့

တူရကီသို့ ပြောင်းနေကြ၏။ သူတို့သမီး၏ ယောက္ခမ နာရေးဖြစ်တော့ သူတို့ 'ကိုဘိန်း' သို့ အသုဘသွားပို့ကြ၏။ သူတို့က မကြာခင် ဥရောပပြောင်းနေကြ မှာမို့ ယခုအခေါက်သည် ဆီးရီးယားသို့ နောက်ဆုံးအခေါက် ပြန်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မအမေက သူတို့ကို မသွားရန် အတန်တန်ပြော၏။ သို့သော် မရ။

အသုဘမတိုင်ခင် တစ်ရက်တွင် 'ဒက်ရှ်' တစ်ဖွဲ့မှ လူတချို့က ရွာထဲ ဝင်လာသည်။ သူတို့က မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားကာ 'ဝိုင်ပီဂျီကာကွယ်ရေးတပ်' ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားကြ၏။ 'ကိုဘိန်း' မြို့၏ တောင်ဘက်စွန်းရှိ 'ဘတ်စ် ဘိုထန်' ရွာထဲလည်း ရောက်ရော တစ်အိမ်တက်ဆင်းတက်ကာ တွေ့သည့် လူကို သတ်၏။ မိသားစုတိုင်းတွင် တစ်ယောက်ကိုတော့ ချန်ထား၏။ ထိုတစ်ယောက်က သတ်ဖြတ်မှုကို ပြန်ပြောရန် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ နောက် ကားပုံးသုံးလုံး ခွဲ၏။ ထွက်ပြေးနေသော လူတွေ ထပ်သေပြန်၏။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ လက်ဖြောင့်တပ်သားများက လမ်းပေါ်တွင် ထိတ်လန့် တကြား ပြောနေသူများကို တစ်ယောက်ချင်း ချိန်ရွယ်ပစ်သတ်၏။

ကျွန်မဦးလေးနှင့် အဒေါ်က ပုံးပေါက်ကွဲသံတွေ၊ သေနတ်သံတွေ ကြားတော့ သူတို့ကားဆီသို့ ပြေးကြ၏။ သူတို့က သူတို့၏သား 'မိုဟာမက်' ကို ဖုန်းဆက်ပြီး "ဒက်ရှ်တွေ ရွာထဲ ရောက်နေပြီ။ ငါတို့ ဘယ်ပြေးရမလဲ" ဟု မေး၏။ ထို့နောက် သူတို့က 'ဝိုင်ပီဂျီ' ဂိတ်စခန်းရှိရာသို့ ပြေး၏။ 'မိုဟာ မက်' နှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွား၏။ တကယ်တော့ ဂိတ်စခန်းမှာ ရောက်နေသူများက 'ဒက်ရှ်' တွေ။ သူတို့က အနားသို့ ပြေးလာသော ဦးလေး နှင့် အဒေါ်တို့ကို ပစ်သတ်လိုက်ကြ၏။ မည်သည့်အပြစ်မှမရှိသော ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကြရ၏။ ကျွန်မဘဝတွင် အဆိုးရွားဆုံးနေ့။

ထိုတစ်နေ့ထဲတွင် အပြစ်မဲ့ပြည်သူ ၃၀၀ နီးပါး သေကြရ၏။ ထို့ ကြောင့် ဆီးရီးယားမှလူတွေ ထွက်ပြေးတာ မဆန်းတော့။ ထို့နောက် ဩဂုတ်လတွင် ဆီးရီးယားပြည်သူ လေးသန်း နိုင်ငံမှ ထွက်လာကြ၏။ ရှစ်သန်းက နေအိမ်တွေ စွန့်ခွာကြရ၏။ ဤသည်မှာ ပြည်သူ၏ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း

ဖြစ်သည်။ အများစုမှာ အနီးအနားနိုင်ငံများဖြစ်ကြသော 'လက်ဘနွန်'၊ 'ဂျော်ဒန်' သို့မဟုတ် 'တူရကီ' သို့ ပြေးကြ၏။ သို့သော် ထိုနိုင်ငံများတွင်ပင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်လာ၍ ၃၅၀,၀၀၀ လောက်က ဥရောပသို့ ပြေးကြ၏။ ဥရောပသမဂ္ဂတွင် တစ်လအတွင်း ဒုက္ခသည်လျှောက်လွှာပေါင်း ၃၂,၀၀၀ ရောက်လာ၏။

'ဘလန်း'နှင့် 'မူစတာဖာ'က သတိပေးသည်။ ဥရောပသို့ လာလျှင် မြန်မြန်လာကြရန်။

အလွယ်ဆုံးက လေယာဉ်ဖြင့်သွားရန်။ ဥရောပသမဂ္ဂနိုင်ငံ တစ်ခုခု သို့သွား။ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့်တောင်း။ သို့သော် နိုင်ငံတကာလေကြောင်းဖြင့် သွားရန်ကား နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လို၏။ ပြည်ဝင်ခွင့်ပီဇာ လို၏။ ဒါတွေ ကျွန်မ တို့မှာ တစ်ခုမှမရှိ။

နောက်ထပ် နှစ်နည်းသာ ကျန်၏။ ဝဟိုမြေထဲပင်လယ်လမ်းမှ လစ်လျား မှ တစ်ဆင့် သွားရန်။ ပင်လယ်ဖြတ်ပြီး အီတလီသို့သွား။ သို့သော် ဒါက အန္တရာယ်များ၏။ ၂၀၁၁ တွင် လစ်လျား၌ 'ကဒါဖီ' ပြုတ်သွားပြီ။ သို့သော် ပြည်သူ့စစ်အချင်းချင်း တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြ၏။ နိုင်ငံက အုပ်စု နှစ်စု (သို့) သုံးစုက ခွဲဝေထိန်းချုပ်ထား၏။ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ရဲက ဖမ်းကာ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ ပို့သည်ဟု ကြားရ၏။ ထိုနေရာတွင် အနှိပ်စက် ခံရ၏။ ဝဲနာယားနာတွေ ဖြစ်၏။ မှောင်ခိုလှေနှင့် ပြေးလျှင်လည်း လှေမှောက် တာ၊ လှေနှစ်တာတွေ မကြာခဏ ကြုံနေရ၏။ ၂၀၁၅၊ ဧပြီလတုန်းက သဘောတစ်စင်း နှစ်ရာ လူ ၈၀၀ ကျော် သေခဲ့၏။ ဘေးအကင်းဆုံးလမ်းက တူရကီမှ ဂရိသို့သွားသော 'ဘော်လတန်'လမ်း ဖြစ်၏။ ၎င်းက 'ရှင်ဂန် သဘောတူချက်' အရ ဥရောပသမဂ္ဂအောက်တွင် ရှိ၏။ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်၍ ရ။ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံသို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မပါဘဲ သွားလို့ရ၏။

အလွယ်တူဆုံးလမ်းက တူရကီနှင့် ဂရိကြားမှလမ်း။ နှစ်နိုင်ငံကြားတွင် မိုင် ၁၂၈ မိုင်ရှည်သော နယ်စပ်ရှိ၏။ နယ်စပ်မှာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သွား၍ ရ၏။ ကုန်းလမ်းက ခုနစ်မိုင်ခွဲသာ ရှိ၏။ ဂရိတို့ကလည်း စီးပွားရေး ပြဿနာ တက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နိုင်ငံမှ လူတင်ခွင့် များများရယူလို၏။ ထို့ကြောင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် နယ်စပ်တွင် တားထားသော သံဆူးကြိုးတွေကို ဖယ်လိုက် ၏။ ဘူဂေးရီးယားဘက်မှ ကုန်းလမ်းနှင့် ဝင်၍ရ၏။ 'ဘလန်း' လည်း ဤသို့ပင် သွားခဲ့၏။

'အစ္စတန်ဘူ' မှ 'ဘူဂေးရီးယား' သို့ မိုင် ၁၀၀ ဝေး၏။ သို့သော် ရောက်ခါနီးတွင် အလွန်မြင့်သော တောင်ပေါ်သစ်တောကို ဖြတ်ရ၏။ ဆောင်းရာသီတွင် အအေးဒဏ်ကြောင့် လူတွေသေကြ၏။ လမ်းပျောက်၏။ ယခုတော့ နွေရာသီ။ သို့သော် ကျွန်မကို ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် ဤတောင်ကို ကျော်ဖို့ ခက်၏။ ဘူဂေးရီးယားနယ်စောင့်တပ်တွေက လူတွေကို ရိုက်၏။ ခွေးတွေနှင့် ရှူးတိုက်၏။ 'ဘလန်း' ပင်လျှင် မှောင်ခိုခေါ်သွားသူကို ငွေတွေ များစွာ ပေးရ၏။ ထိုသည်ပင် သူ အဖမ်းခံရကာ ထောင်ထဲမှာ ၁၈ ရက် နေခဲ့ရ၏။ ထောင်ထဲမှာ သူ့ပိုက်ဆံအချို့ အခိုးခံရ၏။

တကယ်တော့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို ဖမ်းတာက တရားမဝင်။ ကုလသမဂ္ဂ သဘောတူစာချုပ်ထဲတွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဆိုတာ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံသို့ သွားရန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မလိုဟုဆို၏။ သို့သော် ဒါက စာရွက်ထဲမှာပင်။ တကယ်က ဖမ်းချင်လျှင် ဖမ်းလို့ရ၏။

ဘူဂေးရီးယားထောင်တွေက ဆိုး၏။ 'ဘလန်း' အကြောက်ဆုံးက လက်ဇွေနှိပ်ရမှာကိုပင်။ ဒဗ္ဗလင်စည်းမျဉ်းအရ တစ်နိုင်ငံတွင် လက်ဇွေနှိပ် ပြီးပါက ထိုနိုင်ငံတွင်ပင် နေရပြီး တခြားနေရာ သွားခွင့်မရှိ။ ထိုနိုင်ငံ အာဏာ ပိုင်က ဖျက်သိမ်းမပေးမခြင်း မည်သည့်နိုင်ငံမှ သွားခွင့်မရှိ။ မိမိ မကြိုက်သော နိုင်ငံတွင် နေရာမှာက ဆိုး၏။ ထို့ကြောင့် လက်ဇွေအနှိပ်ခံရမည်ကို ရှောင်ရ ရှားရ၏။ ထို့ကြောင့် 'ဘလန်း' က ငွေတော်တော်များများ လာဘ်ထိုးကာ လက်ဇွေနှိပ်မခံရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရ၏။ လွတ်လာတော့ သူ 'ဆိုဖီယာ' သို့

သွား၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့်အတူ ထိုမြို့တွင် သုံးည အိပ်ခဲ့၏။ ဘူဂေးရီးယားသည် ဥရောပသမဂ္ဂနိုင်ငံများထဲတွင် အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်၏။ အခြားသော ဥရောပသမဂ္ဂနိုင်ငံများကဲ့သို့ ချမ်းချမ်းသာသာ မရှိ။

ဘူဂေးရီးယား အာဏာပိုင်တစ်ဦးက 'ဘလန်း'ထံမှ ယူရို ၁၃၀၀ တောင်း၏။ သူက 'ဘာဗီယား'နယ်စပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် သုံးရက်နေရ၏။ တစ်နက် ၂ နာရီတွင် သူ့ကိုလာနိုးကာ လူ ၃၀ ပါသော ထရပ်ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။ ကားထဲမှာ ကြပ်သိပ်နေကာ အသက်ရှူ၍ ပင် မဝ။

တစ်နေရာရောက်တော့ ထရပ်ကား ရပ်သွား၏။ သူတို့ကို ဆင်းခိုင်းကာ သစ်တောထဲမှာ နှစ်နာရီ လမ်းလျှောက်ခိုင်း၏။ တကယ်တော့ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ ခေါ်သွားတာက ၁၅ နာရီကြာ လမ်းလျှောက်ရ၏။ မိုးကလည်း သည်းလှ၏။ လူတိုင်း ချမ်းချမ်းအေးအေးထဲမှာ လျှောက်ကြရ၏။ 'ဆာဘီးယား'နယ်စပ်ရောက်တော့ သူတို့ကို 'ဆားဘီးယား' နိုင်ငံသားတစ်ယောက် လက်ထဲ လွှဲပေးလိုက်၏။ ထိုမှ 'ဘယ်လ်ဂရိတ်'သို့ ကားဖြင့်သွား၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ရထားစီးကာ ဟန်ဂေရီပေါ်တင် 'ယောဂို့စ်'ရွာကို သွားရပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆားဘီးယားရဲတွေ ရောက်လာကာ မင်းတို့ကို ဘူဂေးရီးယား ပြန်ပို့မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ မနည်းတောင်းပန်ကာ တစ်ယောက်ကို ယူရို ၅၀ စီ ထပ်လာဘ်ထိုးရ၏။

'ယောဂို့စ်'ရွာတွင် သူတို့ကို ကြိုမည့်သူမရှိ။ တစ်ညလုံး ပန်းခြံတွင် ထိုင်နေကြရ၏။ မနက် ၇ နာရီကျမှ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။ ကားတစ်စင်း လာခေါ်မည်ဟု ပြောသည်။ တကယ်လာတော့ နောက်တစ်နေ့ကျမှ။ ကားက နယ်စပ်ကို ခေါ်သွားသည်။ ရဲတွေ ရောက်လာပြန်ကာ နောက်ထပ် ယူရို ၁၅၀၀ စီပေးမှ 'ဗီယင်နာ'သို့ သွားသော ကားပေါ် တင်ပေး၏။ 'ဗီယင်နာ'ကျမှ ရထားဖြင့် ဂျာမနီသို့ စီးရ၏။ ဂျာမနီရောက်မှ နိုင်ငံရေးနိလ္လံ့ခွင့် လျှောက်ရသည်။ လျှောက်လွှာတွင် မိသားစု တကွတပြား ဖြစ်နေ၍ ပြန်လည်ဆုံလိုကြောင်း လျှောက်ထားရ၏။ ဤလက်မှတ်ရလျှင် ကျန်မိသားစုကို ခေါ်ခွင့်

ရှိ၏။ သို့သော် ဒုက္ခသည်က များလွန်းသဖြင့် 'ဘလန်း'က တော်တော်ကြာကြာ စောင့်ရ၏။

'နာဇရင်း'ကတော့ ဥရောပတိုက်သို့ ဝင်ခွင့်မပိတ်မီ မြန်မြန်သွားကြဖို့ အော်ပြော၏။ 'ဘလန်း'သွားတာက ယူရို ၆၀၀၀ ကျော် ကုန်၏။ လမ်းတွေ အများကြီး လျှောက်ရပြီး အချိန်တစ်လကျော် ကြာ၏။ ကျွန်မက ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် ဤသို့မလုပ်နိုင်။ ဘူဂေးရီးယားအစိုးရကလည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ပြဿနာကို ကြာကြာမထိန်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂရိပုံစံမျိုး ခြံစည်းရိုးခတ်ကာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို အဝင်မခံတော့။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်မှ လမ်းကိုသာ ရွှေ့ကြရတော့၏။ 'အေဂျီယင်'ကိုဖြတ်ကာ 'လက်စ်ဘိုစ်'၊ 'ဆားမိုစ်'၊ 'ကော့စ်'၊ 'ချီယိုဒီ' စသော ကျွန်းများထဲမှ တစ်ခုခုသို့ သွားရ၏။ 'ဘလန်း'ကတော့ ဤနည်းကို လူတော်တော်များများ သုံးသည်ဟု သတိပေး၏။ မြေပုံကိုကြည့်လျှင် ဒီခရီးက သိပ်မဝေးလှ။

အခန်း (၁၀)
လူမှောင်ခိုသမား ရှာပုံတော်

အစ်ဇမီ (၂၂ ဩဂုတ်မှ စက်တင်ဘာ ၁ ရက်၊ ၂၀၁၅)

လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသောနေရာကို တွေ့လိုက်သောအခါ ကျွန်မက ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခါရမ်းလိုက်၏။ အတန်း ၁၄ ၏ အလယ်ခုံ၊ ကျွန်မက လေယာဉ်ပျက်မှတ်တမ်းစီဒီယို တော်တော်များများ ကြည့်ဖူး၏။ နောက်ဆုံးတန်းက ဘေးအကင်းဆုံး။ ထို့ကြောင့်ပင် 'သေတ္တာနက်' ကို လေယာဉ်ခရီးစဉ်အကုန် မှတ်တမ်းတင်၍ နောက်ဆုံးတန်းမှာ ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အလယ်တန်းက အဆိုးဆုံး။

“ကျွန်မတို့ အလယ်တန်းမှာ မထိုင်ချင်ဘူး” ဟု လေယာဉ်မယ်က ကျွန်မကို ချီမကာ ထိုင်ခုံပေါ်အချတွင် ကျွန်မက 'နာဇရင်း'ကို အလျင်အမြန် ပြောလိုက်၏။

“မရှူးချင်စမ်းပါနဲ့ဟယ်။ ငါတို့ ပြောင်းလို့မရတော့ဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြော၏။

ကျွန်မတို့အောက်မှာက လေယာဉ်စက်။ လေယာဉ်မယ်က သကြားလုံးဘူးတစ်ခု သယ်ပြီး ပြန်လာ၏။ လေယာဉ်က ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်

ပျားနေပြီ။ ကျွန်မက ထိုင်ခုံလက်တန်းကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထား၏။ မော်ကွန်း
ပုံတမ်းရုပ်ရှင်များအရ ကျွန်မ မြင်ဖူးသည်မှာ လေယာဉ်သည် အတက်
သို့မဟုတ် အဆင်းတွင် ပျက်တတ်တာများ၏။ လေယာဉ်တက်သွားတော့
ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။ ဘုရားစာ တိုးတိုးလေး ရွတ်မိ၏။ လေယာဉ်
ဆီး မတင်လိုက်တော့ ရိုလာကိုစတာ စီးရသလို ခံစားရ၏။

ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ 'နာဇရင်း' ပါ မျက်လုံးပိတ်ထားတာ
တွေ့ရ၏။ သူလည်း ကြောက်နေပုံရ၏။ လေယာဉ် ဝေဟင်ပေါ်ရောက်ပြီး
ကောင်းကင်ပြင်မှာ တည်ငြိမ်သွားမှ ကျွန်မ အပြင်ကိုကြည့်သည်။ အားလုံးက
မြဲကြီးပေါ်မှာ သေးသေးလေးတွေ။ လူတွေက ပုရွက်ဆိတ်လေးများပမာ။
အားမှာက တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်တွေ။ ကျွန်မအဖို့ လေယာဉ် ပထမဆုံးအကြိမ်
ပျော်ခြင်းမို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ 'အစ်ဂ်မာ' သို့ လေယာဉ် နှစ်နာရီ စီးရ၏။
မြဲပြင်သို့ လေယာဉ်ဆင်းခါနီးတွင် ပို၍ရင်တုန်၏။ လေယာဉ်ပျက်သော
အကြောင်း မော်ကွန်းရုပ်ရှင်တွေများစွာက ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် မြင်ယောင်လာ
၏။ ယခု မပျက်တော့တာ သေချာသွားပြီ။ သို့သော် နားတွေက ကွဲမတတ်။
အချိန်တော်တော်ကြာကြာပင် ကျွန်မ နားပင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ ၏။

အတားကားပေါ်ရောက်တော့ 'နာဇရင်း' က ဖုန်းတွေဆက်၏။ ကျွန်မတို့
ဆွေမျိုးတချို့က 'အစ်ဂ်မာ' တွင် ရှိနှင့်နေကြ၏။ ကျွန်မအစ်မ 'နာဒါ' ကလည်း
ယုခင်ပွန်း 'မူစတာဇာ' နှင့် ယခင်နှစ်က 'အစ်ဂ်မာ' ကို ရောက်ဖူး၏။
ကျွန်မတို့အမျိုးထဲတွင် 'မူစတာဇာ' ဆိုသော အမည်မျိုးနှင့် လူက များလှ၏။
အတားယာဉ်က 'ကတ်စမင်းပန်းခြံ' သို့ခေါ်သွား၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ယိတ်စခန်းနှင့် ရဲစခန်းတစ်ခု ရှိ၏။ နေရာတကာ ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေကို
တွေ့ရ၏။ 'မူစတာဇာ' က သတင်းစာရောင်းသောဆိုင်ဘေးမှာ ကျွန်မတို့ကို
လာစောင့်၏။ အနီးအနားရှိ လမ်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ ပလက်ဖောင်း
ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသောသူများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်
သောက်နေသူများ၊ လမ်းဘေးမှာ ကျားထိုးနေကြသူများ၊ တစ်စုံတစ်ဦးကို
မောင်းမျှော်နေသူများ စသည်တို့ကို အုပ်စုလိုက် တွေ့ရ၏။ လူတိုင်း၏
အားတွင် ကျောပိုးအိတ် သို့မဟုတ် အထုပ်အပိုးကိုယ်စီ ရှိ၏။

ခပ်စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်မ အစ်မနှင့် ဆွေမျိုးတချို့က မြေအောက်ထပ်မှာနေသည်ဟု 'မူစတာဖာ'က ပြောသည်။ လူငယ်တစ်ဦးက လာကာ ကျွန်မကို မြေအောက်ထပ်သို့ သယ် သွားကြ၏။ အောက်ခန်းမှာက လူတွေ ပြည့်ကြပ်နေ၏။ 'နာဒါ'နှင့် သူ့ ကလေးလေးယောက်က ကျွန်မတို့ကို ကြို၏။ သူ့ကလေးတွေက ၉ နှစ် သမီး 'ဆလပ်ဖ်'မှ ပေါက်စကလေး 'ဟီလက်ဖ်'အထိ၊ ဘုရခရ၊ သူတို့ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ 'မူစတာဖာ'၏ မိဘတွေလည်း 'အစ်ဂ်မာ' တွင် ရှိ၏။ သူတို့က အသက်အရွယ် အလွန်ကြီးနေသဖြင့် ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ကြ။ သူ့တူ 'မိုဟာမက်'ကသာ 'နာဒါ'ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရ၏။ (မိုဟာ မက်ဆိုသော အမည်ကလည်း ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးထဲတွင် အများသား)

သူတို့ ဤနေရာရောက်နေသည်က နှစ်ညရှိပြီ။ ကျွန်မတို့ကို အသား ညှပ်မုန့်တွေ လာကျွေးရာ ဆာဆာနှင့် စားလိုက်ကြတာ ပြောင်ကရောပဲ။ ကျွန်မမောင်ဝမ်းကွဲတစ်ဦးက ပြောသည်။ မြေတိုက်ခန်းတွင် ကြောင်တစ် ကောင် ရှိသည်တဲ့။ ကြောင် ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကြောင်ရှိလျှင် ဤနေရာမှာ မအိပ်ရဲ။ ကျွန်မဆွေမျိုးတွေကလည်း ဘီးတပ်လှည်းပေါ်မှ ကျွန်မကို ကြည့် ပြီး အံ့ဩနေကြပုံရ၏။ 'နာဒါ'က သူ့ယောက်ျားဘက်မှ ဆွေမျိုးများကို ကျွန်မအကြောင်း ကြိုမပြောထား။ ကျွန်မကိုကြည့်ကာ လှေဖြင့်ကူးရမည့် ခရီးအတွက် သူတို့က တွေးပူနေကြပုံပေါ်၏။

ဖုန်းတွေ ထပ်ဆက်ကြကာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မတို့ကို အသိ အကျွမ်း အိမ်တစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွားကြ၏။ ထိုအိမ်က ဦးလေး 'အစ္စမေး' အိမ်။ အချိန်က မွန်းလွဲနှစ်နာရီသာသာ ရှိနေပြီ။ ကျွန်မက ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်ချလိုက်၏။

နီးလာတော့ ကျွန်မပတ်ပတ်လည်တွင် ကျွန်မနှင့်မသိသူ တော်တော် များများကို တွေ့ရ၏။ သူတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စပ်စုမေးမြန်းကြ၏။ ဘာကြောင့် ဒီကိုလာသလဲ။ မွေးကတည်းက မစွမ်းမသန်ဖြစ်တာလား။ ခုရော ဘယ်လိုနေသလဲ စသဖြင့်။ ကျွန်မ ဤအမေးများကို မဖြေချင်။ သူတို့

က အမျိုးစုံ ကျွန်မကို ဆရာလုပ်ကြ၏။ ကျွန်မက ဘာမှမပြောချင်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို ဆွံ့အသည့်သူဟု ထင်ကြပြန်၏။

ကျွန်မကို မေးမရတော့ ကျွန်မအစ်မကို စပ်စုကြ၏။ ဤမျှ ဝေးလံသော ခရီးကို ဘာကြောင့် လာကြတာလဲ။ ဘီးတပ်လှည်းနှင့် ဒုက္ခသည် ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာတာလဲ။

“ကျွန်မတို့မှာ တခြားရွေးချယ်စရာ မရှိတော့လို့ပါ”

‘နာဂရင်း’က ထိုသို့သာ ဖြေခဲ့၏။

‘ဦးလေးအာမက်’က ဂရီသို့သွားရန် စီစဉ်ပေး၏။ သူက ကျွန်မတို့ကို ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’မှ ကားမောင်းပေးခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခုသူ့ဇနီး ‘အန်တီရရင်း’လည်း ရှိနေ၏။ ကျွန်မ၏ ဝမ်းကွဲမောင်နှမသုံးဦးဖြစ်ကြသော ‘မိုဟာမက်’၊ ‘ဒီလ်ဘာ’ နှင့် ‘ဟယယ်ဒါ’တို့ မိဘများက ‘ကိုဘိန်း’တွင် အသတ်ခံခဲ့ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ‘မိုဟာမက်’၏ဇနီး ‘ဖာမာနာ’နှင့်အတူ ထွက်ပြေးလာကြရ၏။ ယခုသွားကြမည့် အုပ်စုတွင် လူကြီး ၁၉ ယောက်၊ ကလေး ၁၁ ယောက် ပါ၏။ ကျွန်မက ၁၆ နှစ်။ သို့သော် ကျွန်မကိုလည်း ကလေးစာရင်းထဲတွင် ထည့်ထားကြ၏။

‘အစ်ဂ်မာ’တွင် ခေတ္တကာသာ နေရမည်ဟု နဂိုက ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် ခရီးစဉ်ကို စီစဉ်ရတာက ကြာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဟိုတယ်ဒါရီယာ’တွင် တည်းခိုကြရ၏။ ‘ကားဒ်’ဘာသာစကားအားဖြင့် ‘ပင်လယ်ဟိုတယ်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ‘နာဂရင်း’နှင့် ကျွန်မက အခန်း ၂၀၆ တွင် နေရ၏။ ၂၀၆ ဆိုတာက လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ရှိသော အရိုးအရေအတွက် ဖြစ်၏။

ဟိုတယ်နှင့် ‘ဘတ်စမိန်း’ပန်းခြံက နီးသဖြင့် နေ့တိုင်း ပန်းခြံသို့ သွား၏။ ပန်းခြံထဲတွင် လူကုန်ကူးမှောင်ခိုသမားများကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ အများစုက ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေ။ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ဆိုင်တိုင်းတွင် အသက်

ကယ်အင်္ကျီတွေ ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လှေစီး၊ သင်္ဘောစီးသူများက မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ကြရ၏။

နေ့လယ်စာကို 'ဆင်းဘတ်ကဖေး'တွင် စားကြ၏။ ဤဆိုင်မှာက ပွဲစားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေ၏။ ကျွန်မကို ကျွန်မမောင်ဝမ်းကွဲ 'မိုဟာမက်' က ချီပိုးသွားလေရာ ကျွန်မလို အပျိုပေါက်လေးတစ်ဦးကို ချီလာသည်ကို အချို့က အံ့ဩနေကြ၏။ ပေါင်မုန့်နှင့် ခပတ် စားကြတာ များ၏။ သို့သော် အများစုကမူ လက်ဖက်ရည်သာ သောက်ကြ၏။ ငွေရွှေတာသည့်သဘော ဖြစ်၏။

ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဂျာမန်အဓိပတိ 'အင်ဂျလာမာကဲလ်' ၏ သတင်း တွေ ကြည့်ရ၏။ ဒုက္ခသည်အများစု၏ ရည်မှန်းချက်က ဂျာမနီနိုင်ငံဖြစ်၏။ ဒိန်းမတ်နှင့် ဆွီဒင်သို့လည်း သွားချင်ကြ၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ဆီးရီးယား လူမျိုးတွေကို လက်ခံသည်ဟူသော သတင်းလည်း ကြားရ၏။

ရုပ်ရှင်အများစုတွင် ဂျာမန်လူမျိုးတွေကို လူဆိုးတွေအဖြစ် ပြတာ များ၏။ ယခုတော့ သူတို့က ကျွန်မတို့၏ ကယ်တင်ရှင်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဟစ်တလာနှင့် 'မာကဲလ်' က မတူ။ 'မာကဲလ်' က အရှေ့ဂျာမနီတွင် မွေးလို သူ ဖြစ်၏။ သူ့အသက် ၇ နှစ်တွင်မှ ဘာလင်တံတိုင်း ဆောက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကဖေးဆိုင်ထဲမှ လူများစုကမူ ဂရိသို့သွားရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ အချို့က ကျွန်မတို့လို ကုန်းလမ်း၊ လေကြောင်းလမ်းမှ လာကြသူများ ဖြစ်၏။ အချို့ကလည်း ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ ရှိသမျှပစ္စည်း အကုန်ရောင်းပြီး လမ်းစရိတ်လုပ်၍ လာသူများ၏။ တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် သူ၏ ကျောက်ကပ်တစ်လုံး ထုတ်ရောင်းပြီး လာရသည်ဆို၏။

“ဆီးရီးယားမှာ ဝုံးဒက်ခံရလို့ မသေရင်တောင်မှ ဒီမှာက သင်္ဘော နှစ်ပြီး သေနိုင်တယ်” ဟု အချို့က ပြော၏။ လှေနှစ်၊ သင်္ဘောနှစ်တာတွေ အများအပြား။ ယခု တစ်နှစ်အတွင်း ရေနစ်သေသူ ငါးဆယ်ကျော်သွားပြီ ဆို၏။

“မီးလောင်နေတဲ့အိမ်နဲ့ တူတယ်။ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပေါ့။ မသေလည်း ပြီးတာပဲ။ သေလည်း ပြီးတာပဲ။ တခြားရွေးစရာမှ မရှိတာ” ဟု ရေလမ်းသွားမည့်သူတစ်ဦးက ပြော၏။

လူတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောခ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ပေးရ၏။ ကျွန်မတို့ကတော့ စက်တပ်ရွက်လှေနှင့် သွားရန် စီစဉ်၏။ ရိုးရိုးလှေနှင့် ကျွန်မနှင့်က မဖြစ်။ ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းပါ တင်ရမည်ဖြစ်၍ ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိဖို့ လို၏။

ကျွန်မတို့ အသက်ကယ်အင်္ကျီတွေ ဝယ်ရ၏။ တစ်ထည်ကို ယူရုံ ၅၀ ပေးရ၏။ ယူရုံ ၁၅တန်လည်းရှိ၏။ ဒါကိုမဝယ်ဖို့ လူတွေက အကြံပေးကြ၏။ ဈေးပေါသော်လည်း မခိုင်ခံ့၍ စိတ်မချရ။ ‘နာဒါ’၏ ကလေးများက အသက်ကယ်အင်္ကျီ စမ်းဝတ်ရတာကိုပင် ပျော်နေကြ၏။ အငယ်ဆုံး ကလေးက မှု ငိုနေ၏။ ပူဖောင်းတချို့လည်း ဝယ်ရ၏။ အဖိုးတန်ဖုန်းတွေ ရေမစိုစေရန် ပူဖောင်းတွင် ထည့်ကြရ၏။

ညနေတိုင်း ပန်းခြံသို့ ဘတ်စ်ကားတွေ လာကြ၏။ အားလုံး အလှအယက် တက်ကြ၏။ အပျော်ခရီး အားလပ်ရက်ထွက်သည့် ပုံစံမျိုး။

‘ရှိုင်အာ’ထံမှ ငွေကို လူကြုံနှင့် ပို့မည်ဆို၍ ကျွန်မတို့က ငွေအပို့ကို စောင့်ကြရ၏။ ‘နာဇရင်း’ကတော့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်နေ၏။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ စုံအောင်ထည့်၏။ ဖုန်းတွေကို အားသွင်း၏။ ‘ဦးလေးအာမက်’က လှေတစ်စင်း ရှာဖွေထားပြီဟု ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကို မှောင်ခိုခေါ်သွားသည့်သူထံမှ ဖုန်းမရသေး။ သူက ငွေတွေယူပြီး လစ်သွားပုံရ၏။ ကျွန်မတို့နှင့်နည်းတူ လူအတော်များများငွေတွေ သူ့နောက် ပါသွား၏။ သူ့ကို ‘ဦးလေးအာမက်’က စရန်တွေသာ ပေးထား၍ ကျွန်မတို့ထံမှ ငွေသိပ်ပါမသွားတာ ကံကောင်းသေးတော့သည်။

ကျွန်မတို့ ဆက်စောင့်ကြရ၏။ သင့်တော်သော လှေက ရှာမရ။
 သြဂုတ်လပင် ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မတို့ ချည့်နှံစပြုလာ၏။ ရေပြင်က မငြိမ်
 တော့။ လှိုင်းတွေ ထန်လာ၏။ ဆက်စောင့်လျှင် ကြာလျှင် ပိုဆိုးလာတော့
 မည်။ ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို တင်ချင်သည့်လှေက ရှား၏။ နောက်ဆုံး
 ထားခဲ့ရမည့်ပုံပေါက်လာ၏။ လှေကောင်းလျှင်လည်း ဈေးပိုပေးရမည်။

လိမ်လည်သူများသဖြင့် ယခု စနစ်ပြောင်းသွား၏။ လူက တစ်ဖက်
 ကမ်းသို့ရောက်မှ ငွေပေးရသောစနစ်။ ဂရိသို့ရောက်မှ ကိုယ်စားလှယ်က
 ဖုန်းဆက်။ ထိုအခါမှ လှေပေါ်ပါလာသူက ငွေရှင်းရ၏။ ဤပုံစံက ပိုပြီး
 စိတ်ချရ၏။ မုဆိုးမတစ်ဦးဆိုလျှင် ဆီးရီးယားမှ ခြေကျင်လျှောက်လာပြီး
 ယခုနေရာရောက်တော့ ဂရိသို့သွားရန် လူပွဲစားကို ဒေါ်လာ ၂၇၀၀ ပေးလိုက်
 ရာ ထိုသူမှာ စုတ်မြုပ်ပျောက်သွားသည်ဆို၏။ သူနှင့်စာလျှင် ကျွန်မတို့က
 ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။

ကျွန်မ၏ ခံယူချက်ပင် ပြောင်းသွားသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်မက
 လူတွေကို လူဆိုး၊ လူယုတ်မာဟု မမြင်ခဲ့။ အခြေအနေအရ ဆိုးရတာ ဆိုပြီး
 ခွင့်လွှတ်၏။ ယခုတော့ လူကုန်ကူးမှောင်ခိုသမားတွေနှင့် တွေ့တော့
 စိတ်ပြောင်းသွား၏။ ဒုက္ခသည်များထံမှ ငွေကို ရက်ရက်စက်စက် ယူသွားသူ
 များစွာကို တွေ့နေရ၍ဖြစ်၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အချို့မှာ ရှိစုမဲ့စု အကုန်
 အလိမ်ခံရ၍ သူတစ်ပါးနိုင်ငံတွင် သူတောင်းစာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရ၏။ တချို့
 ဆိုလျှင်လည်း ကလေးသူငယ်များပါသော မိသားစုကိုပင် လှေစုတ် လှေပြတ်
 နှင့် တင်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုလှေက လှိုင်းကြီးလျှင် မြှုပ်သွားနိုင်သည်။ ငွေရဖို့
 အရေး သူတစ်ပါးအသက်ကို စတေးရက်ကြလေခြင်း။

လူမှောင်ခိုသမားများ၏ ဝင်ငွေက သိပ်ကောင်း၏။ လူတစ်ယောက်
 ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ပဲထား လူ ၆၀ ဆိုလျှင် ဒေါ်လာ ၆၀၀၀။ တစ်နှစ်ထဲတွင် လူ
 ၃၀၀,၀၀၀ ကူးသွားရာ ဒေါ်လာသန်းချီ၍ ရကြ၏။

‘ဆင်းဘတ်ကဖေး’တွင် သတင်းတစ်ခုကြည့်ရ၏။ စီအင်အင်နှင့်
 အာလ်အာရာဗီယာ ရုပ်သံများမှ ပြသောသတင်း။ ‘စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကျပ်
 အတည်း’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထား၏။

ဂရိ မာစီဒိုးနား၊ ဟန်ဂေရီ၊ သြစတြီးယားတို့တွင် ပြဿနာတွေ တက်နေ၏။

ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်တွင် 'အင်ဂျလာမာကဲလ်' က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်၏။

“ဥရောပအနေနဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ပြဿနာကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ဥရောပသမဂ္ဂက သေသေချာချာ တိုင်တွယ်ရမယ်။ ဥရောပက ဒါကို ကောင်းကောင်းမလုပ်ခဲ့ကြရင် ကျွန်မလို ဖြစ်ချင်တဲ့ ဥရောပရယ်လို့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ ခုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရမယ်” ဟု ပြောခဲ့၏။

ကျွန်မ သူ့ကို အလွန်သဘောကျ၏။ ဤတဲ့သို့သော အမျိုးသမီးမျိုးက ကျွန်မတို့၏ 'ဇီနီဘီးယား ဘုရင်မ' ဖြစ်သင့်သည်။

'အစ္စမီရာ' တွင် ဆယ်ရက်ကြာ သောင်တင်ပြီးနောက် ဖုန်းတစ်ခုလာ၏။ 'လက်စ်ဘို(စ်)' သို့ ကျွန်မတို့ကို သယ်ဆောင်သွားမည့် လှေတစ်စင်းကို ပြီးလေး အာမက်' ရခဲ့ပြီ။

ကျွန်မတို့သွားရမည့်အလှည့် ရောက်လာပြီလေ။

အခန်း (၁၁)
သေမင်းတမန်လမ်း

ဘဲရမ်းမှ လက်စံဘိုသို့ (စုဒ္ဒဟူးနေ့ ၂-၉-၂၀၁၅)

‘ဘတ်စ်မိန်းပန်းခြံ’ စုရပ်သို့ ကျွန်မတို့ကို လာခေါ်သောကားက ညသန်းခေါင်ကျမှ လာ၏။ ကျွန်မတို့က အသက်ကယ်အင်္ကျီများ ဝတ်ကာ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့ကြရ၏။ တစ်အုပ်စုပြီး တစ်အုပ်စု လာကြိုကြကာ ကျွန်မတို့ကို နောက်ဆုံးမှ လာခေါ်၏။ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ‘မိဟာမက်’က ကျွန်မကို ချီပိုးထား၏။ ‘နာဇရင်း’ကိုတော့ ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို မပါပါအောင် သယ်ခဲ့ဖို့ တဖွဖွ မှာနေရ၏။ ကားပေါ်တက်တော့ ညသန်းခေါင် ကျော်ပြီ။ ကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

ရုတ်တရက် ကားက ရပ်သွားသည်။ တူရကီရဲတွေ ရောက်လာကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်၏။ ရုပ်ရှင်ထဲက နာဇီစစ်သားတွေ ဂျူးကို ရှာသလိုမျိုး။ ကျွန်မတို့က ဆီးရီးယားမှ ပြေးလာသော ဒုက္ခသည်တွေပါဟု ပြောရ၏။ သူတို့က ဒါဆို လာရာလမ်းကို လှည့်ပြန်ကြဟု ပြော၏။ ကားက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မောင်း၏။ နှစ်မိုင်ခန့်မောင်းပြီးသည်နှင့် ယာဉ် မောင်းက ကျွန်မတို့အားလုံးကို ဆင်းခိုင်း၏။

“ဒီနေရာမှာ စောင့်နေ၊ မကြာခင် တစ်ယောက်ယောက် လာခေါ်မယ်” ဟု ပြော၏။

မနက် ၅ နာရီ ထိုးပြီ။

ကျွန်မတို့ကို သံလွင်ဆီစက်ရုံတွင် ချထားခဲ့၏။ မှောင်ကြီးမည်းကြီး၊ အေတီအေးစက်ကြားတွင် ကျွန်မတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စောင့်ကြရ၏။ ‘နာဒါ’ကတော့ ငိုနေ၏။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ သူ၏ကလေးအငယ်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယာဉ်မောင်းက တွေ့သွားကာ မကြာခင် ပြန်လာပို့၍ တော်သေးသည်။

မနက်မိုးလင်းပြီ။

မည်သူမျှ လာမခေါ်သေး။

ကိုးနာရီလောက်ကြာမှ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီပင် ရှိနေပြီ။ အမှားယာဉ်ငါးစင်းက ကျွန်မတို့ကို လာခေါ်၏။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းသွား၏။

သံလွင်ပင်များ စိတန်းနေသော လမ်း။ နံဘေးများက ပင်လယ်ပြာကို မြင်နေရ၏။ အဆောက်အအုံပျက်တွေကို လှမ်းတွေ့ရ၏။ ဒါက ‘အရစ္စတိုတယ်’၏ ဒဿနိကပညာရှင်များ မွေးထုတ်ရာ ကျောင်းနေရာအပြိုအပျက်များ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရေပြင်အလယ်တွင် ကျောက်ဆောင်ကျွန်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“ဒါ ဂရိနိုင်ငံပေါ့”

‘ဦးလေး အာမက်’က ပြောသည်။

‘နာဇရင်း’က သူ့ဖုန်းထဲမှ ဂူဂဲလ်ကို ဖွင့်၏။ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်တွင် သွားရမည့်နေရာကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် သမားရိုးကျလမ်းမှ မသွားနိုင်။ ရဲတွေ တွေ့က ပြန်ဖမ်းသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သံလွင်တောထဲက ဖြတ်သွားရန် တစ်လမ်းသာ ရှိ၏။ ‘နာဇရင်း’တစ်လှည့်။ ကျွန်မမောင်ဝမ်းကွဲတစ်လှည့် ကျွန်မကို ချီသွားရမည်။ ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် သွား၍မရ။

ကျွန်မက တစ်ယောက်စီ၏ ကျောပေါ်မှာ ကုန်းပိုးလိုက်ရ၏။

“နင်မှ ဘုရင်မ အစစ်ကွာ” ဟု သူတို့က မောမောပန်းပန်းကြားမှ အသောဖောက်နေကြ၏။

“ဘုရင်မ နူးရင်းပေါ့”

ရှေးခေတ်က ဘုရင်မများက ရံရွေ့တော်များ၏ ကျောတွင် ကုန်းပိုး သွားလာကြသော ပုံရိပ်များကို ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် မြင်ဖူး၏။

ကမ်းခြေသို့ ရောက်၏။ သဲမြေများဖြစ်၍ ဘီးတပ်လှည်း သွားလို့ မရသေး။ ကျွန်မတို့တွင် ဝတ်လာသော အသက်ကယ်အင်္ကျီများကို ချွတ်ကာ မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဝှက်ကြရ၏။ ဒါမှ ခိုးဝင်လာသော လက်စလက်န သဲလွန် စတွေ ပျောက်မှာ။ နောက်ထပ် မိုင်ဝက်သွားရဦးမည်။ ဒါကလည်း တောင် ကမ်းပါးရံကြီးကို တွယ်တက်ရမည်။ မကြာမီ မော်ရိုကိုလူမျိုးခြောက်ဦးကို အကူအညီတောင်းကာ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ဘီးတပ်လှည်းကို ကြီးနှင့် အပေါ်မှ ဆွဲတင်ကြ၏။

နောက်ဆုံး ညနေ ၅ နာရီတွင် တောင်ထိပ်ရောက်ကြ၏။ နေပင် ဝင်တော့မည်။ လှေတွေလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ။ တစ်ညတာတော့ ဒီမှာပင် အိပ်ကြရမည်။ လှိုင်းပုတ်သံကို ကျွန်မ ယခင်က တစ်ခါမှ မကြားဖူး။ သစ်ပင် တွေကို လေတိုးသံကလည်း စီညံနေ၏။ ဒါတွေကပင် ကျွန်မကို ချောသိပ် ပေးသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

ကျွန်မတို့ကို လူကုန်ကူးသူက တူရကီနိုင်ငံသား။ သို့သော် သူက ‘ကာဒ်’လူမျိုးဖြစ်၏။ စိတ်ချရ၏။ သူက နောက်နေ့တွင် လှေတွေနှင့် လာ ခေါ်၏။ လှေက အဟောင်းတွေ။ ပိုက်ဆံပေးထားရတာက လှေအသစ် အတွက်။ ‘ဦးလေးအာမက်’က အလွန်စိတ်ဆိုး၏။ အလိမ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ ခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ လှေတွင်တပ်ထားသော အင်ဂျင်ကလည်း မြင်း ကောင်ရေ ၂၀ သာ ရှိ၏။ မြင်းကောင်ရေ ၃၀ အင်ဂျင်ပါသော လှေအတွက်

ငွေပေးခဲ့ရ၏။ သို့သော် ယခုတော့ ဘာမှမကျေနပ်တာတွေ ပြော၍မရတော့။ ကျွန်မတို့လည်း လာရင်းနေရာတော့ ပြန်မသွားလိုတော့။

မနက် ၁၁ နာရီတွင် လှေလေးစင်း ထွက်ရန်ပြင်၏။ သို့သော် တူရကီ ကမ်းခြေစောင့်တပ်သားတွေ မလာသေးဆိုကာ ဆက်စောင့်ရ၏။

တစ်နေ့လုံး စားစရာမရှိ။ သောက်စရာ ရေမရှိ။ လှေပေါ်မှာသာ ဝိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ငုတ်တုတ်။ ညနေပိုင်း ရောက်လာတော့ လှိုင်းတွေက ထန်လာ၏။ လှေက လူးလွန်လှုပ်ရမ်းနေ၏။ ကျွန်မကတော့ ဤပင်လယ်ပြင်မှာပင် ဘဝနိဂုံးချုပ်တော့မည်ဟု ထင်မိ၏။ ညနေ ၄ နာရီခွဲကျမှ လှေထွက်ရန် ပြင်ဆင်၏။ ညနေ ၅ နာရီကျမှ ကမ်းခြေစောင့်စစ်သားတွေက ထွက်ခွင့်ပေး၏။ 'နာဒါ' နှင့် သူ့ခင်ပွန်း 'မူစတာဇာ' တို့က ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ 'မူစတာဇာ' က သူ၏ မိအိုဘအိုများကို စောင့်ရှောက်ရန် နေခဲ့ရ၏။

အားလုံး လှေပေါ်တက်ကြပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကမ်းခြေပေါ်ကျန်ရစ်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၍ လူကုန် လှေပေါ်တက်ကြရာ 'နာဒါရင်း' ပင် ကျွန်မကို ခေါ်ရန် မေ့သွားပုံရ၏။

"ကျွန်မကိုကော မခေါ်ကြတော့ဘူးလား" ဟု ကျွန်မက သံကုန်အော်လိုက်၏။

ထိုအချိန်ကျမှ မော်ရိုကိုလူမျိုးအချို့က ကျွန်မကို မြင်သွားကာ ချီပိုးပြီး လှေပေါ် တင်ပေးကြ၏။

"နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် တူရကီရယ်"

ကျွန်မက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'ဦးလေးအာမက်' က လှေကစက်ကို စနိုး၏။

လှေက တော်တော်သေး၏။ ကျွန်မတို့က ချောင်ချောင်ချီချီသွားနိုင်ရန် ဈေးကြီးပေး၍ ငှားထားခဲ့သော်လည်း ယခု ရတော့ သေးသေးလေး။ ကျွန်မ

တစ်သက်တာ လှေ တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး။ ထို့ကြောင့် ချွေးပြန်နေ၏။ ၁၆ နှစ် သမီး ကျွန်မက ခြောက်နှစ်သမီးလို ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလဲ” ဟု ‘နာဇရင်း’ က မေး၏။

“ကြောက်တာထက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပါ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ဟယ်” ဟု သူက အားပေး၏။ တကယ်တော့ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ သူလည်း ကြောက်နေပုံပေါ်၏။ သို့သော် သူက ကြောက်ပုံ ပြလျှင် ကျွန်မ ပိုဆိုးမှာစိုး၍ သူက မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားနေပုံရ၏။

ကျွန်မက ခုမှ လှေပေါ်ပါလူများကို ကြည့်မိ၏။ သူတို့အဖေနှင့် အမေ အသတ်ခံခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ မောင်နှမဝမ်းကွဲသုံးယောက်က ငြိမ်ကုပ်နေ ကြ၏။ အများစုကမူ မျက်လုံးတွေ ပိတ်ထားကြ၏။ ဘုရားစာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေကြသည်။ ‘နာဇရင်း’က လှေပေါ်မှာ မှောက်ခုံအနေအထားဖြင့် စီးလာကာ ကျွန်မကို ပွေ့ပိုက်ထား၏။

ကျွန်မအစ်မ အကြီးဆုံး ‘နာဒါ’ကမူ ပင်လယ်ပြင်ကို မကြည့်။ သူ့ ကလေးနှင့် ကောင်မလေးသုံးယောက်က ငိုနေကြ၍ သူတို့ကို ချောနေရ သည်။ သူက အခုမှ အသက် ၃၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူတစ်ယောက် တည်း ကလေးများကို ပြုစုပျိုးထောင်ရဖို့အရေးကို ကြိုတွေးနေဟန်တူ၏။

‘ဦးလေးအာမက်’ကတော့ လှေကို ဂရုစိုက်မောင်းနေ၏။ သူ လှေမောင်းသင်တာက နှစ်ရက်သာ ရှိသေး၏။ ယူကျူထဲမှ လှေမောင်းနည်း ကို သူ အသည်းအသန် သင်ယူခဲ့၏။ လှေက စထွက်ထွက်ခြင်း ဟိုယိမ်း သည်ယိုင်နှင့်။ သူက လမ်းကြောင်းတည့်အောင် မနည်းထိန်းမောင်းနေရ၏။

“သတိထားနော်”

“အဒေါ်ရှာရင်း’၏ အလန့်တကြား အော်သံ ပေါ်လာကာ လှိုင်းလုံး ကြီးက ဝင်ဆောင့်၏။ တစ်လှေလုံး ရေတွေ ဝင်ကုန်၏။ ကျွန်မဝတ်လာသော တီရှပ်တစ်ထည်လုံး ရွဲရွဲနှစ်သွားသည်။

ဘုရားတသံတွေ၊ ငိုယိုသံတွေက ဘဝဂ်ညံသွား၏။ နောက်တစ်ခါ လှိုင်းလုံးက ဘေးမှ ဝင်ဆောင့်ရာ ကျွန်မအဒေါ်၏ လက်ဆွဲအိတ် ရေထဲ

ပါသွား၏။ သူ၏ လက်ဝတ်ရတနာတွေအထုပ်က ထိုအိတ်ထဲမှာ။ ကျွန်မ မောင်ဝမ်းကွဲတွေက သူတို့၏ဖိနပ်တွေချွတ်ကာ လှေထဲမှ ရေတွေကို ခပ်ပြီး သွန်နေကြရ၏။ အချို့လူတွေက သူတို့တွင် ပါလာသော ပစ္စည်းအချို့ကို ရေထဲ ပစ်ချကြ၏။ ကျွန်မတို့ကား ပစ္စည်းအပို သိပ်မပါလာ၍ ပစ်စရာ မရှိ။ ဘီးတပ်လှည်းကိုတော့ ပစ်ချ၍မဖြစ်။

ကျွန်မက လှေပေါ်တွင် ဘီးတပ်လှည်းပေါ်၌ ထိုင်နေရာ သူတကာကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေသလိုဖြစ်၏။ ‘ပိုဆီဒွန်’ ခေါ် ပင်လယ်နတ်သမီးအလား။ ကျွန်မက ရေလုံးဝ မကူးတတ်။ လှေနှစ်တာနှင့် သေဖို့ရာအသင့်။ လောလော ဆယ်တော့ ‘ပိုဆီဒွန်’ ခေါ် ပင်လယ်နတ်သမီး ရုပ်လွှာကို စဉ်းစားမိကာ အလိုလို ပြုံးမိသွားသည်။

“ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်တဲ့သူ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ဆီ ပြသင့်တယ်” ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက ဝေဖန်သံ ထွက်လာ၏။

သူ မသိတာက ကျွန်မ ဘုရားစာ ရွတ်နေတာကိုပါပဲ။

ကိုယ့်လှေကိုယ် အာရုံစိုက်နေကြသည့်အတွက် အခြားလှေသုံးစင်း ဘာဖြစ်သလဲ မသိ။ ‘မူစတာဗာ’ကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ မှန်ဘီလူး နှင့်ကြည့်ကာ ကျွန်မမိဘများထံ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သတင်းပို့နေ၏။ သူက ပထမလှေ ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်မတို့လှေက ဒုတိယလှေ။ တတိယလှေလည်း ပျောက်သွား၏။ သို့သော် ပါလာသူများက ရေကူးတတ်သဖြင့် ကမ်းကို ပြန်ကူးသွားကြ၏။ စတုတ္ထ လှေကိုမူ ကမ်းခြေစောင့်တပ်သားတွေက ကယ်သွားကြသည် ဆို၏။ မှောက် သွားသော လှေများထဲတွင် ကျွန်မတို့ပါသွားပြီအထင်နှင့် ‘မူစတာဗာ’က မိဘများကို ဝိုကြီးချက်မနှင့် သတင်းပို့ခဲ့၏။ တကယ်တော့ ‘ဦးလေးအာမက်’ ၏ ယူကျူသင်ခန်းစာက ကျွန်မတို့ကို ကယ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ အခြားလှေများ မှာက လှေမောင်းတတ်သူ တစ်ယောက်မှ မပါ။ လှိုင်းကြား လေကြားကို

‘ဦးလေးအာမက်’က သတ္တိရှိရှိ သတိကောင်းကောင်းနှင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့၏။

မကြာခင် မြူတွေ ဆိုင်းလာ၍ ကမ်းကို မမြင်တော့။ ‘မာပွတ်’ကမူ ကျွန်မကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ၏။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိလာလျှင် ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းနှင့် ကျွန်မကို ရေထဲပစ်ချရန် နဂိုကတည်းက ကတိပြုထားကြ၏။ သို့သော် အမှန်တကယ် အရေးကြုံလာလျှင် သူ လုပ်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်မကတော့ ပင်လယ်စားပြများနှင့် ကမ်းခြေစောင့်တပ်သားတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရ၏။ တကယ်တော့ ပင်လယ်ထဲမှ လှေစီးနင်းသူ အားလုံးက ဒုက္ခသည်တွေ။ နေ့စဉ်ပင် လူတွေ လှေနှင့် ရာချီ၍ ဖြတ်ကူးနေကြ၏။ အသက်အန္တရာယ် မည်မျှကြီးကြောင်း ကျွန်မ ထိုစဉ်က မစဉ်းစားမိ။

ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကူးသောနေ့တွင် အခြားသော ဆီးရီးယားမိသားစုလည်း လှေနှင့် ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့လှေအရွယ်အစားအတိုင်းပင်၊ လှေပေါ်တွင် ၁၆ ဦး ပါ၏။ ‘အဗ္ဗဒူလာကာဒီ’ဆိုသော ဆံသဆရာတစ်ဦးနှင့် သူ့ဇနီး ‘ရီယာနာ’၊ ငါးနှစ်အရွယ် သားလေး ‘ဂါလစ်’နှင့် သုံးနှစ် သားလေး ‘အာလီယန်’တို့လည်း ပါ၏။ သူတို့သည်လည်း ‘ကိုဘိန်း’မြို့မှ ကျွန်မတို့လို ‘ကုဒ်’နွယ်ဝင်တွေ ဖြစ်ကြ၏။ စစ်ပြေးလာကြကာ ဂျာမနီတွင် ဘဝသစ် အစပျိုးရန် လာကြခြင်းဖြစ်၏။

‘ကို(စ်)’သို့သွားသော ခရီးက တို၏။ လေးမိုင်သာ ဝေးသည်။ ‘ဘဲရန်း’မှ ‘လက်စ်ဘို့(စ်)’က ရှစ်မိုင်ဝေး၏။ သို့သော် သူတို့က လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး မိသွားရာ လှေက စုန်းစုန်းမြှုပ်သွားသည်။ ‘အဗ္ဗဒူဂါ’က သူ့ကလေးတွေကို လှေပေါ်မှ လွင့်မကျရန် ပွေ့ဖက်ထား၏။ သို့သော် ဇနီးရော ကလေးတွေပါ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လှိုင်းလုံးထဲ ပါသွားကြ၏။ ‘အဗ္ဗဒူလာ’က ရေထဲတွင် သုံးနာရီကြာ လိုက်ရှာ၏။ နောက်ဆုံး မတွေ့ရ။ ခရီးသည် ၁၁ ဦး ရေနစ်သေဆုံးကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ကလေးငယ်က ငါးယောက်။

နောက်နေ့တွင် တူရကီကမ်းခြေပေါ်၌ ‘အာလီယန်ကာဒီ’ မှောက်ရက်နှင့် သေနေသော အလောင်းကို တွေ့ရ၏။ အနီရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ၊ အပြာရောင်ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်၊ ထိုပုံက ကမ္ဘာအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွား၏။ ကျွန်မက နောက်

နေကျမှ ဖွဲ့စည်းတစ်တွင် တွေ့ရ၏။ ရင်နှင့်စရာကောင်းလှ၏။ သူက အပြစ်မဲ့ ကလေးငယ်တစ်ဦး။ ယခုတော့ ကောင်းကင်ဘုံတွင် သူ ပျော်နေလောက် ပါပြီ။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေ ပြောဖြစ်ကြ၏။ ဤသတင်းကို ကျွန်မတို့လှေနှင့် ကူးမလာမီကသာ သိလိုက်လျှင် ကျွန်မတို့ လှေနှင့် ကူးခဲ့ကြမှာ မဟုတ်တာ သေချာ၏။ ‘ဂါဇီယန်တက်ပ်’ သို့သာ ပြန်ကြမည် မှချ။

သာမန်လူတစ်ဦးအဖို့မူ တူရကီအနောက်ပိုင်းမှ ‘လက်စ်ဘိုစ်’ ၏ မြို့တော် ‘မီတီလီနီ’ သို့ ကူးတို့ခက ယူရို ၁၀ သာ ကျ၏။ မိနစ်ကိုးဆယ်မျှသာ ကြာမည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့အတွက်မူ ၁၂ ရက် ကြာ၏။ တစ်ဦးကို ကူးတို့ခ ဒေါ်လာ ၁၅၀၀။

ကျွန်မတို့ ပင်လယ်ပြင်တွင် သုံးနာရီခွဲကြာ နေကြရ၏။ နေဝင်ခါနီး တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေတော့မှ ရှေ့တွင် ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်းက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ ကမ်းခြေပေါ်မှာ လူတွေ တွေ့ရ၏။

“အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တဲ့သူ ပါသလား” ဟု တစ်စုံတစ်ဦး အော်မေးသံ ကြားရ၏။

“ကျွန်မ ပြောတတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မက အော်ပြောလိုက်၏။

လူတိုင်း ကျွန်မကို ကြည့်ကြ၏။

ဒါက ကျွန်မဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်း။

အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသူတစ်ဦးနှင့် ကျွန်မ ပထမဆုံး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောဖူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၂)
ပုံမှန်လူတစ်ဦးကဲ့သို့ လွတ်လပ်ခြင်း

လက်စ်ဘော့စ် (စက်တင်ဘာ ၂၄ စက်တင်ဘာ ၉။ ၂၀၁၅)

ဆားရည်ဖြင့် ရေချိုးထားသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ ကမ်းစပ်မှလူတွေက ရေသန့်တွေ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေ၊ ဘီစကပ်မုန့်တွေနှင့် ကြိုကြ၏။ အများစုက လှေပေါ်မှနေ၍ ဘီးတပ်လှည်းပေါ်မှ ကျွန်မကို ချတာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြ၏။

“မင်းက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေထဲမှာ ပထမဆုံး မြင်ရတဲ့ ဘီးတပ်လှည်းနဲ့သူပဲ” ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်မအဒေါ် ‘ရှာရင်း’ကမူ ကမ်းနဖူးမြေကို နမ်းရှုံ့ပြီး ဘုရားစာရွတ်နေ၏။ ‘နာဒါ’ကတော့ ငိုနေ၏။ ကျွန်မမောင်ဝမ်းကွဲများက မောင်းချဓားထုတ်ကာ လှေမှ ကြိုးတွေကိုဖြတ်ကာ လှေကို ရေထဲပြန်ပျောက်ပြန် ပြင်နေကြ၏။ တံငါသည်တစ်ဦးကတော့ မော်တာကို လာဖြုတ်ယူသွား၏။

အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တဲ့သူရှိသလားဟု မေးသူက စပိန်လူမျိုးဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ်အကြောင်းကို မေး၏။

“ကျွန်မတော့ ပျော်ပါတယ်။ ဒါမျိုး အခွင့်အလမ်းမျိုးက နောက်
လရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ” ဟု ကျွန်မက ဖြေခဲ့၏။

“မင်း ဒါက ပင်လယ်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပေါ့နော်” ဟု သူက
မေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်လှတာပဲ” ဟု ကျွန်မက
ပြုံးပြီး ဖြေ၏။

“ဥရောပမှာ မင်း ဘာကိုမျှော်လင့်သလဲ” ဒါက သူ၏ နောက်ဆုံး
မေးခွန်း။

ဤအဖြေက အရေးကြီးသဖြင့် နည်းနည်းစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေလိုက်၏။

“သာမန်လူတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ရေးကို မျှော်လင့်ပါတယ်”

ကျွန်မတို့က ‘လက်စ်ဘို့စ်’၏ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ ‘စကာလာ
ဆီကာမီနီယိ(စ်)’ဆိုသော တံငါရွာလေးသို့ ရောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ လှေ
အများစုက ဤနေရာသို့သာ ရောက်ကြ၏။ ဂရိက စီးပွားရေးပြဿနာ တက်
နေသော နိုင်ငံဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုလူစားတွေလဲဟု လာကြည့်သူ
များနေ၏။ ကမ်းခြေက စေတနာ့ဝန်ထမ်းများထဲတွင် ဝတ်စုံအနက်ဝတ်
အမျိုးသမီးကြီးသုံးဦး ပါလာကာ ‘နာဒါ’၏ ကလေးအတွက် နို့ဘူးယူလာ
ကြ၏။ နောက်မှသိရသည်မှာ ‘လက်စ်ဘို့စ်’က လူများစုသည် ‘အစ်ဂ်မာ’ မှ
ပြေးလာသူများ ဖြစ်၏။ ဂရိ-တူရကီစစ်ပွဲကာလ ၁၉၂၂ ခုနှစ်က တူရကီ
စ်သားများ တိုက်ခိုက်၍ ထွက်ပြေးလာကြသည် ဆို၏။ တူရကီစစ်သား
တွေက ဂရိတွေကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ကြ၊ အဆောက်အအုံတွေ မီးရှို့ခဲ့ကြ၏။
ထို့ကြောင့် လူထောင်ပေါင်းများစွာ ထွက်ပြေးလာကြ၏။

အမျိုးသမီးကြီးများ ဦးဆောင်သော ကျွန်မတို့ကို ရေသူမကျောက်
ဆောင်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ရွာကလေးက ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှ၏။ ထို့
နောက် ဒေသခံအချို့ လှူထားသော အဝတ်ခြောက်အချို့ပေးပြီး အဝတ်

လဲစေ၏။ ဆားငန်ရေ နှစ်နေသော အဝတ်စိုများကို ခုမှ လဲရ၏။ အဝတ်တွေက မတော်တာများ၏။ လူကြီးဝတ်တွေကို ကလေးတွေအား ပေးဝတ်ရာ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

နောက်နေ့ မနက်ကျမှ ဘတ်စ်ကားတွေ လာမည်ဟု ပြော၏။ တည်းစရာလည်း မရှိသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာပင် တစ်ည အိပ်ရ၏။ ယခုမှ ကျွန်မ၏ အင်္ဂလိပ်စကားက သိပ်အသုံးဝင်နေ၏။ အားလုံးအတွက် ကျွန်မက ခိုင်ခံ့စကားပြန် လုပ်ပေးနေရသည်။ ကျွန်မကို လူတွေ အလိုရှိပြီး အသုံးပြုကြတာ ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် တစ်ယောက်က ဝမ်းနည်းစကားကို ပြော၏။ ကျွန်မတို့နောက်မှ ကပ်ပါလာသော လှေမှောက်ကာ အကုန်သေကုန်သတဲ့။

“မော်ရိုကိုနိုင်ငံသားတွေ” ဟု ဆို၏။

ညရောက်လာပြီ။ ဘာမှမစားရ၍ ဆာလောင်နေသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အသားညှပ်ပေါင်မုန့် သွားဝယ်၏။

“ဝက်သား မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချလက်ချ စားပါ” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြော၏။ အရသာကတော့ တော်တော်ညံ့ဖျင်း၏။

‘ကြက်ဆင်သား’ ဟုဆိုသော်လည်း ချက်တာပြုတ်တာတော့ အတော်ညံ့၏။ အသားတွေက သိပ်မကျက်။

‘နာရင်း’ကမူ ကျွန်မကို ဈေးများသလေး ဘာလေး ပြောကာ ဘီစကစ်မုန့် သွားဝယ်၏။ ပြန်လာတော့ ဆီးရီးယားလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ‘ဘလန်း’ကဲ့သို့ပင် ဘူဂေးရီးယားမှ ဖြတ်လာရာ သစ်တောထဲမှာ ဆက်ရက်ကြာခဲ့သည်ဟု ပြော၏။ အစာပြတ် ရေပြတ် ဖြစ်စဉ် ရဲက ဖမ်းမိကာ တူရကီ ပြန်ပို့၏။ ထို့ကြောင့် ဂရိကို ပင်လယ်ဖြတ်ပြီး လှေနှင့် ကူးကြ၏။ ကမ်းခြေရောက်ရန် နှစ်မိုင်အကွာတွင် လှေမှောက်၏။ ထို့ကြောင့် ရေကူးလာကြရသည် ဆို၏။ သူပြောတာကြားရမှ ကျွန်မတို့က ကံကောင်းကြောင်း သိရ၏။

တူရကီ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ဆာဒါ'ကို တွေ့၏။ သူက ကျွန်မကို လမ်းမလျှောက်နိုင်တာ တွေ့ရ၍ ရဲကို အကြောင်း ကြားကာ ကားနှင့် လိုက်ပို့၏။ 'နာဇရင်း'နှင့် ကျွန်မကို ကားနှင့် တင်ခေါ် ၏။ ကျန်သူများက ကုန်းကြောင်း။ ရွာကိုဖြတ်ရတာက နှစ်မိုင်သာသာ။ မသန်စွမ်းဖြစ်မှု၏ အားသာချက်ကို တွေ့ရပြန်ပြီ။

'ဆာဒါ'က ရွာထိပ်ရောက်တော့ ထွက်သွား၏။ ဘတ်စ်ကား လာခေါ် မည်ဟု ပြောကာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးခဲ့၏။ ကားရပ်နားရန် နေရာတွင် ကျွန်မတို့ အိပ်ရ၏။ ဤသည်မှာ လေဟာပြင်ပေါ်တွင် သုံးညမြောက် အိပ်ခြင်း။

အရက်ရောက်ပြီ။ နေထွက်လာ၏။ ရုတ်တရက် 'နူးဂျင်း'ဟု ကျွန်မ နာမည်ခေါ်သံ ကြားရ၏။ ကျွန်မတို့ကို ကူညီသော မော်ရိုကိုနိုင်ငံသားတွေ၊ သူတို့လှေမှောက်ခဲ့သော်လည်း ရေကူးလာကြသည် ဆို၏။ ကျွန်မလည်း ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

ဘတ်စ်ကားက မလာ။ နေက ပူလာ၏။ ကျွန်မက ဖုန်းဆက်ကြည့်ရာ တူရကီကို လိုင်းရသွားသည်။ ကျွန်မက 'ဆာဒါ'ကို ကမ်းပေါ်ရောက်ကြောင်း သတင်းပေးလိုက်၏။ သူက စေတနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ခရစ္စတင်း'ကို လွှတ်ပြီး လာခေါ်ခိုင်းမည်ဟု ပြော၏။ နေ့လယ်ခင်းလောက်ကျမှ ကားအဝါ လေးနှင့် သူ ပေါက်ချလာ၏။ သောက်ရေနှင့် ဘီစကစ်တွေ ပါလာ၏။ ကားက ငယ်ငယ်လေးမို့ လူမဆံ့။ 'နာဒါ'နှင့် သူ့ကလေးတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နောက်မှ ပြန်လာခေါ်မည်ဟု ဆို၏။ ကျန်လူတွေကမူ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ကြရမည်။

လမ်းက မြွေလိမ်မြွေကောက်။ သို့သော် ရှုခင်းက အတော်လှ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၊ ကားလမ်းက ဝေ့ဝိုက်သွားနေ၏။ လမ်းတစ် လျှောက်တွင် လမ်းလျှောက်နေကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် တစ်သိတစ်တန်း ကြီးကို တွေ့ရ၏။ လမ်းတစ်ဖက်က ပင်လယ်၊ တစ်ဖက်က သစ်တော။ 'ခရစ္စတင်း'က ဤကျွန်းသည် သံလွင်ပင်တွေကြောင့် နာမည်ကြီးသည်ဟု ဆို၏။ တစ်နေရာတွင် ဘိုင်ဆင်တိုင်ခေတ်က ရဲတိုက်ဟောင်းကို တွေ့ရ၏။

‘ခရစ္စတင်း’က ကျွန်မတို့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ခေတ္တနားခိုင်း
၏။ ကျွန်မက ချောကလက်ပူပူတစ်ခွက် အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး မှာသောက်၏။
‘ခရစ္စတင်း’က ‘နာဒါ’နှင့် သူ့ကလေးများကို ပြန်ခေါ်တာကို နှစ်နာရီကြာ
စောင့်နေရ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ တွေ့ရ၏။ ပုဇွန်ထုပ်ပြုတ်
ရောင် အသားအရေတွေနှင့် လှည်းဘီးမျက်မှန်ကြီးတွေ တပ်လို့။ ကောက်ရိုး
ဦးထုပ်တွေ ဆောင်းကြ၏။ သူတို့ကိုယ်နဲ့က အုန်းဆီနဲ့ ထွက်နေ၏။ သူတို့က
ရောင်စုံကော့တေးအရက်တွေ တပျော်တပါး မှာသောက်နေကြ၏။ ဒီလူတွေ
ကတော့ အားလပ်ရက်မှာ အပျော်ထွက်လာကြသူတွေ။ ကျွန်မတို့ကတော့
အသက်ဘေး အလှအယက် လွတ်အောင် ပြေးလာကြတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ။
လူချင်းတူပါလျက် အသက်ရှူခြင်း ကွဲကြလေခြင်း။

‘လက်စ်ဘော့စ်’ရှိ အဓိက ဒုက္ခသည်စခန်းကို ‘မောရီယ’ဟု ခေါ်၏။
ဤစခန်းကို မြင်ရတော့ ကျွန်မတို့ တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ ယခင်က စစ်တပ်
အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ သံဆူးကြိုးတွေကာလျက် နံရံအမြင့်ကြီး
တွေနှင့် ထောင်တစ်ခုအလား။ လူတွေကလည်း ပြည့်ကြပ်နေ၏။ စခန်း
တာဝန်ခံက ကျွန်မတို့လက်ကောက်ဝတ်တွင် ‘မာကာဖောင်တိန်’နှင့် နံပါတ်
တွေ ရေးပြီး တဲတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ နေရာက ညစ်ပတ်နေ၏။
နေမကောင်းသူတွေ၊ ချောင်းဆိုးနေသူတွေ၊ ဝိုက်အောင့်သူတွေ။ အိမ်သာက
ကျွန်မအတွက် အဆင်မပြေ။ မသန်စွမ်းသူအဖို့ ကိုင်စရာ တွယ်စရာ အမှီ
သဟဲ မရှိ။

ကျန်သည့် ဒုက္ခသည်တွေလည်း လာနေကြတာ တန်းအရှည်ကြီး။
သူတို့လာလျှင် ဘယ်လိုနေကြမလဲ မသိ။ ထို့ကြောင့် ‘ခရစ်စတင်း’က ကျွန်မ
တို့ကို ‘ပစ်ကပါ’ ခေါ် အခြားစခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ ဤနေရာက

အနည်းငယ် ပိုပြီးကောင်းပုံရ၏။ ဆီးရီးယားမိသားစုများအတွက် ရည်ရွယ် ထားသော်လည်း အာဖဂန်တွေ့ရော အီရတ်တွေ့ကိုပါ တွေ့နေရ၏။ 'ပစ်ကပါ' စခန်းတွင် သစ်သားအိမ်လေးတွေ ရှိ၏။ သို့သော် အားလုံးပြည့်နေ၍ အလျား ၁၂ ပေ၊ အနံ ၁၂ ပေရှိသော ယာယီရွက်ဖျင်တဲတွင် ကျွန်မတို့ကို နေရာချပေး၏။ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မအစ်မနှစ်ယောက်ရယ်၊ တူမလေး လေးယောက်နှင့် ဗိုဟာမက်တို့ တဲတစ်တဲတွင် နေရ၏။ 'မူစတာဖာ'၏ တူဖြစ်သူက 'နာဒါ'ကို စောင့်ရှောက်ရ၏။

ကျွန်မတို့ဘေးက တဲတွင် အခြားဆီးရီးယားမိသားစု နေကြ၏။ ထိုမိသားစုထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ဦးက မျက်စိနာနေရာ မျက်လုံးတွေက ရဲတွတ်နေ၏။ လှေမှာ ပင်လယ်ထဲတွင် စက်ပျက်သွားသဖြင့် ကယ်သူလာရန် ၁၁ နာရီကြာ စောင့်ခဲ့ရသည်ဟု ပြော၏။ နောက်မိသားစုတစ်စုမှာမူ လှေထဲ ရေတွေဝင်လာ၍ ပါလာသမျှပစ္စည်းအကုန် ရေထဲ ချပစ်ကြရသဖြင့် ရွှေ ထည့်သော အိတ်များပါ ပါသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု သူတို့မှာ မည်သည့် ပိုင်ဆိုင်မှုမှ ပါမလာတော့။'

ကျွန်မတို့အတွက် အိပ်ရန် ဖျာတွေပေး၏။ အများစုကမူ ကတ်ထူ ပြားများပေါ်တွင် အိပ်ရ၏။ စခန်းက လေဆိပ်အနီးတွင်ရှိရာ လေယာဉ် အတက်အဆင်းသံတွေ ဆူညံနေသည်။ 'မန်ဘစ်(ရ်)'မှာတုန်းက ဝုံးကြဲ လေယာဉ်သံမျိုးတွေဖြစ်၍ ကျွန်မက နားပိတ်ထားရ၏။ စခန်းက နေ့ဘက် တွင် အလွန်ပူအိုက်ပြီး ညကျတော့ ခြင်တွေက တရုန်းရုန်း။ 'နာဒါ'၏ ကလေးတွေက ရိုကျ။ ကျွန်မအစ်မတွေက ကျွန်းမာရေးနှင့်မညီ ဆိုကာ ညည်းညူ။ နေရာတကာ အမှိုက်တွေက ဗလပွ။ လူတွေ မနေတတ်သော 'ပစ္စန္ဒရာဇ်'အရပ်လို ဖြစ်နေ၏။ အိမ်သာကိုတော့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲထား သော်လည်း ရေချိုးခန်းကိုတော့ ခွဲမထား။ ကြားမှာ ကန်လန်ကာတစ်ချပ်သာ ကာထား၏။ အမျိုးသားအချို့က ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းချိုးကြ၏။ 'နာဇရင်း' နှင့် 'နာဒါ'က အဝတ်လျှော်ချင်၍ ရေကန်သို့ရောက်ရန် တန်းစီ စောင့်ရ၏။

ဘီးတပ်လှည်းနှင့် ကျွန်မကို မြင်သူတိုင်းက မေးကြ၏။

“အမလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ဒီကို ရောက်လာပါလိမ့်”

စေတနာ့ဝန်ထမ်းတချို့ကမူ ကျွန်မကို ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းထဲမှာ တွေ့ဖူးသည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ ကမ်းခြေရောက်စဉ်က အင်တာဗျူးကို ဆိုလိုပုံရ၏။ ကျွန်မကမူ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘီးတပ်လှည်းနှင့်သူဆိုတာပင် မေ့နေ၏။ လန်ဒန်ရှိ ‘ပီတိုရီယနှင့် အဲလ်ဘတ်ပြတိုက်’မှ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ အာရုံစိုက်ကြသည့်အရာဟုပင် ထင်နေမိ၏။

‘ဘလန်း’က သတိပေးသည်မှာ ဤနိုင်ငံရောက်လျှင် ပထမဆုံး တယ်လီဖုန်းဆင်းမိကတ် ရရှိရေးက အရေးအကြီးဆုံးဟု ဆို၏။ စခန်းတွင် ဖုန်းအားသွင်းတာကလည်း တန်းစီစောင့်ရ၏။ ဖုန်းကတ်ကိုတော့ ဂိတ်ပေါက်မှာ လာရောင်းသူများထံမှ ဝယ်ရ၏။

စခန်းတွင် နေရသော ရက်သတ္တပတ်က တကယ့်လောက ငရဲပင်ဖြစ်၏။ ဂရီလူမျိုးတွေကိုယ်တိုင်က သူတို့၏ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲနှင့်သူတို့၊ သူတို့နိုင်ငံမှာ လူငယ်များပင်လျှင် အလုပ်လက်မဲ့တွေ အများကြီး၊ ထို့ကြောင့် သူတို့က ဒုက္ခသည်ပြစားနေရသည့် အခြေအနေ ရောက်နေ၏။ စခန်းမှာ စားရတာက မဝရေစာ။ နေ့စဉ် ကျွန်မအစ်မများက အမဲသားရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ်၊ ပေါင်မုန့်ရယ် ဝယ်ပြီး အသားညှပ်မုန့် လုပ်စားနေကြရ၏။ တစ်ပတ်လောက် ဒါပဲစားရတော့ ကျွန်မ မစားချင်တော့။ ထိုအစာအာဟာရမျိုး နောက်ထပ် တစ်နှစ်လောက် ကြည့်ပင် မကြည့်ချင်။ ဂရီတွေက ကျွန်မတို့ကို ခေါ်ထားတာက ဒုက္ခသည်ထောက်ပံ့ကြေးရအောင် လုပ်နေတာဟု ‘နာရင်း’က ပြောပြသည်။

စေတနာ့ဝန်ထမ်း လာလုပ်ပေးသူများကတော့ စိတ်ရင်းကောင်းကြ၊ ခင်ခင်မင်မင် ရှိလှ၏။ ကျွန်းတွင် ဒုက္ခသည်ပေါင်းက ၃၇၀၀၀ ခန့် ရှိနေ၏။ ‘မိုဟာမက်’က မြို့ထဲသွားရာ တစ်မြို့လုံး လမ်းဘေးမှာ အိပ်နေကြသူ ဒုက္ခသည်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်ဟု ပြော၏။

ကျွန်မ၏အင်္ဂလိပ်စကားကတော့တော်တော်အသုံးဝင်သည်။ ဒါတောင် ကျွန်မက စာအုပ်နှင့်၊ စာသင်ဆရာနှင့် ကျကျနန သင်ယူခဲ့ရသူ မဟုတ်။ တစ်နေ့တွင် ကားဒ်လူမျိုး အမျိုးသမီးတစ်ဦး နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို စေတနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကျွန်မကို ဘာသာပြန်ခိုင်း၏။ သူ့မှာက ကျောက်ကပ်ဝေဒနာ ရှိနေ၏။ သူက ဆေးလိုချင်သည်။ ကျွန်မကြောင့် သူ ဆေးရသွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မကို သိပ်ကျေးဇူးတင်၏။

“အမေ့မှာ သမီးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ကွယ်” ဟုသာ တဖွဖွ ပြောနေသည်။

တကယ်တော့ “ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ နေ့ရက်များ” ဆိုသော အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်စီးရီး ကြည့်ခြင်း၏ ကျေးဇူးပါ။

ကျွန်မတို့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာသည်မှန်သော် လည်း ဒုက္ခသည်အခြေအနေကတော့ အဆင်မပြေလှပါ။ ‘လက်စ်ဘော့စ်’မှ ဂရိနိုင်ငံထဲသို့ သွားရန် ဂရိဗီဇာလို၏။ ရက်သတ္တသုံးပတ် နေခွင့်လက်မှတ် ရရန်လို၏။ ဂရိအစိုးရက ဤလက်မှတ်ရရန် နှစ်ရက်နှင့် အာမခံ၏။ အခြား နိုင်ငံသားများဆိုလျှင် တစ်လကြာ၏။ ဤသည်ကို အာဖဂန်နှင့် အီရတ် လူမျိုးများက မကျေနပ်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် အာဖဂန်နှင့် အီရတ်တို့က ဆီးရီးယားတွေကို ပို၍အရေးပိုပေးသည်ဆိုကာ မကျေနပ်ဘဲ ထိုရုံးကို ပိုင်း ကာ စာရွက်စာတမ်းများကို မီးရှို့ပစ်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ လူတိုင်းအတွက် အချိန်တွေ ပိုကြာသွား၏။ ‘နာဒါ’ က မခံနိုင်တော့။ သူ့ကလေးတွေက အပူဒဏ်၊ ဖုန်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ။ မှန်ရက်မြောက်နေ့တွင် ရဲတွေရောက်လာကာ ကျွန်မတို့ကို ဗဟိုပန်းခြံတွင် စုဝေးရန် ပြော၏။ ဂရိအရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာကာ ကျွန်မတို့နာမည်တွေ၊ မွေးသက္ကရာဇ်တွေ၊ ဘယ်ကလာသည်ဆိုတာတွေ ရေးမှတ်သွား၏။

ကျွန်မတို့အလှည့်ရောက်တော့ ကျွန်မက စကားပြန်။ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရင်း ရဲအရာရှိစားပွဲရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို အငန်းမရ ငေးကြည့်မိ၏။ ကျွန်မ ကော်ဖီ သိပ်သောက်ချင်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်မတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော စာရွက်တွေ ရခဲ့၏။ ဂရိမှာ သုံးပတ်နေခွင့်လက်မှတ်။ ထိုလက်မှတ်က တကယ့် 'ရွှေ လက်မှတ်'။ ထိုနေ့ညတွင်ပင် 'အေသင်'သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောလက်မှတ် ကို တစ်စောင် ယူရိ ၆၀ နှင့် ဝယ်လိုက်ကြ၏။ အေသင်သို့ ၁၂ နာရီ သွားရ မည်။ သို့သော် 'မိုဟာမက်'က လက်မှတ်သွားဝယ်ရာတွင် ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ် မေ့ကျန်ခဲ့၍ နောက်ထပ်တစ်ရက် ထပ်စောင့်ရ၏။ ကျန်သော ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးတွေကမူ ထိုနေ့ညတွင်ပင် သင်္ဘောနှင့် လိုက်သွားကြ၏။

နောက်နေ့ညနေ ၈ နာရီ အငှားကား ငှားထား၏။ သို့သော် ကားက မလာ။ ဂိတ်အပြင်ဘက်တွင် ခွေးခြောက်ကောင် စောင့်နေတာ ကျွန်မ ကြောက်၏။ အငှားကားက ညသန်းခေါင်မှလာပြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားကြ၏။ မနက် ၃ နာရီကျမှ သင်္ဘောထွက်မည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှာပဲ ကျွန်မတို့ ညလုံး ပေါက် ထိုင်စောင့်ကြရ၏။ ကျွန်မ တစ်ချက် ငိုက်မြည်းအသွား ကျွန်မ ဘေးတွင် ခွေး ၁၂ ကောင်၊ ၁၃ ကောင်လောက် ရောက်လာသည်ကိုတွေ့၍ ထိတ်လန့်သွားသည်။

'နာဇရင်း'က ကျွန်မကို မကြောက်နဲ့ဟု နှစ်သိမ့်၏။

'ဟိုမှာကြည့်စမ်း ပါပီလေးက ချစ်စရာ'

'ဘယ့်နယ့်ချစ်စရာရမှာလဲ။ ကြောက်စရာကြီး' ဟု ကျွန်မက ပြန် ပြော၏။

မကြာခင် သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဆိုက်လာ၏။ ဇရာမသင်္ဘောကြီး။ မနက် ၄ နာရီမှာ သင်္ဘောထွက်၏။ သင်္ဘောက ငါးထပ်။ ကျွန်မတို့က

သုံးထပ်တွင် နေရာရ၏။ မကြာခင် သင်္ဘောစထွက်၏။ 'နာဇရင်း' က အပေါ်ထပ်တက်ကာ နေထွက်တာ သွားကြည့်၏။

ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြန်သည်။

သင်္ဘော ပထမဆုံးအကြိမ် စီးဖူးခြင်း။

ကျွန်မတို့သည် ဒီမိုကရေစီ စတင်ပေါက်ဖွားရာ ဒေသသို့ သွားနေကြပြီလေ။

သို့သော် ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းဒဏ် ခံခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောပင် ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာရုံရှိသေး ကျွန်မ အိပ်မောကျသွား၏။

အခန်း (၁၃)
လှပသော ဂိတ်ဝမှတစ်ဆင့်

အေသင်မှ မက်ဆီဒိုးနီးယားသို့ (၁၀ - ၁၅ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၅)

အေသင်သို့ သွားသူ များလှသဖြင့် ဒုက္ခသည်ဝင်ခွင့်မပိတ်မီ ကျွန်မ တို့ အရောက်သွားရန် လို၏။ 'ဦးလေး အာမက်'၊ 'အဒေါ် ရှာရင်း'နှင့် မောင်နမဝမ်းကွဲတွေအကုန် အေသင် ရောက်နှင့်နေကြပြီ။

'နာဒါ'၏ခင်ပွန်းဘက်မှ အမျိုးတွေက သင်္ဘောဆိပ်မှ စောင့်နေကြ ၏။ သင်္ဘောဆိပ်တွင်လည်း ယာယီတဲတွေနှင့် ဒုက္ခသည်တွေ နေနေကြ သည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာခင် လူကုန်ကူးမှောင်ခိုသမားတွေ ရောက်လာ၏။

လေယာဉ်နှင့် သွားမလား။ ကုန်းလမ်းခရီးက သွားမလား။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်လိုတယ်။

ကျွန်မတို့က အငှားကား ငှားကြ၏။ သို့သော် ပုံမှန်ဈေးထက် သုံးဆ တောင်းနေကြ၏။ 'နာဒါ'၏ ဆွေမျိုးတစ်ဦးက ရထားနှင့်သွားရန် အကြံ ပေး၏။ ဘီးတပ်လှည်းတင်ရန်တော့ ခက်၏။ သို့သော် ဈေးက သက်သာ၏။ ဒုက္ခသည်တွေကို ခေါင်းပုံဖြတ်သော လူတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ကုန်မိ သည်။

‘နာဒါ’၏ ဆွေမျိုးတွေက အေသင်တွင် အခန်းငှားနေကြ၏။ ‘မိဟာမက်’က အခန်းငှားရန် လိုက်ရှာနေစဉ် သူတို့က ကြက်ဥနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးဟင်း ချက်ကျွေး၏။ နောက်နေ့မနက် ၁၀ နာရီတွင် မက်ဆီဒိုးနီးယားနယ်စပ်သို့ သွားမည့် ဘတ်စ်ကား စီးရမည်။ ဒုက္ခသည်တွေအတွက် ဟိုတယ် ငှားရတာ မလွယ်။ စာရွက်စာတမ်း မပါသူများကို ဟိုတယ်က ခွင့်မပြု။ ကျွန်မတို့ကို ရာဇဝတ်သား အောက်တန်းစားတွေပမာ သဘောထား၏။ လူချင်းအတူတူ။ ကျွန်မတို့က နိုင်ငံမဲ့တွေဖြစ်၍ အနှိမ်ခံရတာပါပဲ။ ‘နာဒါ’ကတော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေနှင့် နေခဲ့မည်။ ‘နာဒါ’ကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကာ ကံကောင်းစေကြောင်း ဆုတောင်းရ၏။

ယခုတော့ ‘နာဇရင်း’နှင့် ကျွန်မ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ တည်းခိုခန်းတွင် ရေပူရ၍ တစ်ဝကြီး ချိုးကြ၏။ ရေကောင်းကောင်း မချိုးရတာ ၁၁ ရက်ပင် ရှိချေပြီ။

မကြာခင် ‘ရှိုင်အာ’ ရောက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း စကားတွေ ပြောကြ၏။ ကျွန်မတို့က ဒီမိုကရေစီ မွေးဖွားရာ ဇာတိမြေသို့ ရောက်နေကြ၏။ ‘အရစ္စတိုတယ်၏ နိုင်ငံ’ကို ရောက်နေကြ၏။ သို့သော် အန္တရာယ်များ၍ ခန်းဆီးတွေ ချပြီး နေရတာကိုတော့ ဘဝင်မကျ။ ‘ရှိုင်အာ’က ဒီမြို့က မလုံခြုံဘူး။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ခန်းဆီချထားဟု သတိပေး၍ ဖြစ်၏။ ‘ရွှေအရုဏ်ဦး’ဆိုသော လက်ယာအစွန်းရောက်ဂိုဏ်းက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို တိုက်ခိုက်တတ်သည့် အန္တရာယ်ရှိသည်ဆို၏။ သူတို့၏အလံတွင် နာဇီအလံကဲ့သို့ စကြာအမှတ်အသားပါသည်ဟု ဆို၏။

‘အေသင်’က ချမ်းသာသယောင်ရှိသော်လည်း ၎င်း၏ လူငယ်တစ်ဝက်ခန့် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လွှတ်တော်ရှေ့တွင် နေ့စဉ် ဆန္ဒပြပွဲများ ရှိ၏။ ရဲတွေက မျက်ရည်ယိုဝှမ်းဖြင့် နေ့စဉ် နှိမ်နင်းနေရသည်။

‘ရှင်အာ’နှင့် ‘နာဇရင်း’က တူရကီစားသောက်ဆိုင်တွင် ခပတ် သွားစားရန် ကျွန်မကို ခေါ်သွား၏။ မြို့က ဟောင်း၏။ အနောက်တိုင်းထက် အရှေ့တိုင်း ပိုဆန်၏။ ဂရိစာလုံးတွေက ကျွန်မအတွက် ဆန်းနေ၏။ ဟီးဘရူး ဘာသာစကားမျိုးနှင့် တူနေ၏။ မြို့တစ်မြို့ကို ညဘက်တွင် ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ‘အလက်ပီပို’မြို့ကို ပြန်သတိရ၏။ ထိုမြို့မှာ ယခု ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုသည်ကတော့ ကျွန်မ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

‘ရှင်အာ’က နေ့စဉ်အပြင်ထွက်ကာ လူမှောင်ခိုပို့ပြီးသူများကို စုံစမ်း ၏။ ကျွန်မနှင့် ‘နာဇရင်း’ကမူ ဖြစ်ဘွတ်(စ်)မှ ဥရောပမြေပုံကို ကြည့်ကြ၏။ ‘ဆီးရီးယား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအတွက် ဘေးကင်းလုံခြုံသည့်လမ်း’ ဆိုသော လမ်းညွှန်တွေကို ရှာ၏။ နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်အကြာတွင် ‘ရှင်အာ’က နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဝယ်ဖို့မလွယ်ဟု ပြော၏။

“ဒါဆို ကုန်းလမ်းကပဲ သွားရတော့မှာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ညည်း ညှူမိ၏။

လုံးဝဥသံ့ ထောင်ကျနေတာထက်စာလျှင်ကား လုံးဝဥသံ့ လွတ် လပ်ရေးအတွက် စွန့်စားရမည်။

ကျွန်မမိဘများက ၁၉၇၃ ခုနှစ်က အစွရေးတို့နှင့် စစ်ပွဲအကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ စစ်ဖြစ်ရသောနှစ်က အဆိုးဆုံးနှစ်ပဲဟု ပြောပြ၏။ ကျွန်မ ကလည်း တစ်နေ့တွင် မြေးတွေကို တစ်ခုခုတော့ ပြောပြရဦးမည်။

ညနေ ၄ နာရီခွဲ ရထားနှင့် ‘သက်ဆာကိုနီကီ’သို့ ၆ နာရီ စီး၏။ ကျွန်မအဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရထားစီးဖူးခြင်း။ ရထားထိုင်ခုံတွေက စုတ်

ပြတ်နေ၏။ ဂရိရထားပို့ဆောင်ရေးက အရုံးပြန်နေသည်ဟု သိရ၏။ ရထားပေါ်မှာ ရဲတွေတက်လာပြီး စစ်တတ်သည်ဆို၍ တထိတ်ထိတ်။ လမ်းဆုံးဘူတာရောက်တော့ ယူရို ၁၀၀ ပေးကာ အငှားကား ငှား၏။ အငှားကားက 'အက်ဖ်ဂိုနိုင်ငံ' ခေါ် မြို့သို့ ခေါ်သွား၏။ နယ်စပ်ကို ညဘက်မဖြတ်ရ၍ ဒီမြို့မှာ တစ်ညအိပ်ရဦးမည်။ မြို့မှ 'ဟာရာဟိုတယ်' တွင် တစ်ည တည်းခိုရ၏။ ဟိုတယ်မှာ 'ပီဇာ' မှာစားရ၏။ ခက်ရင်းနှင့် ဓားပေး၍ ကျွန်မတို့အတွက် ခက်ခဲ၏။ ကျွန်မတို့ မူစလင်များက လက်ဝဲဘက်လက်နှင့် စားလျှင် အပြစ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခက်ရင်းရော ဓားကိုပါ လက်ယာလက်နှင့်သာကိုင်စားခဲ့ရ၏။

အဝေးတွင် 'မက်ဆီဒိုးနီးယား' ကာစီနိုရုံများကို လှမ်းတွေ့ရ၏။ ဂရိတို့ ညတိုင်း သွားလောင်းကစားကြသည် ဆို၏။ ဂရိတွေက 'မက်ဆီဒိုးနီးယား' ကို မကြိုက်။ 'မဟာအလက်ဇန်းဒါးဘုရင်' က 'မက်ဆီဒိုးနီးယား' လူမျိုးဖြစ်တာကိုတော့ မေ့ထားကြ၏။ သူတို့က 'မက်ဆီဒိုးနီးယား' မြို့ဟုပင် နာမည်မခေါ်။ 'ယခင် မက်ဆီဒိုးနီးယား ယူဂိုစလပ်သမ္မတနိုင်ငံတော်' 'အက်ဖ်ဂိုင် အာဒိုအမ်' ဟု ခေါ်ကြ၏။

နောက်နေ့မနက်တွင် 'နာဒါ' ထံမှ ဖုန်းလာ၏။ သူတို့ ဂျာမနီကို ရောက်နေကြပြီတဲ့။ ဂျာမနီရောက်ရန် ငါးရက်ကြာသည် ဆို၏။

'နာဇရင်း' က လမ်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို တွန်းလာ၏။ 'အက်ဖ်ဇွန်နိုင်ငံ' က မြို့ငယ်လေး။ သို့သော် နေရာတကာ ဒုက္ခသည်တွေ အများကြီး။ ရဲတွေက ဆီးရီးယား၊ အီရတ်၊ အာဖဂန်လူမျိုးများကို တစ်အုပ်စုလျှင် လူ ၅၀ စုပြီး နယ်စပ်သို့ ဖြတ်ခွင့်ပြု၏။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နှင့် မော်ရိုကိုလူမျိုးများကိုမူ တရားဝင် ဖြတ်ခွင့်မပြု။

မက်ဆီဒိုးနီးယားသို့ အဝင်လမ်းကား ကျောက်ခဲထူထပ်၏။ ကျွန်မ ဘီးတပ်လှည်း တွန်းရခက်၏။ သို့သော် မက်ဆီဒိုးနီးယား လူငယ်အချို့က ဝိုင်းကူတွန်းပေးကြ၏။ ဒုက္ခသည်တွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား မပြောနိုင်ကြ။ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်။

နောက်တော့ နေကြာပန်းခင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ကား ရေဘူးခွံတွေ၊ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ ပစ်ထား တာ ဗလပူ။ လမ်းက နည်းနည်းပြေလာ၏။ ကျွန်မက လှည်းပေါ်မှာ ကြာ ကြာထိုင်လာရ၍ ခါးတွေ နာလာသည်။ တစ်နာရီလောက် အောင့်အည်း သည်းခံလာပြီးတော့ ပထမဆုံး မက်ဆီဒိုးနားရွာကို ရောက်သည်။ ရွာနာမည် က 'ဂက်ဖီဂီလီဂျာ'။ ထိုရွာတွင် ကုလသမဂ္ဂ၏ ဒုက္ခသည်စခန်း ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ဒုက္ခသည်လူစာရင်း အမည်ပေးရ၏။

မက်ဆီဒိုးနီးယားသို့ ဒုက္ခသည်တွေ စုပြုံရောက်လာစဉ်က အများ ပြည်သူသုံး ဘတ်စ်ကား၊ ရထားများကို ဒုက္ခသည်များအား စီးခွင့်မပြု။ ထိုအခါ ဖြစ်သလို သွားလာကြရင်းဖြင့် မတော်တဆ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ကြုံရရာ မက်ဆီဒိုးနီးယားပုံရိပ် ထိခိုက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ပြီးခဲ့သည့် ဇွန်လကမှ ဒုက္ခသည်များကို ပြည်ဝင်ခွင့် သုံးရက်ပီဇာ ထုတ်ပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် 'ဆားဘီးယား' နယ်စပ်သို့ တရားဝင် ရထားစီးခွင့်ရခဲ့၏။

လူတွေ တန်းစီစောင့်ကြရသော်လည်း ကျွန်မက ဘီးတပ်လှည်းနှင့်မို့ ရှေ့ဆုံးမှာ နေရာယူခွင့်ရ၏။ နယ်စပ်ဖြတ်သော တောထဲတွင် ဓားပြတွေ ရှိသည်ဆိုသည်။ ထိုအန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရ၏။ 'မက်ဆီဒိုးနီးယား' သည် 'မဟာအလက်ဇန်းဒါး'နှင့် 'ဂျင်ဂျစ်ခန်' တို့၏ နယ်မြေဖြစ်ခဲ့၏။ လူတွေက 'အလက်ဇန်းဒါး'ကို သူရဲကောင်းဟု သဘောထားကြ၏။ ကျွန်မ ကတော့ လူများစွာကို သတ်ခဲ့သူ အာဏာရှင်အဖြစ်သာ မြင်၏။ အချို့ ဒုက္ခသည်များကမူ 'မက်ဆီဒိုးနီးယား'ကို 'မာဖီယားဒိုးနီးယား'ဟု ခေါ်ကြ ၏။ ဤတောလမ်းကို လူအုပ်စုနှင့်မှသာ ဖြတ်ရ၏။ ကျွန်မတို့လို မိန်းမသား ညီအစ်မအနေနှင့်ကား မတွေ့ဝံ့စရာ။

ဒုက္ခသည်မှတ်ပုံတင်ပြီးနောက် မက်ဆီဒိုးနီးယားရဲများက အငှားကား
ခေါ်ပေး၏။ 'ဆားဘီးယား' နယ်စပ်သို့ ယူရို ၂၀၀ ပေးရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ
တို့ ဂိတ်ဝကို ရောက်ကြ၏။

ကျွန်မအတွက်တော့ ဤဂိတ်ဝက 'လှပသောဂိတ်ဝ' ပင် ဖြစ်၏။
ကျွန်မတို့ လွတ်မြောက်ရာလမ်းပေါ် ရောက်လာကြပြီကော။

အခန်း (၁၄)
ဟန်ဂေရီ - တံခါးဖွင့်ပါ

မက်ဆီဒိုးနီးယား - ဆားဘီးယား - ဟန်ဂေရီ (၁၅၊ ၁၆ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၅)

‘မက်ဆီဒိုးနီးယား’ က နိုင်ငံကြီးမဟုတ်။ ကျွန်မတို့ တောင်မှ မြောက်
သို့ ဖြတ်သွားရာ နှစ်နာရီသာ ကြာ၏။ ‘မက်ဆီဒိုးနီးယား’ မြောက်ပိုင်းရှိ
‘လိုဂျိန်း’ ခေါ် နယ်စပ်မြို့တွင် ချထားခဲ့၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ စီးကရက်၊
မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လက်နက်မှောင်ခိုတွေ ကြီးစိုးရာဖြစ်သည်ဟု အတားယာဉ်
မောင်းက ပြော၏။ ဤလမ်းကို ယခု စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေက သုံးနေရ၏။

‘လိုဂျိန်း’ ရွာတွင် အုတ်ကျွတ်နီ မိုးထားသော တိုက်ပုလေးတွေ ရှိ၏။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နှစ်ဆိုင်သာရှိ၏။ အဖြူရောင် ပလီအကြီးကြီးတစ်ခု
ရှိသည်။ အများအားဖြင့် စစ်ကြောင့် ထွက်ပြေးလာကြသူ အယ်လ်ဘေးနီး
ယန်း လူမျိုးတွေ နေကြ၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့ ဒုက္ခသည်တွေထံမှ ငွေကို
ညှစ်ယူကြ၏။ အစားအစာ၊ သောက်ရေတို့ကို ဈေးမြှင့်ရောင်း၏။ သို့သော်
သူတို့ကပင် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခသည်များထံမှ ကူးစက်ရောဂါတွေရပြီး သူတို့
အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်မတို့ထဲသို့ ဒုက္ခသည်များကား အငှားယာဉ်ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ရထားဖြင့်သော်လည်းကောင်း တဖွဲဖွဲ လာနေကြ၏။ တစ်နေရာတွင် ဒုက္ခသည်စခန်း ရှိ၏။ သို့သော် အများစုက ထိုနေရာတွင် မနေကြဘဲ ခရီးဆက်သွားကြ၏။

နယ်စပ်သို့သွားသော လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဂေါ်ဖီထုပ်ခင်းတွေ ရှိ၏။ မနေ့ညက မိုးရွာသဖြင့် လမ်းက ရွံ့နွံ့တွေ ထူထပ်နေ၏။ လူတစ်ယောက်က လယ်ထွန်စက်ကို အသွားအပြန် မောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပါးစပ်မှာက စီးကရက်ခဲထားသည်။ တစ်နေရာမှ ကြက်တွန်သံ ကြားရ၏။ 'နာဇရင်း' က ရွံ့ထဲတွင် ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို မနည်းကြိုးစား တွန်းနေရရှာသည်။ ဆွစ်နှင့် ဒတ်ချ်လူမျိုး ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်သားများက ကျွန်မကို ကူတွန်းပေးကြ၏။ ထို့နောက် အာဖဂန် စစ်ပြေးလေးဦးကို အကူအညီ တောင်းကာ ကျွန်မ၏လှည်းကို မပြီး သယ်ပေးခိုင်း၏။

“ဆားဘီးယားက ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ကျွန်မကို ထမ်းလာသူတစ်ဦးက တစ်နေရာတွင် ပြော၏။

“ဒါက ကမ္ဘာကျော် တင်းနစ်ချန်ပီယံ နိုပက်ဂျီကိုပစ်ရဲ့ နိုင်ငံပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ 'နာဇရင်း' က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ကျွန်မက သေနတ်နှင့် သူ စပစ်၍ ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ခဲ့ရသူ 'ဂါဗရီလိုပရင်စစ်' ကို သတိရ၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်က မူစလင်ထောင်ပေါင်းများစွာကို သတ်ရာတွင် တာဝန်မကင်းသူ ဘော့စနီးယန်း ဆပ်စ်ခေါင်းဆောင် 'ရာဒီပန်ကာရတ်ဇစ်' တို့ကို သတိရ၏။ ကျွန်မက မကောင်းတဲ့သူတွေကိုပဲ အမြဲသတိရတတ်တာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မကျေနပ်။ 'ဆားဘီးယား' အကြောင်းကား မသိ။

'ဗီရာတိုပက်' ခေါ် တရားဝင် အဝင်စခန်းရောက်ဖို့ နာရီဝက်လောက် ဆက်လျှောက်ရ၏။ ဆားဘီးယားတာဝန်ရှိသူတွေက ဂရိနှင့် မက်ဆီဒိုနီးယားက ထုတ်ပေးခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေး၏။ ယခု ဆားဘီးယားမှ စာရွက်လို၏။ အတော်ကြာ စောင့်ရ၏။ 'နာဇရင်း' ကတော့ နာရီ တကြည့် ကြည့်နှင့်။ ဟန်ဂေရီကို မမှောင်ခင်ရောက်ဖို့ သူ စိတ်စောနေ၏။

သူတို့က တစ်နေ့ကို လူ ၄၀၀၀ လောက်ကို ဖြတ်သန်းခွင့်ပေး၏။ မြို့တော် ဘဲလ်ဂရိတ်ထိ ဘတ်စ်ကား ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် စီစဉ်ပေး၍ လူမှောင်ခိုသမားကို အားကိုးစရာ မလို။ စေတနာရှင်များက ရေနှင့် သက်သတ်လွတ်မှန်တွေ လာဝေ၏။

မွန်းလဲ ၁ နာရီကျမှ ဘတ်စ်ကားပေါ် ရောက်သည်။ တစ်ယောက်ကို ၃၅ ယူရို ပေးရရာ အငှားကားထက် များစွာ သက်သာ၏။ သို့သော် ကားပေါ်မှာက ဒုက္ခသည်တွေ အပြည့်အသိပ်။ ဆီးရီးယားရော၊ အီရတ်ရော၊ အာဖဂန်ရော၊ အာရီထရီယန်းတွေရော အစုံ။ ကျွန်မကတော့ မသန်စွမ်းသူမို့ ခုံနေရာ ရ၏။

ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို ကြည့်၏။ နောက်နိုင်ငံ၊ နောက်ဘာသာစကား၊ နောက်ယဉ်ကျေးမှု။ တစ်ခုမှ ကျွန်မ မသိ။ ကားစီးရတာ ၆ နာရီ ကြာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို ကိုက်ခဲနေ၏။ ကျွန်မနှလုံးရောဂါဖြစ်ပြီအထင်နှင့် 'နာဇရင်း'ကို နိုးပြီး ပြော၏။

“ခရီးပန်းလို့ပါဟယ်။ ၁၆ နှစ်အရွယ်နဲ့ နှလုံးရောဂါ မရှိသေးပါဘူး” ဟု သူက ဒေါသသံဖြင့် ကျွန်မကို ပြန်ပြော၏။

ကျွန်မ ကြိုးစားအိပ်ကြည့်၏။ မရ။

'ဘဲဂရိတ်'က ဒေသဖြစ်လမ်းပေါ်မှ မြို့ကြီးဖြစ်၏။ ည ၇ နာရီမှာ ရောက်၏။ နောက်တစ်ခါ ရောက်ရမှာက 'ဟန်ဂေရီ'၊ ဥရောပသမဂ္ဂဝင် နိုင်ငံသို့ ရောက်တော့မည်။ 'နာဇရင်း'က ယုံကြည်မှုရှိ၏။ သူ့ကို ကျွန်မက အားကိုးနေရ၍ ဘာမှ ပူစရာမလို။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့ ပန်းခြံတစ်ခု တွေ့ရ၏။ ပန်းခြံထဲမှာကလည်း ယာယီတဲတွေနှင့် ဒုက္ခသည်တွေအပြည့်။ ဟန်ဂေရီနယ်စပ်သို့ သွားမည့်သူတွေ၊ ပွဲစားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေ၏။

အငှားသမားတစ်ယောက်က နယ်စပ်ကို ယူရီ ၂၁၀ နှင့် ပို့ပေးမည် ပြော၏။ ယာဉ်မောင်းက အင်္ဂလိပ်စကား အနည်းအပါး ပြောတတ်၍ ကျွန်မ နှင့် အဖွဲ့ကျသွား၏။ 'နာရင်း' ကတော့ မေးပြီး လိုက်လာ၏။ ည ၁၀ နာရီ တွင် 'ယောဂုတ်' ခေါ် လယ်သမားရွာလေးသို့ ရောက်၏။ ယခင်နှစ်က 'ဘလန်း' လည်း ဤရွာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဥရောပနိုင်ငံနှစ်ခုကို တစ်ရက် တည်း ကျွန်မတို့ ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မတို့ရောက်ချိန်တွင် နယ်စပ်က ပိတ်သွားပြီ။

ကျွန်မတို့ အိပ်စရာနေရာ ရှာကြ၏။ လူအများက လယ်ကွင်းထဲမှာ အိပ်ကြ၏။ ညသန်းခေါင်တွင် 'ယူဒင်အိပ်ချိစီအာ' ဆိုသော စာလုံးတွေ ရေးထားသော ယာယီတံတစ်လုံး တွေ့၏။ အထဲမှာလည်း လူတွေ အများ ကြီး။ ကျွန်မတို့လည်း ဝင်အိပ်လိုက်ကြ၏။ ညဦးပိုင်းတွင် အေးလာ၏။ ကျွန်မ တို့မှာ စောင်မရှိ။ လူစိမ်းတွေကြားမှာမို့ ကျွန်မ အိပ်မရ။

မနက် ၈ နာရီမှ နိုး၏။ လူတစ်ယောက်က ပန်းသီးတစ်လုံး လာပေး၏။ ဟန်ဂေရီရဲ့တွေက လူအကန့်အသတ်နှင့် ဖြတ်ကျော်ခွင့်ပြုသည်ဟု ကြား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲ။ ဖြတ်ကူးရမည့်နေရာ 'ရော့စကီ' သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားရမည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းတော့ မိုင်ဝက် လမ်း လျှောက်ရ၏။ နယ်စပ်ဂိတ်တွင် လူတွေ စုပုံရောက်နေကြ၏။

“ငါတို့တော့ စစ်ကနေ လွတ်ပြီဟေ့”

တစ်စုံတစ်ဦး အော်လိုက်သံ ကြားရ၏။

နောက်ဘက်က လာခဲ့သော ခရီးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် ရင်မောစရာ။

ဟန်ဂေရီ၏ လက်ယာစွန်းရောက် ဝန်ကြီးချုပ် 'ဗစ်တာအော်ဘွန်' က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို မုန်းသူဖြစ်၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထဲတွင် အကြမ်းဖက်သမားတွေ ပါလာနိုင်ကြောင်း သူ မကြာခင် ပြော၏။

“ဟန်ဂေရီကို ရောက်ရင် ဟန်ဂေရီနိုင်ငံသားတွေရဲ့ အလုပ်တွေကို တော့ လုမယူကြပါနဲ့” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တွေလည်း တွေ့ရ၏။

“ဟန်ဂေရီ ရောက်ရင် ဟန်ဂေရီရဲ့ ဥပဒေတွေကို လေးစား” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များလည်း ရှိ၏။

‘ဆားဘီးယား’ နှင့် နယ်စပ်တွင် ဟန်ဂေရီက ၁၂ ပေမြင့်သော သံဆူးကြိုးတံတိုင်းကို ကာထား၏။ ထိုတံတိုင်းက မိုင် ၁၁၀ ပင် ရှည်၏။ အကျဉ်းသားများကို ဆောက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့မရောက်ခင် ဒုက္ခသည် ၁၈၀,၀၀၀ ဟန်ဂေရီထဲ ဝင်သွားကြပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့မရောက်မီ ဆယ်ရက်က ဝန်ကြီးချုပ် ‘အော်ဘန်’ က ဆောင်းပါးပင် ရေးခဲ့၏။

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေက ဥရောပရဲ့ ခရစ်ယာန်ဥပမိကို လာဖျက်နေကြတယ်” ဟူ၍။

“ပြေးလာသူ အများစုက ခရစ်ယာန်တွေ မဟုတ်ကြဘူး။ မူစလင်တွေ” ဟု သူက ဆို၏။ ဥရောပနှင့် ဥရောပသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်ကြသူ အများစုမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ၏။

‘နာဇရင်း’ က တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးကို ကျွန်မသည် ဘီးတပ်လှည်းနှင့် ပြေးလာရသူ ဒုက္ခသည်ဖြစ်၍ တံခါးဖွင့်ဝင်ခွင့်ပေးရန် ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို ဂိတ်ဝရေဆုံးသို့ တွန်းပို့ကြ၏။ သံခမောက်များ ဆောင်းထားပြီး အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေးဒိုင်းတွေ ကိုင်ထားသူ ရဲများက ကျွန်မ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်နေကြ၏။ ကျွန်မနောက်ကလူတွေကမူ ‘ဂျာမနီ’၊ ‘ဂျာမနီ’ ဟု အော်နေကြ၏။ သူတို့က ဟန်ဂေရီနိုင်ငံကို ကျိန်ဆဲပြီး ဂိတ်တွေ ပြန်ဖွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုကြ၏။ အချို့ကမူ “ဥရောပ ရှက်စရာကောင်းနေပြီ” ဟူသော စာသားများ ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်များကို ထောင်ထားကြ၏။

အချို့ကလည်း 'ဆားဘီးယားကို ကျေးဇူးတင်တယ်' ဟု အော်နေကြ၏။
ကျွန်မ နားမခံသာတော့။ ထို့ကြောင့် နားကို ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟန်ဂေရီ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ကူးသူတစ်ဦးက ကျွန်မကို
ကင်မရာဖြင့် လာရိုက်၏။

“အင်ဂျလာမာကဲလ်ကိုသာ မင်း တွေ့ရင် ဘာပြောမလဲ” ဟု လာ
မေး၏။

“အကူအညီပေးပါလို့ ပြန်ပြောမယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေ၏။

ကျွန်မ ဒါထက်ပိုပြီး မပြောလိုတော့။ ကျွန်မလည်း ဘီးတပ်လည်း
နှင့် စစ်ပြေးရတာကို စိတ်ကုန်လှပါပြီ။ ရဲတွေက မျက်နှာမှာ အဝတ်ဖြူတွေ
စည်းထားကြ၏။ ကျွန်မတို့ဆီက ကူးစက်ရောဂါရမှာကို စိုးနေသည့် ပုံစံ။

ဆံပင် ခပ်ဝါဝါနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက သံဆူးကြိုးတွေကို သွား
ကိုင်ကာ ...

“ဟန်ဂေရီ တံခါးဖွင့်ပေး၊ ဟန်ဂေရီ တံခါးဖွင့်ပေး” ဟု အော်နေ၏။
သူက ပြောပြောဆိုဆို ငိုနေသည်။

ကျွန်မ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲမတတ် ခံစားရ၏။

“ကျွန်မ ဒီနေရာက လွတ်ချင်ပြီ” ဟု 'နာဇရင်း' ကို ပြောမိ၏။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးလာသည်။
ဟန်ဂေရီဘက်မှ သံချပ်ကာကားတွေပင် ရောက်လာပြန်၏။ အဓိကရုဏ်း
နှိမ်နင်းရေးရဲတွေလည်း ရာပေါင်းများစွာ ရောက်လာကြ၏။ နယ်စပ်တွင်
ဆန္ဒပြသူများကို မီးသတ်ပိုက်နှင့် ပက်၏။

“ဟန်ဂေရီဆိုတာက ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ခဲ့တာ နှစ်
ထောင်ချီ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခုလို တခြားဘာသာဝင်တွေ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ ဝင်လာပြီး
ဟန်ဂေရီကို ဖျက်ဆီးမှာကို ဟန်ဂေရီပြည်သူတွေက စိုးရိမ်နေကြတယ်”
ဟု တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ပြောနေ၏။

ဆန္ဒပြသူတွေက ရဲတွေကို ပလတ်စတစ်ဘူးတွေနှင့် ပစ်၏။ ရဲတွေက မီးသတ်ပိုက်နှင့် ထိုး၊ ပိုက်လုံးတွေနှင့် ရိုက်၏။

ကျွန်မစိတ်ကူးထဲက 'ဥရောပ' နှင့်ကား တခြားစီ။

ဟန်ဂေရီဂိတ်ပေါက်၏ ဟိုမှာဘက်တွင်လည်း နေရာ ဘာမှမရှိ။ ရွံ့နွံထူထပ်သော ကွင်းပြင်ကြီးသာ ရှိသည်ဆို၏။ ရဲတွေက ထပ်ဖမ်းကာ မှတ်ပုံတင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ ပို့၏။ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းတွေက အလွန် ညစ်ပတ်၏။ ပိုးဟတ်တွေ အများကြီး။ အစောင့်တွေက လူတွေကို ရိုက်၏။ အိပ်ဆေးတွေ တိုက်၏။ အစောင့်များ၏ ရက်စက်မှုတွေကို ဖွစ်ဘွတ်(စ်) တွင် တွေ့ရ၏။ အစာကျွေးတာ အဝေးက လှမ်းပစ်ပြီး ကျွေးသည်။ တိရစ္ဆာန် တွေကဲ့သို့ ဆက်ဆံ၏။ ကျွန်မတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များထဲတွင် ဆရာဝန်တွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ ပါမောက္ခတွေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ ပါ၏။ ထိုသူတို့သည် လူမဆန်စွာ ဆက်ဆံခံကြရ၏။

'ကယ်လက်တီ ဘူတာရုံ' တွင်လည်း ဒုက္ခသည်တွေ စုပုံနေ၏။ ဟန်ဂေရီရဲတွေက သူတို့ကို ရထားပေါ် တက်ခွင့်မပြု။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခသည် တွေက လမ်းလျှောက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေကြ၏။

လူတိုင်းက ဟန်ဂေရီကို ရှုတ်ချနေကြ၏။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးက အံ့ဩ စရာ။ ဤနိုင်ငံသည် ၁၉၅၆ ခုနှစ်က တော်လှန်ရေး ရှုံးနိမ့်ခဲ့၍ ဆိုဗီယက် သံချပ်ကာကားများ၏ အနင်းခြေခံရ၏။ အချို့က ယူဂိုဆလားဗီးယားကို ပြေး၏။ အချို့က ဩစတြီးယားသို့ ပြေးကြ၏။ သူတို့ကို ဒေသခံများက လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်မ မော်ကွန်းရုပ်ရှင် များတွင် တွေ့ရ၏။ ဟန်ဂေရီပြည်သူများစွာက ဩစတြီးယားပြည်သူများ၏ လှိုက်လှဲနွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုမှုများအကြောင်း ကျေးဇူးစကားတွေ အများကြီး တင်ဖူး၏။

'နာဇရင်း'ကတော့ ကျွန်မကို ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်တွန်းနေရှာ၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိ။ ကျွန်မတို့က မှားယွင်းသောနယ်စပ်ကို ရောက်ခဲ့ကြပြီပဲ။ လူကုန်ကူးမှောင်ခို ပို့ပေးမည့်သူတွေကို ရှာရ၏။ နယ်စပ်တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်မှ ထိုသူတွေ ရှိ၏။ 'ဆူဒါလက်စ်'သို့ အငှားကားနှင့် သွား၍ ရနိုင်၏။

ဒေသခံပြည်သူတွေကလည်း ကျွန်မတို့ကို လိုလားဟန်မတူ။ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအချို့ကမူ အစာရေစာတွေ လိုက်ဝေပေးနေ၏။ ကျွန်မက တစ်ခုမှ မယူ။ စားပြီးလျှင် ဆီးသွားချင်ပါက ဒုက္ခ။ ဆီးသွားစရာ နေရာ တစ်ခုမှ မမြင်။ ရေကိုပင် အတိုင်းအဆနှင့် သောက်နေရ၏။ ကိုယ်ထဲ ဘယ်လောက်ဝင်လျှင် အဘယ်မျှထွက်မည်ကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ တွက်ထားရ၏။ ကျွန်မက ဆီးဝမ်းထိန်းနိုင်၍ တော်သေးသည်။

လမ်းဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်ခိုနေ၏။ သူ့လက်ပေါ်မှာက ကလေးပေါက်စနလေးကို ချထား၏။ သူ့ကလေးတစ်ဦးက ပြေးရင်းလွှားရင်း ပျောက်သွားခဲ့သည် ဆို၏။ ယခု သူက ပဋ္ဌာစာရိက္ခာသို့ ကြေကွဲနေ၏။ ဤကဲ့သို့ ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများစွာ ကြားရ၏။ ကျွန်မက သိပ်မခံစားမိအောင် ကြိုးစားရ၏။ ရင်ကွဲတာတွေများလျှင် ကျွန်မ ခံနိုင်ရည် ရှိတော့မှာ မဟုတ်။

ထိုအမျိုးသမီးကို ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးက ဓာတ်ပုံလာရိုက်၏။ အမျိုးသမီးက မျက်နှာမမြင်ရအောင် ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်၏။ သတင်းထောက်တွေကတော့ နေရာတကာမှာ အများကြီး။ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာပဲပေါ့။ ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှုကို သူတို့ နားမလည်ကြ။ ထွက်ပြေးလာသူများထဲတွင် မိသားစုက ဆီးရီးယားမှာ ကျန်ခဲ့သူများ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့မျက်နှာကို မပြချင်ကြ။

သတင်းသမားတွေက ရုပ်အင်္ကျီဝတ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်တွေ စီးထားကြ၏။ ကျွန်မကလည်း အပြာရောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ အေသင်မှ ထွက်လာကတည်းက ဤဝတ်စုံ မလဲရသေး။

သတင်းသမားတွေက သားကောင်လို ဝဲနေသော လင်းတများပမာ ဒုက္ခသည်တွေ ဘေးမှာ ဝိုင်းနေကြ၏။

“ဟောဒီမှာ ဆီးရီးယားကောင်မလေးတစ်ယောက်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တယ်” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက် အော်ပြောသံ ကြားရ၏။

အမေရိကန်ရုပ်မြင်သံကြား ‘ဘီဘီစီ’မှ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဘယ်လိုသင်ယူခဲ့သလဲဆိုတာ လာမေး၏။ ကျွန်မက ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရင်း သင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူက အံ့ဩနေ၏။

ဘီဘီစီမှ ‘ဖာဂါလ်ဂင်’ဆိုသူက လာမေးပြန်၏။ သူ့အသံက ချိုအေး၏။ ပေါင်မုန့်ပေါ်မှာ ဆန်းထားသော ပျားရည်အလား။ ကျွန်မက အာကာသထဲမှာ သွားသည့် အာကာသယာဉ်မှူး ဖြစ်ချင်ပုံ၊ ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးဦးနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောချင်ပုံ၊ လန်ဒန်သွားပြီး ဘုရင်မကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပုံတွေကို ပြောတော့ သူက အူထွက်မတက် ရယ်၏။

ဟန်ဂေရီတံခါးကတော့ ဖွင့်ဖို့ လမ်းမမြင်။ ထိုစဉ် ခရိုအေးရှားသမ္မတက ဒုက္ခသည်တွေကို ကြိုဆိုသော မိန့်ခွန်းပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့က စလိုပေးနီးယားမှ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားရန် စီစဉ်ရ၏။ ခရိုအေးရှားမှ စလိုပေးနီးယားသို့ လာပုံတွေကို ပြောသံ ကြားရ၏။

‘နာဇရင်း’က နေကြာပန်းခြောက်များ စုပုံနေသော လမ်းမှ ကျွန်မကို တွန်းသွား၏။ လမ်းခုလတ်တွင် အငှားကားတစ်စင်း ကံကောင်းထောက်မစွာ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မနည်းတောင်းပန်ကာ ‘ခရိုအေးရှား’သို့ သွားကြ၏။ ကွန်ပျူတာဂိမ်းထဲကကဲ့သို့ လမ်းတစ်လမ်း ပိတ်လိုက်၊ တခြားလမ်းဘက်က ကွေ့ဝိုက်သွားလိုက် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။

အခန်း (၁၅)
အခက်ခဲဆုံး နေ့တစ်နေ့

ခရိုအေးရှား - စလိုပေးနီးယား (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၆ - ၂၀ ရက်)

စလိုပေးနီးယားသို့ မသွားမီအထိ ကျွန်မသည် တစ်ခါမှ မိသားစုထဲတွင် နံပါတ်တစ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုတော့ ဖြစ်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတာတော့ မဟုတ်။

ဆားဘီးယား - ဟန်ဂေရီနယ်စပ်မှ အငှားကားကို ယူရိ ၁၂၅ ဖြင့် ငှားကာ ဆားဘီးယားအနောက်ဘက်ရှိ ခရိုအေးရှားနယ်စပ်သို့ သွားကြ၏။ ခရီးက တစ်နာရီခွဲမျှ ကြာ၏။ နယ်စပ်မှ 'ဒနျူ' မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် မြစ်၏ အနောက်ဘက်တွင် 'အပါဇင်' ခေါ် မြို့ငယ်လေးမှ တစ်ဆင့် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ရမည်။ ကျွန်မတို့က ပြောင်းခင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ခရိုအေးရှားသို့ ရောက်မည်။ 'နာဇရင်း' အဖို့ကား ကျွန်မ၏ ဘီးတပ်လှည်းကို တွန်းရတာ မသက်သာ။ အပြာရောင်နောက်ခံတွင် အဝါရောင်ကြယ်တွေနှင့် အလံကို မြင်ရ၍ ဥရောပသမဂ္ဂအတွင်းသို့ ရောက်နေပြီဟုကား ခံစားရ၏။

ကျွန်မက 'နာဇရင်း' ကို ဥရောပတွင် နေရမည့် အနာဂတ်ဘဝ အခြေအနေကို ပြောပြ၏။ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်ချင် တက်၍ရမည်။ 'နာဇရင်း' က ကျွန်မကို ရူပဗေဒဘာသာကူပြပေး၍ ရ၏။ သူက သိပ်ပင်ပန်း နေသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ဖက်ပြီးစကားမပြောချင်။ ကျွန်မက သူ့အရိပ်အခြေ ကြည့်ပြီး စကားပြောရ၏။

ခရီးအေးရှားမှာက ကျွန်မပုံကို နေထိုင်ခွင့်ပြု၊ မပြုကား မသိသေး။ ခရီးအေးရှားရောက်ရန် ငါးနာရီခန့်ကြာ၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း။ နောက် ဆုံးတွင် မြို့တော် ဖြစ်သည့် 'ဇာဂရက်ဘ်' သို့ ရောက်၏။ သူတို့က ဆေးရုံ ဟောင်းပုံစံပေါက်သော အဆောက်အအုံတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ တစ်ဦးစီကို နံပါတ်ပြားတစ်ခုပေးကာ ထိုနံပါတ်ပြားလက်မှတ်ထိုးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ရ၏။ ရာဇဝတ်သားတွေပုံစံမျိုး၊ 'နာဇရင်း' က နံပါတ် ၈၀။

ကျွန်မက ၈၁။

ကံကောင်းတာက ထိုအချိန်တွင် ရေချိုးခန်းလေးရှိ၍ ကျွန်မတို့ ရေချိုးသန့်စင်ရ၏။ 'နာဇရင်း' က အဝတ်လျှော်၏။ ကျွန်မကတော့ ဝတ် လက်စအဝတ်တွေကို အခြောက်လှမ်း၏။ မနက် ၃ နာရီမှ ကိစ္စဝိစ္စပြီး၍ အိပ်ကြရ၏။

နောက်နေ့တွင် လက်စွေပုံနှိပ်ရမည်ဟု အချို့က ပြော၏။ တကယ် တမ်းကျတော့ မလုပ်ရပါ။ ၁၂ နာရီလောက်တွင် ရုတ်တရက် ကျွန်မတို့ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်၏။ ကျွန်မတို့နောက်မှလာသော ဘတ်စ်ကားမှ လူ တွေကမူ လက်စွေပုံနှိပ်ရမည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ကံကောင်းသူဟု ပြောရမည်။

ကျွန်မတို့ 'ဇာဂရက်ဘ်' မြို့လယ်ခေါင်သို့ သွားကြ၏။ 'ဇာဂရက်ဘ်' က လှပသော မြို့ဖြစ်၏။ ခန့်ညားသော အဆောက်အအုံတွေက 'ဟက်စ်

စံဘတ်အင်ပါယာ' ခေတ်က လက်ကျန်တွေဖြစ်၏။ ဘူတာရုံကပင် နန်းတော်တမျှ ခမ်းနား၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ထောင်ခန့်က အုပ်စိုးခဲ့သော ခရီးအေးရှား၏ ပထမဆုံးဘုရင် 'တိုမီစလပ်' ၏ ရုပ်တုရှိ၏။ ညနေ ၄ နာရီအထိပင် ဆားဘီးယားသို့ သွားသော ရထားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ သုံးနာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနား လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ 'မက်ဒေါ်နယ်' ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ဘာဂါနှင့် အာလူးကြော် ဝယ်စားကြ၏။ အချဉ်ရည်ကောင်းကောင်းနှင့် တို့စားရတာ အရသာရှိလှ ဘိခြင်း။

ထို့နောက် ကိုကာကိုလာ သောက်၏။ 'အိုက်စလန်' နေသူများက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြားနိုင်ငံများထက် ကိုကာကိုလာ ပိုသောက်ကြသည်ဟု သိရ၏။ 'နာဇရင်း' က ဂူဂဲလ်ကို ကြည့်နေ၏။ ဤနေရာမှနေ၍ အီတလီသို့ မဝေးလှကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်မက ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်လက်ရာ အစုံရှိသော အီတလီသို့ သွားချင်၏။ သို့သော် စလိုပေးနီးယားမှ ပတ်သွားလျှင် ကား အကြာကြီးသွားရမည်။

ကျွန်မတို့ ကုန်တိုက်တစ်ခု သွားကြ၏။ ကျွန်မအဖို့ ကုန်တိုက်သို့ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခြင်းပင်။ စက်လှေကားလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် စီးဖူး၏။ ကျွန်မတို့ ဦးခေါင်းကို ဖုံးမထားကြ။ ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်များနှင့်၊ စစ်ကာလကို အကြာကြီးကြုံခဲ့ရပြီ။ ခုမှ လွတ်လပ်ရေးအရသာကို ခံစားနေရ၏။ 'နာဇရင်း' က မျက်စိထဲ ဖုန်ဝင်တာများ၍ မျက်စိနာနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက နေကာမျက်မှန် တပ်ထားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ဦးမှာ ပုံမှန်ဈေးဝယ်သူများကြားတွင် ရောနေ၏။

ထိုစဉ် ကောင်မလေးတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ၍ စိုးရိမ်သွား၏။ သူက -

“ရှင်က သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ကောင်မလေးလား” ဟု လာမေး၏။

“နင်ကတော့ ထင်ရှားကျော်ကြားနေပြီ” ဟု 'နာဇရင်း' က ရယ်ပြီး ပြော၏။ ကျွန်မက ဘီးတပ်လှည်းနှင့်မို့ လူသိပိုများ၏။

“ဒါကြောင့် နင့်ကို လူတွေက ပိုအာရုံစိုက်မိကြတာပေါ့။ နင့်ကိုလည်း လာစကားပြောချင်ကြတဲ့လူတွေ များတယ်လေ” ဟု သူက ပြောသည်။

ဘူတာရုံရောက်တော့ ခရီးအေးရှားမှလာသော ရထားကို စလိုပေးနီးယားက ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်ဆိုသော သတင်းကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် သိုသိပ်သိမ်းဆည်းထားသော ငွေတွေထွက်ပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ အငှားကားဖြင့် သွားရမည်လေ။ ကားသမား၏ညီမက စလိုပေးနီးယားတွင် နေသည်ဟု ပြော၍ ကံကောင်းသွားသည်။ လမ်းခရီး ရှုမျှော်ခင်းတွေက လှ၏။ ဥရောပမှာ စိမ်းစိုနေမည်ဟု ယခင်က မထင်ခဲ့။ သန့်လည်း သန့်ရှင်း၏။ အလွန်ညစ်ပတ်သော ဆီရီးယားနှင့်တော့ ဆီနှင့် ရေ။

အနောက်သို့သွားသော ခရီးက တစ်နာရီခွဲမျှကြာ၏။ စလိုပေးနီးယားနယ်စပ်တွင် ကျွန်မတို့ ဆင်းရ၏။ ဂရိမှထွက်လာကတည်းက ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့သော နိုင်ငံများမှာ သီးခြားခွဲထွက်လာကြသော နိုင်ငံများပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံလည်း မကြာခင် ဤသို့ဖြစ်လေမလား။

အငှားယာဉ်သမားက ပန်းခင်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြခဲ့၏။ ထိုပန်းခင်းကို ဖြတ်တော့ ညနေစောင်းနေပြီး တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာ၏။ ဖြတ်လာရင်းနှင့် ရွာလေးတစ်ရွာအနီး ရောက်လာ၏။ ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားရ၏။ ကျွန်မက လေပြည်လေညင်းလေးထဲတွင် ပါလာသော ထင်းရှူးနဲ့တွေ့ကို ခံစားရင်း သဘောကျနေ၏။ ‘နာဇရင်း’ ကတော့ ထိတ်လန့်နေပုံရ၏။ သူက သစ်တောထဲမှာ ညအိပ်ရမည့်အရေးကို စိတ်အေးပုံမရ။

လူအချို့ ကျွန်မတို့ နားရောက်လာကာ ရဲဌာနသို့ ပို့၏။ ရဲဌာနက ‘ပါရီရို’ ခေါ် ရွာအနီးတွင် ရှိ၏။ ဤမျှသေးငယ်သော ရွာထဲတွင် အီရတ်ဘာသာစကားတတ်သူ စကားပြန်ရှိနေတာက အံ့ဩစရာ။ သူတို့က ကျွန်မတို့လာခဲ့သော ခရီးကိုမေး၏။ တူရကီ၊ ဂရိ၊ မက်ဆီဒိုးနီးယား စသည်တို့ကို ဖြတ်လာပုံ၊ ဘာကြောင့် သူတို့သိချင်တာလဲ။ ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မတို့ ဖြေကြားပြီးတော့ လက်တွေ့နိုင်ရန် ပြော၏။ ကျွန်မတို့က စလိုပေးနီးယားတွင် ခရီးကို နိဂုံးချုပ်ရန် ပြင်ဆင်ထားရာ လက်တွေ့ပုံနှိပ်ရန် မလိုဟု ထင်၏။ ကျွန်မတို့က ငြင်း၏။ သူတို့က အတင်းတိုက်တွန်း၏။ ရဲတစ်ဦးက “ကဲ ... ငါ ပြတ်ပြတ်ပြောမယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မှတ်ထိုး မလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြမ်းဖက်ရမလား။”

စလိုပေးနီးယားသို့ ဝင်လာသော ပထမလူ ၁၀၀ ကို မေးမြန်းမည်။ ပြီးလျှင် ခရိုအေးရှားသို့ ပြန်ပို့မည်ဟု သိရ၏။ လူ ၁၀၀ တွင် ကျွန်မက တစ်။ အစ်မက နှစ်။ ကျွန်မဘဝတွင် ပထမရတာ ဒါပထမဆုံး။ ကျွန်မ ရသော ပထမနံပါတ် တစ်က ကံဆိုးလှဘိခြင်း။

ကျွန်မတို့ကို ရဲအချုပ်ခန်းတွင်ထားကာ ခရိုအေးရှားသို့ ပြန်ပို့မည် ဆို၏။ ကျွန်မကတော့ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ရဲအချုပ်ထဲတွင်ပင် နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁ နာရီထိ ကျွန်မတို့ကို ဘာမှလာမပြောကြ။ နောက်ဆုံးအစောင့်ကို ခေါ်မေးရ၏။ အစိုးရက ကျွန်မတို့ကို ပြန်မပို့ဟု ကြား ရ၏။

အပြင်ရောက်တော့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အများကြီးကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ က ရထားဖြင့် လာသူတွေ၊ ကုလသမဂ္ဂမှ ကယ်ဆယ်ရေးတာဝန်ခံတစ်ဦးနှင့် တွေ့တော့ စလိုပေးနီးယားတွင် ဒုက္ခသည်အဖြစ် နေထိုင်ခွင့် လျှောက်ထား ရန် ပြော၏။

ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ထသွား၏။ ထို့ကြောင့် -

“ရှင်က ဒုက္ခသည်တွေဘက်က ကူညီရမယ့်သူလေ။ ကျွန်မတို့က တိုင်းခြား၊ ပြည်ခြားရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ယောက်။ ကျွန်မတို့က အားလုံး ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာလဲ။ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီမှာ အကူအညီမဲ့ ကြာကြာနေရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲ” ဟု ပြော လိုက်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာကာ တက်ခိုင်း၏။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ နေရာရ၏။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာက လူဝံ့။ အာဖဂန်တွေရော၊ အီရတ်တွေရော၊ ယာမီဒီတွေပါ ပါ၏။ ဂျာမနီတွင် ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားလူမျိုးများကိုသာ လက်ခံမည်ဟု ပြောထား၏။

ဘတ်စ်ကားက ဘယ်ကို ဦးတည်မောင်းနေသလဲ မသိရ။ ဂူဂဲလ် မြေပုံမှ ကြည့်သူ အချို့ကတော့ 'လျူဂျန်နာ' မြို့သို့သွားနေသည်ဟု ဆို၏။ ညမှောင်ရီတရောတွင် ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကားကို ရဲအချို့က ရပ်ခိုင်းကာ ဖုန်းတွေ၊ ဝိုက်ဆံတွေ၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ သိမ်းမည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မတို့ ကားပေါ်ကမူ မဆင်းရ။

ကားပေါ်ပါလာသူ အီရတ်တွေက 'ရီးယား' တွေဟု ထင်၏။ သူတို့က 'အလီ' ကို ရှိခိုးနေကြ၏။ ကျွန်မတို့ 'ဆွန်နီ' တွေက 'အလ္လာမှလွဲ၍ အခြား ဘုရားသခင် မရှိ' ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်မတို့၏ တမန်တော်က 'ဗိုဟာမက်' ဖြစ်၏။ 'ရီးယား' တို့ကမူ အဆုံးတွင် စာပိုဒ်တစ်ခု ထပ်ဖြည့်၏။ 'အလီက လည်း ထာဝရဘုရားရှင်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ' ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်မက 'မင်းသား ဝီလျံနှင့် ကိတ်' တို့ မင်္ဂလာပွဲကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကြည့်ရသောနေ့ကို သတိရမိ၏။ လက်ထပ် ကတိစကားများ ပြောကြ၊ သစ္စာ ဆိုကြ၊ လက်စွပ်လဲကြပြီးတော့ သူတို့က ပြောကြ၏။

"ဖခမည်းတော်၏ အမည်နာမ၊ သားတော်၏ အမည်နာမ၊ မြင့်မြတ် သောအရှင်၏အမည်နာမအောက်တွင်" ဟု သစ္စာစကားဆိုကြ၏။ ကျွန်မက ခရစ်ယာန်ဘာသာကို နားမလည်။ သို့သော် 'နာဇရင်း'က သူတို့ကို 'အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေပဲ' ဟု မှတ်ချက်ချသံကြားခဲ့ရ၏။

'ရီအာ' တို့၏ ဘုရားသံနှင့် ညည်းညူသံတွေက ကျွန်မတို့ကို တုန် လှုပ်စေ၏။ 'နာဇရင်း' ကစပြီး ငိုတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲတွေက ကျွန်မ တို့ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းကာ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်ကြ ၏။ သူတို့က ဖုန်းတွေ မသိမ်းသော်လည်း၊ ဝိုင်ဖိုင်က မရတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာရောက်နေသလဲ မသိ။ ကျွန်မလည်း စပြီး ငိုပါတော့ သည်။ နောက်နေ့မနက် နေထွက်မှာ မမြင်ရတာ သေချာနေပြီ။

မကြာခင် ကျွန်မက စိတ်ကို ငြိမ်အောင်လုပ်ခဲ့၏။ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား သည် ၂၇ နှစ်တိုင်တိုင် ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရ၏။ စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့။ ကာဒ် လူမျိုး 'ပီကေကေ' ခေါင်းဆောင် 'အဗ္ဗဒူလာအိုကာလန်' လည်း ၁၉၉၉ ခုနှစ် ကတည်းက တူရကီတွင် ထောင်ကျခဲ့၏။ သူလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသူမဟုတ်။

အထဲမှာ အုပ်စုနှစ်စုခွဲထား၏။ လူလွတ်တွေနှင့် အိမ်ထောင်ရှင်တွေ။ 'နာဇရင်း' နှင့် ကျွန်မကို အခြား အာဖဂန်မိသားစုနှင့်အတူ တစ်ခန်းကို ခေါ်သွား၏။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းခြီးခြုံနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ကောင် လေးတစ်ဦးလည်း ပါ၏။ သူတို့ဘာသာစကားကို ကျွန်မတို့ နားမလည်။ 'လက်စ်ဆိုစ်' တွင် တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ပြီးနောက် သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ကြောက် မိ၏။ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်စခန်းတွင်လည်း သူတို့က မည်သည့်အခါမှ တန်း မစီတတ်ကြ။ တစ်ခါတလေ သူတို့က ဆီးရီးယားလူမျိုးယောင် ဆောင်တတ် ကြသော်လည်း ဂျာမန်တွေက ဆီးရီးယားကိုပဲ လက်ခံမည်ဆို၍ ဆီးရီးယား ယောင် ဆောင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် စကားသံတို့က ဆီးရီးယားနှင့် လုံးဝညီညွတ် ကွဲပြား၏။

ထို့နောက်အပြင်မှ အာရပ်စကားသံ ကြားရ၏။ ဆီးရီးယားအမျိုးသား တစ်ဦးက သူ့ဇနီးကို နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့်အတူမထားနိုင်ဟု အစောင့်ကို ပြောနေသံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တွင် အစောင့်တွေက အာဖဂန်တွေကို ခေါ်သွားကာ ဆီးရီးယားတွေ လာထား၏။

ကျွန်မတို့ထဲ ရောက်လာသူများမှာ ဆီးရီးယားမြောက်ပိုင်း 'ဘစ် လစ်ဘ်' မြို့မှ ဖြစ်၏။ သူတို့အုပ်စုတွင် အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး၊ သူ့ဇနီးနဲ့ ကတော့ တစ်ဦးပါလာ၏။ သူတို့၏ အခြားကလေးတွေကို ထားခဲ့ရ၏။ သူက ဖုန်းထဲမှ သူ့ကလေးတွေပုံကို ပြ၏။ သူတို့ကလူကောင်းတွေ။ သို့သော် ကျွန်မက သူတို့စကားကို နားမထောင်နိုင်။ ဝမ်းနည်းစရာဇာတ်လမ်းတွေကို

နားထောင်နိုင်သည့်အင်အား ကျွန်မတွင် မရှိတော့။ ခုတင်ခြောက် လုံးတွင် ကျွန်မနှင့် အစ်မက နှစ်လုံးယူကာ အထက်အောက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် အိပ်ကြ၏။ ခြင်ကတော့ အတော်ကိုက်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ‘အရီး’ ကို မက်၏။ နီးလာတော့ အမေ့ကို လွမ်း၏။ မနက် လေးနာရီ တွင် လန့်နိုး၏။ အခြားမိသားစုက ဝတ်ပြုရန် ဖုန်းကို နှိုးစက်ပေးထား၍ ဖြစ်၏။

ခန်းမထဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှိ၏။ အယ်လ်ဂျာဇီးယား ရုပ်မြင် သံကြားလိုင်း ပြနေ၏။ အဓိက သတင်းက စစ်ပြေးဒုက္ခသည် သတင်း။ ဟန်ဂေရီနယ်စပ်က ပိတ်ထားရာ ဒုက္ခသည်တွေက ခရီးအေးရှားထဲသို့သာ လိုမ့်ဝင်လာကြရာ ယခု ၁၁,၀၀၀ ကျော်နေပြီ။ စလိုဗေးနီးယားကလည်း ရထားလမ်းပိတ်ခဲ့၏။ ဂျာမနီသို့ လူတွေများစွာရောက်လာ၍ သြစတြီးယားမှ ရထားလမ်းကို ပိတ်ထားရ၏။ ကျွန်မတို့မှာ နယ်စပ်တစ်ခုမှ နယ်စပ်တစ်ခု သို့ အတင်းတွန်းပို့ခံနေကြရသော နိုင်ငံမဲ့၊ လူမျိုးမဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်နေ ကြရ၏။

‘နာဇရင်း’ ကမူ ‘ယာဇီဒီ’ တွေနှင့် စကားပြော၏။ သူတို့၏ ဘာသာ စကားနှင့် ကျွန်မတို့ စကားက ဆင်တူ၏။ ‘ဒက်ရှ်’ တို့က အစ်ကိုနှစ်ယောက် ကို သတ်၍ တောင်ပေါ်ထွက်ပြေးလာရာမှ နောက်ထပ် ညီမတစ်ဦး ပြန်ပေး အဆွဲခံရသော ကောင်မလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့၏။

“ကျွန်မတို့ အီဂျတ်မှာလည်း ဘာမှ ကောင်းတာ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု သူက ပြော၏။ သူ့လက်မောင်းတွင် သူ့နာမည်ကို ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထား ၏။ သူ သေလျှင် မည်သူမှ သိမည်မဟုတ်သဖြင့်ဟု ဆို၏။

ကလေး ခြောက်ဦးပါသော ပါလက်စတိုင်း မိသားစုနှင့်လည်း တွေ့၏။ ကလေးနှစ်ဦးက အမြွှာတွေ၊ သူတို့မိသားစုက ၁၉၄၈ တွင် ဆီးရီးယားသို့ ပြေးခဲ့ရ၏။ ဂျူးပြည်သူစစ်တွေက လိုက်သတ်၍ ဖြစ်၏။ ယခု ဆီးရီးယားမှ တစ်ဖန် ထပ်ပြေးလာရပြန်၏။ နှစ်ထပ်ကွမ်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ။ ယခု သူတို့က ဂျာမနီသို့သွားရန် ကြံစည်နေကြ၏။

သူတို့က တူရကီသို့ လူကုန်ကူးမှောင်ခိုသမားများ အကူအညီနှင့် ထွက်လာကြ၏။ ထိုမှ လှေဖြင့် ဂရိနိုင်ငံသို့ ကူး၏။ သူတို့ကို ဂရိတွင် ဖမ်းကာ ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ချည်နှောင်ထား၏။ ထို့နောက်မှ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းများရလာကာ အေသင်သို့ သင်္ဘောဖြင့် ကူး၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းတော့ အေသင်ရောက်ပြီ ထင်တာ မဟုတ်။ လာစ်ဘို(စ်)မြို့ကိုပင် ပြန်ရောက်နေ၏။ သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို ရယ်ကာ၊ မောကာနှင့် ပြောပြသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကား ဒုပေနာပေခံသော သူများဖြစ်၏။

‘နာဇရင်း’ ငြိမ်းချက်သားကောင်းနေ၍ ကျွန်မ အံ့ဩမိ၏။ ‘အစ်လစ်ဘ်’ မိသားစုက သူတို့နှင့်အတူ ဂျာမနီကို အတူသွားမည် ပြောလာ၍ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။

ကျွန်မအတွက်မူ ဤနေ့သည် အကြမ်းတမ်းဆုံးနေ့ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အကုန် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ။ နိုင်ငံဆုံး၊ အိမ်ဆုံး၊ ဦးလေးဆုံး၊ အဒေါ်ဆုံး၊ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာနေရ။ ယခု အကျဉ်းသား၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို ဖမ်းချုပ်ထားတာ တရားဝင်ပါသလား။ တရားမဝင်လည်း ကျွန်မတို့ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဒီမှာပဲ သုံးလေးလ ဆက်ချုပ်ထားမှာကို ကျွန်မ စိုးရိမ်မိ၏။

ပတ်ပတ်လည် ရဲအစောင့်အကြပ်တွေနှင့်မို့ ထွက်ပြေးရန် မလွယ်။ လွတ်လပ်ရေးတန်ဖိုးကို မလွတ်လပ်မှ တကယ်သိ၏။ ကျွန်မတို့က ယခု စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ အကျဉ်းစခန်းတွင် ကောင်းတာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ အစားအသောက်က မဆိုးလှ။ အရသာရှိရှိ ချက်ကျွေး၏။ အထူးသဖြင့် ‘ကော့တာ’ ခေါ် အရည်က ဆေးမြစ်ဆေးဥနှင့် ပန်းပွင့်ဖက်နှင့် စိမ်ထားရာ ကျွန်မငယ်ငယ်က သောက်ခဲ့ဖူးသော စွပ်ပြုတ်မျိုးနှင့် အရသာတူ၏။

ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းထဲတွင် အီရတ်တွေက အစာငတ်ခံဆန္ဒပြမည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်မတို့လည်း လိုက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လား

မသိ နှစ်ရက်ပိတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်၏။ 'လိုဂါတက်' ဆိုတာ စခန်း တစ်ခုကို ဘတ်စ်ကားပေါ် တင်လွှတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစခန်းက တောင်နံရံတွေ မရှိ။ လွတ်လပ်၏။

ရှုမျှော်ခင်းကား လှပသာယာ၏။ တောင်တွေ ပတ်ပတ်လည်ပိုင်း နေကာ ကြည့်လေရာ စိမ်းလန်းစိုပြည်၏။ ဤတောင်တန်းတွေမှ ဂူများထဲ တွင် နဂါးပေါက်စလေးတွေ မွေးသည်ဟု စာထဲတွင် ဖတ်ရ၏။ ထိုနဂါးများက တကယ့် နဂါးပေါက်စလေးတွေ ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိ။ ကျွန်မ တကယ် မြင်ရတာက ရဲတွေနှင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ။

အခန်း (၁၆) ဂီတသံ

စလိုဗေးနီးယား - သြစတြီးယား (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂၀ - ၂၁ ရက်)

သြစတြီးယားသို့ ဝင်ရာတွင် ကျွန်မကြောက်သော အချက်နှစ်ချက် ရှိသည်။ တစ်ခုက ဤဒေသသည် ဟစ်တလာမွေးသော ဒေသဖြစ်၍ ဟစ်တလာသည် ဥရောပကို ကြီးမားသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကြပ်အတည်း ဖြစ်စေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်က ယခင် တစ်လတည်းတွင် ဒုက္ခသည် ၇၁ ဦး သေခဲ့သည့်ကိစ္စ။ ကြက်တွေတင်သောကားတွင် ဒုက္ခသည်တွေကို မချိမဆုံတင်ဆောင်ခဲ့၍ အသက်ရှူကြပ်ပြီး သေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဘူဒါဘက်စ် မှ ဝီယင်နာသို့သွားသော လမ်း၏ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထရပ်ကားကို စွန့်ပစ်သွားကြ၏။ ရဲတွေက ထရပ်ကားထဲမှ အရည်တွေ တစ်ခွက်ခွက် ယိုစီး ထွက်နေသဖြင့် သွားကြည့်ရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုပ်ပွနေသော အလောင်း များကို တွေ့ရ၏။ သေသူများထဲတွင် အမျိုးသမီး ရှစ်ဦး၊ ကလေးသုံးဦးနှင့် ၁၈ လသား ကလေးငယ်တစ်ဦးတို့ ပါဝင်၏။ အထဲမှ လူတွေက အောက်စီဂျင် ပြတ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တူရကီမှ ဂရိသို့အသွားတွင် ကျွန်မတို့က လူကုန်ကူးမှောင်ခိုသမားများကို ကြိုးစားရှောင်ရှားခဲ့ကြ၏။ အငှားကားကို ဈေးမတန်တဆပေးပြီး လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မကို သနား၍ အကူအညီပေးသူများကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် လူများစွာက အကူအညီပေးကြ၏။ ဒုက္ခသည်အများစုမှာ မိုင်ပေါင်းရာချီပြီး လျှောက်ကြရကြောင်း ကျွန်မတို့ သိ၏။ တူရကီနှင့် ဂရိမှာသာ ညဘက်ကွင်းပြင်တွင် အိပ်ရ၏။ ကျွန်မတို့က ကြယ်ငါးပွင့်အဆင့် ဒုက္ခသည်တွေဟုပင် နောက်ပြောင်ပြောရသေးသည်။

ယခု ကျွန်မတို့ဖြတ်ရန် တစ်နိုင်ငံသာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်မတို့ ဘာတစ်ခုမှ မစွန့်စားလိုတော့ပါ။ ဩစတြီးယားသည် ဒုက္ခသည်များကို ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းများသို့ ပို့ထားကြောင်း ကျွန်မတို့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေက ပြော၏။ ဂျာမနီအပေါ် ဖိအားလျော့အောင်လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ‘လိုဂါတက်’ မှ ဩစတြီးယားသို့သွားသော ရထားပေါ်မှ လမ်းဆုံးမရောက်ခင် ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ရထားလမ်းဆုံးတွင် ရဲတွေက ဖမ်းတတ်၍ ဖြစ်၏။

ရထားက ဩစတြီးယားမြို့ဖြစ်သော ‘ဂရပ်စ်’ သို့ ပြေးဆွဲ၏။ ကျွန်မတို့က စလိုဗက်၏ နောက်ဆုံးမြို့ဖြစ်သော ‘မာရီဆို’ တွင် ဆင်း၏။ ကျွန်မတို့နှင့် တစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါလာကြသော ‘အစ်လစ်ဘ်’ မိသားစုက ကျွန်မတို့ကို ရူးတယ်ထင်ကာ တွဲပေါ်မှ ဆက်ပြီး သွားကြ၏။ ‘နာဇရင်း’ က ကျွန်မကို တွန်းလှည်းနှင့် ရထားပေါ်မှ ချသည်ကိုမြင်သော ခရီးသည်တွေက ဝိုင်းအော်ကြ၏။

“ဒါ ဩစတြီးယား မဟုတ်သေးဘူး။ မဆင်းနဲ့ ဒါ စလိုဗီးနီးယားပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောခဲ့၏။ အစီအစဉ်က မိုက်မဲကောင်း မိုက်မဲမည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့က လုပ်ခဲ့၏။

‘မာရီဆို’ မှ လူများစွာသည် နယ်စပ်မှနေ၍ ဩစတြီးယားသို့ သွားအလုပ်လုပ်ကြ၏။

သို့သော် တကယ်တော့ မနီးလှပါ။ ၁၄ မိုင်ပင် ဝေး၏။ ဤခရီးက လမ်းလျှောက်သွား၍ လွယ်သည့်အတိုင်းအတာ မဟုတ်။ ကျွန်မတို့က အငှားကားရှာ၏။

ကျွန်မတို့ကိုတွေ့သော စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သတိပေးကြ၏။ ရဲတွေကို ရှောင်ရန် ဤလမ်းမှသွား၍ မရ။ ရထားဖြင့်သာ သွားရမည်ဟု ဆို၏။ မကြာခင် 'အစ်လစ်စ်' မိသားစုက ဖုန်းဆက်၏။ သူတို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ 'ဂရပ်စ်' သို့ ရောက်ပြီဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ရွေးချယ်မှု မှားသွားပြီ။

စေတနာ့ဝန်ထမ်းများက အငှားကားငှားပေး၏။ အငှားယာဉ်သမားက ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခသည်ဟု သိသောကြောင့် ဈေးကို တစ်ဝက်လျှော့ပေး၏။ စလိုပေးနီးယားကို ကျွန်မတို့ အငှားကားနှင့် ဖြတ်ခဲ့ရ၏။ မည်သူမှ ကျွန်မတို့ကို မုန်းသူမရှိ။

ဩစတြီးယားကိုဝင်တော့ နေဝင်ချိန်ပင်ရောက်ပြီး တခြားနိုင်ငံရောက် ပြီဆိုတာကိုတော့ ဘာကိုမှ ကြည့်၍မရ။ ဆိုင်းဘုတ်မရှိ။ အလံမရှိ။

အငှားကားက 'စပီးဇဲလ်' ခေါ် ရပ်ကွက်တွင် ချပေးခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် ကြက်ခြေနီနှင့် မောလ်တာနိုင်ငံမှ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေ ရှိ၏။ အာရဗီ စကားပြောတတ်သူ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ကို ယာယီတဲ တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားကာ အသားညှပ်မှန်နှင့် စောင်တစ်ထည်စီပေး၏။ မကြာခင် 'ဂရပ်စ်' သို့သွားသော ဘတ်စ်ကားလာမည်ဟုလည်း ပြော၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်မ မနေချင်။ ရာသီဥတုက အလွန်အေး၏။ ဓမ္မရာလည်း မရှိ။ ယာယီတဲကလည်း မလုံလောက်သဖြင့် အပြင်မှာသာ အိပ်ရသည်။ ရဲက မိသွားလျှင် လက်ငွေနှိပ်ကာ ဩစတြီးယားမှ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ ပို့သည်။ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

အပြင်မှ လူအုပ်ကြီးက မနက် စ နာရီကတည်းက ဘတ်စ်ကားစောင့်
နေသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်မတို့လည်း ဆက်စောင့်ရ၏။ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ
အိပ်ရမည့်ပုံပေါက်နေ၏။ ကျွန်မက အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကာ ခိုက်ခိုက်
တုန် ချမ်းနေ၏။ နောက်ဆုံး သန်းခေါင်ကျမှ ဘတ်စ်ကား ရောက်လာ၏။
ကျွန်မတို့ 'ဂရပ်စ်' ကို သွားကြ၏။

ဘတ်စ်ကားရပ်သွားတော့ ဆင်းလိုက်ကြရ၏။ လိမ္မော်ရောင်တောက်
တောက် ဝတ်ထားသော စကားပြန်များက ဘာသာပေါင်းစုံနှင့် အော်နေကြ
၏။ 'တန်းစီးရန်'။ ဒုက္ခသည်အများစုက ရှေ့နေတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ သူတို့
နိုင်ငံတွင် သူတို့အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ယခုတော့ စုတ်ပြတ်ညစ်ပေနေသော
ဒုက္ခသည်တွေ။ လူတိုင်းမှာ သေးသိမ်နေကြကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်။
ဩစတြီးယားမှာနေလိုသူက တစ်အုပ်စု၊ ဂျာမနီမှာနေလိုသူက တစ်အုပ်စု။
အုပ်စုခွဲ၏။ ကလေးတွေအပါအဝင် အားလုံးကို လက်ပတ်စီမံလေးတွေ
ပေး၏။ နာဇီတွေက ဂျူးတွေကို အဝါရောင်တံဆိပ်တွေကပ်ပေးသလို ခံစား
ရ၏။ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ဒါက အစားအစာပေးဖို့ အမှတ်အသား
ဟု ပြော၏။ လက်ပတ်ကွင်းပေါ်တွင် နံပါတ်တွေပါ၏။ ကျွန်မတို့က ၇၀၁ နှင့်
၇၀၂။ တစ်နေ့ကို ဘတ်စ်ကားတစ်စီးက လူ ၄၀ သာ ခေါ်သွားမည်ဖြစ်ရာ
ကျွန်မတို့ နံပါတ်တွေအရဆိုလျှင် တော်တော်ကြာကြာ စောင့်ရမည့်ပုံစံ
ရှိနေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခသည်ဌာနသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုနေရာက
ယခင်က စူပါမားကတ် နေရာဖြစ်၏။ တူရကီမှထွက်ခွာ မလာခင် ကျွန်မက
ဂျာမန်စကား ထမင်းစားရေသောက်ဆိုသလို ကျက်ထား၏။ သို့ဖြင့် စေတနာ့
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် တောင်း၏။ ကျွန်မကို နို့အေး
တစ်ခွက်ပေး၏။ အရေးကြီးတာက ဖုန်းအားသွင်းဖို့ ဖြစ်၏။ အလှအယက်
ဖုန်းအားသွင်းကြသည်။ ဒါက သေရေးရှင်ရေး။

အခန်းထဲတွင် ကွပ်ပျစ်တွေ တန်းစီရှိနေ၏။ သို့သော် အလွတ်တစ်ခု
မှ မရှိ။ လူတစ်ထောင်ခန့် ရှိပုံရ၏။ ရေမချိုး၊ မသန့်စင်တာကြာ၍ လူနဲ့တွေက

ညှိစော်နံနေ၏။ ကံကောင်း၍ ကွပ်ပျစ်နှစ်ခု အားနေတာတွေ့ရ၍ တက်အိပ်
ကြရ၏။ ကျွန်မတို့ကို လေးလံသော မီးခိုးရောင်စောင်တစ်ထည်စီပေး၏။
စောင်ကို ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် 'ဒက်ကီ' ဟု ခေါ်၏။ ပထမဆုံး ကျွန်မ သင်ယူ
ရသော ဂျာမန်စကားလုံး 'ဒက်ကီ'။

အိပ်ဖို့ကြံမည်ရှိတော့ အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြားရ၏။
အာဖဂန်နှင့် ဆီးရီးယားလူမျိုးတို့ ရန်ပွဲ။ ဖုန်းအားလှသွင်းရင်းမှ စကားများ
ကြတာ။ စစ်ကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ပိုပြီးရိုင်းပျလာကြပါကလား။

လျှပ်စစ်မီးပိတ်လိုက်တော့ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ ကလေးငိုသံတွေ
ကြောင့် အိပ်မရ။ အနွေးဓာတ်ပေးတာက အားနည်းနေ၏။ စောင်ကလည်း
မလုံလောက်။ 'နာရရင်း' က ပါလာသမျှ အဝတ်အားလုံးထုတ်ကာ ကျွန်မ
ကို ခြုံပေး၏။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ ချမ်းနေဆဲ။ သွားတွေပင် ကိုက်လာ
သည်အထိ။

ဤစခန်းကို သြစတြေးယားစစ်တပ်က ထိန်းချုပ်ထား၏။ မနက်ပိုင်းတွင်
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ၏။ 'နာရရင်း' က အနီးအနားမှ လူတွေနှင့် စကားပြော
၏။ ကျွန်မကတော့ မကောင်းတာတွေ၊ မကြားချင်၍နားမထောင်။ ဘယ်သွား
ရင် ကောင်းမလဲ တိုင်ပင်ကြ၏။ ဆွီဒင်လား၊ ဒိန်းမတ်လား၊ ဟော်လန်လား။
ဂျာမနီမှာက လူတွေ ပြည့်နေ၏။

ကျွန်မ အိမ်သာသွားတော့ ခေါင်းမြီးခြုံ အမျိုးသမီးငယ် တော်များများ
ကို တွေ့ရ၏။ ဆီးရီးယားမလေးတစ်ဦးက ဆံပင်ရွှေဝါရောင်နှင့် ဥရောပ
တိုက်သူ ပုံပေါက်နေ၏။ သူက ဤစခန်းမှ သူတွေက နှစ်ရက်၊ သုံးရက်
ဘတ်စ်ကားစောင့်နေရ၍ စိတ်ကုန်လှပြီဟု ပြော၏။ ကျွန်မကတော့ ဤ
အခန်းတွင် သုံးရက်ကြာမနေနိုင်၊ ကျွန်မမှာက ပန်နာရင်ကြပ်ရှိတာကို
အကြောင်းပြရ၏။ ရှေးဦး သူနာပြုစခန်းမှ ဆရာဝန်ထံသွားကာ အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ဆရာဝန်ကတော့ ဆက်စောင့်ပါဦးဟုသာ ပြော၏။

မကြာခင် တတ်စိကားတစ်စီးရောက်လာကာ လူတွေကို နံပါတ်စဉ်
ခေါ်၏။ ကိုယ့်အလှည့်မဟုတ်ဘဲနှင့် အတင်းတိုးတက်သူတွေများသဖြင့်
စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေက စနစ်တကျဖြစ်အောင် ထိန်းပေးကြရ၏။

ကျွန်မကတော့ ဒီနေရာမှ အမြန်ဆုံး ခွာချင်နေ၏။ သြစတြီးယားမှ
ဂျာမနီသို့ ရထားပြန်ဆွဲနေပြီဟူသော သတင်းလည်း ကြားရ၏။ ‘ဂရပ်စ်’
ဘူတာရုံသို့ အငှားကားနှင့် အမြန်ပြေးကာ ဂျာမနီထွက်မည့် ရထားစီးသူ
တစ်ဦးက အကြံပေး၏။ အဖမ်းခံရလျှင် ခံရစေ၊ လက်ဗွေနှိပ်လည်း ဆက်နှိပ်
ဆိုကာ ကျွန်မတို့ ဘူတာရုံသို့ သွားကြ၏။

အငှားကားသမားက အီဂျစ်လူမျိုး။ လမ်းတစ်လျှောက် ဒုက္ခသည်တွေ
များလွန်းသဖြင့် သြစတြီးယားအစိုးရလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းမသိတော့ဟု
သူက ပြော၏။

ကျွန်မကို မသန်စွမ်းသူဆိုကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရထားပေါ် တင်
ပေးလိုက် ပုံရ၏။ တွဲပေါ်မှာ ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေ အများကြီးပါလာ၏။

ရထားထွက်သွားသည်။ မကြာခင် ဥရောပနှင့်တူသောနေရာကို ဖြတ်
လာ၏။

“ဒါက ဥရောပအနောက်ပိုင်းနဲ့ တကယ်တူတယ်ဟု ‘နာဇရင်း’ က
ပြောသည်။

နောက်ဆုံးလမ်းဆုံးနေရာရောက်ခါနီးတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပျော်
သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို နှစ်မျိုးခံစားရ၏။ ဥရောပဆိုတာက ကျွန်မ
အိပ်မက်မက်ခဲ့သော နေရာ။ လမ်းတွေက သန့်ရှင်းနေ၏။ ဆီးရီးယားများကို
စီးကရက်သောက်ပြီး လက်ကျန်လွှင့်ပစ်လျှင် ဒဏ်ရိုက်ခံရမည်ဟု အီဂျစ်
အငှားယာဉ်မောင်းသမားက ပြောခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိတာက လမ်းဆုံးနိုင်ငံရောက်လျှင် ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ပိတ်ပြီး နေရဦးမည်ဆိုတာကို။ လွန်ခဲ့သော သုံးပတ်ကမူ ကျွန်မသည် လူကောင်းများနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲသွားလာခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

မကြာမီ ရထားဆိုက်၏။ ဂျာမနီရောက်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့မှာ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံလည်း ပြတ်လောက်ပြီး 'မူစတာဇာ' နှင့် 'ဖာဟတ်' တို့ကို ပို့ပေးခဲ့သမျှ ကုန်ပြီ။

'ဆောလ်ဘတ်စ်' ဘူတာရောက်တော့ ရဲတွေ ရထားပေါ်တက်လာကာ ဆီးရီးယားလူမျိုးတွေကို ဆင်းခိုင်း၏။ လူတစ်ရာကျောက်လောက် ရှိမည် ထင်၏။ ဘူတာတစ်ခုလုံးလည်း ဒုက္ခသည်တွေအပြည့်။ ဒါကြောင့်လည်း ဟန်ဂေရီက တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။ လမ်းသစ်က စလိုပေးနီးယားမှ ဖွင့်၏။ မြို့တော်ဝန်က မြေအောက်ကားရပ်နားစခန်းကို ဒုက္ခသည်စခန်းအဖြစ် ဖွင့်ခဲ့၏။ စခန်းက သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ထားပုံရ၏။ ခုတင်တွေ ရှိ၏။ အရေးပေါ် သူနာပြုစခန်းရှိ၏။ ကလေးကစားကွင်းပင် ထား၏။

"စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို ကြိုဆိုပါသည်" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ဒေသခံများက ကိုင်ထားကြ၏။ ထို့နောက် သစ်တော်သီးတွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ ပေး၏။

ကျွန်မတို့ကို တင်ဆောင်လာသော ဘတ်စ်ကားက 'ဆာလာမြစ်' ကို ကူးကာ စစ်တပ်စခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ လမ်းဆုံးနေရာရောက်တော့ ရဲတွေတက်လာကာ ကျွန်မတို့ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်း၏။ သြစတြီးယားစစ်သားတွေက ရေနံနှင့် ဘီစကစ်မုန့်တွေ ပေး၏။ ထို့နောက် လူ ၂၀ စီ အုပ်စုခွဲကာ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ တံတားဖြတ်ပြီး သွားစေ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ ဂျာမန်အလံတွေ လှင့်ထူထားတာ တွေ့ရ၏။ ကျွန်မတို့ ရောက်နေတာ ဘယ်နေရာဆိုတာ ခုမှ သေချာသွားပြီ။

“ဂျာမနီက ဘယ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်မက ရဲသားတစ်ဦးကို မေးလိုက်၏။

သူက ပြုံးပြကာ-

“ဂျာမနီက ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ပြန်ပြော၏။

အခန်း (၁၇)
ကျေးဇူးပါ မေမေ မာကဲလ်

ရိုဇင်ဟိန်း၊ ဒေါ်မွန်၊ အက်စင်၊ ဂျာမနီ
(၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂၁ ရက်မှ အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်)

ကျွန်မတို့ ဂျာမနီနိုင်ငံကို ဝင်သောနေ့က 'နာဇရင်း' ၏ ၂၆ နှစ်
မြောက်မွေးနေ့ 'ဂါဇီယန်တက်ပ်' မှလာတာ တစ်လအထိကြာ၏။ ကျွန်မ
ချိုင်းကြားတွေမှာ ဘီးတပ်လှည်းပွန်းသည် အက်ရာတွေအပြည့်၊ သို့သော်
ယခုတော့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်သွားပါပြီ။ 'အလက်ပ်ပို' မှ စထွက်တာမှ
ဆိုလျှင် ယခုထိ မိုင်ပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော်ကို ကိုးနိုင်ငံဖြတ်ပြီး လာခဲ့ရ၏။

စစ်မှသည် ငြိမ်းချမ်းရေးသို့။

ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ခရီး။

ကျွန်မ နာမည်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်မက တစ်နေ့တွင် ဂျာမန်လူမျိုးတွေလို စကားပြောတတ်မည်ဟု
ထင်၏။ သူတို့လိုပင် နေမည်။ သူတို့လိုပင် ချစ်မည်။ သူတို့လိုပင် လမ်း
လျှောက်နိုင်မည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်မတို့က 'အရီး' နှင့် 'ယာဘား' ကို ရောက်ပြီ
ဆိုတာ အကြောင်းကြားတော့ သူတို့ ငိုကြွ၏။ 'ဘလန်း' ကိုလည်း မကြာခင်

တွေ့မည်ဟု အကြောင်းကြား၏။ ကျွန်မတို့လည်း အခြားဒုက္ခသည်များကဲ့သို့ ပင် ငိုနေကြ၏။ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်ဖြစ်မည်ကား မသိ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ သည် ပထဝီဆိုင်ရာ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်ကား အမှန်။

ရဲတွေက ကျွန်မတို့ကို ရောစီခိုင်း၏။ ဆီးရီးယား၊ ဒီရတ်၊ အာဖဂန်၊ ပါကစ္စတန်တို့ အားလုံး တန်းစီကြ၏။ အချို့က အသားတွေ နက်ပြောင်လို့ အာဖရိကမှ ထင်ရ၏။

“ကျွန်မကို ရှေ့သို့ ပို့ပေးပါ။ ကျွန်မ ဒီတန်းအရှည်ကြီးနောက်မှာ စီပါမည်” ဟု ကျွန်မက ရဲတစ်ဦးကို ပြော၏။ သို့သော် ဤအချို့တွင်ကား မသန်စွမ်းလည်း အခွင့်အရေးပိုမရပါ။

“မင်းက မွတ်စလင်လား” ဟု သူက မေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို မင်းကို ပေးထားတဲ့ သကြားလုံးတွေ ပြန်ပေး။ အဲဒီအထဲမှာ ဝက်ဆီတွေ ပါတယ်”

ရောက်စက ကျွန်မကို ပေးထားသော သကြားလုံးတွေကိုပင် ပြန်တောင်းလိုက်ချေသေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ ဆက်စောင့်ရ၏။ ရေပင်တိုက်မည့်သူ မရှိ။ အေးကလည်း ပိုအေးလာ၏။ ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုပုံက ဤသို့။

တံတားအောက်တွင် ငါးနာရီကြာ စောင့်ရ၏။ အာဆတ် (သို့) တာလီဘန် တို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ပြေးလာရသောအချိန်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင်ကား ကြာလှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမှ ကသိကအောင်ဖြစ်တာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကလိကလိ ဖြစ်မိ၏။

မကြာခင် ကျွန်မတို့ကို တံတားပေါ်ပြန်လာဖို့ တစ်စုံတစ်ဦးက ပြော၏။ ကျွန်မတို့၏အိတ်တွေကို လှန်လှောစစ်ဆေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့အားလုံး

ရဲကားပေါ်တက်ရ၏။ ကားက အနောက်ဘက် မိုင် ၅၀ လောက်အထိ မောင်း၏။ ထိုနေရာက 'အားပေးရီးယား' ၏ 'ရိုဇင်ဟိန်း' မြို့။

စခန်းက ဩစတြီးယားပုံစံမျိုး ကျွန်မတို့ကို နံပါတ်တပ်ထားသော လက်ကောက်များ ပေး၏။ ဂဏန်းတွေက အနီရောင်၊ ပြီးတော့ နံပါတ်စဉ် ခေါ်ကာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် တက်ကြရပြန်၏။ 'နာဇရင်း' နှင့် ကျွန်မက နံပါတ် ၁၂ နှင့် ၁၃။ နံပါတ်စဉ်သေး၍ ကျွန်မတို့ ပထမတက်ရမည် ထင်တာ မှားသွားသည်။ ရှေ့မှာက အစိမ်း ၃၀၀၊ အပြာ ၃၀၀၊ လိမ္မော် ၁၀၀ ရှိသေး၏။ တစ်နေ့ကို လူ ၅၀ ပဲ နိုင်သည်ဟု ပြော၏။ ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့အလှည့် တော် တော်နှင့် ရောက်မှာမဟုတ်သေး။

ဂျာမနီကား ယခင်က ထင်ထားသည့်အတိုင်း အလွန်ပင် စည်းစနစ် ကျ၏။ ကျွန်မတို့ကို အားကစားခန်းမတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဖုန်းနှင့် တန်ဖိုးရှိ ပစ္စည်းများထည့်ရန် ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးစီ ပေး၏။ ကျွန်မ တို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၏။ ကူးစက်ရောဂါရှိ မရှိ ဆေးစစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် လက်တွေ့နှိပ်ရ၏။ ထို့နောက် မှတ်တမ်းစာရွက်တစ်ရွက်စီ ပေး၏။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်လျှောက်ထားစဉ်အတွင်း 'မြူးနစ်'မြို့တွင် သွားလာခွင့်ပေးသော လက်မှတ် ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့က 'မြူးနစ်' သို့ မသွားလိုပါ။ 'ဘလန်း' က 'ဒေါ့မွန်' တွင် နေသည်ကို ပြောပြရ၏။

"ကျွန်မတို့ ဒီမှာ မနေချင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ" ဟု ပြော၏။ သူတို့ကတော့ 'မြူးနစ်' သည်သာ တရားဝင် ဝင်ပေါက်အဖြစ် ဒုက္ခသည်များကို သတ်မှတ်ထားသည်ဟု ဆို၏။ ပြဿနာက ဤနေရာတွင် လူတွေက စုပုံနေပြီ။ တစ်နေ့ကို လူ ၁၃,၀၀၀ နီးပါး ရောက်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကြာကြာ ဆက်စောင့်ရမည့် ပုံပေါ်နေ၏။ ဤနေရာတွင် လူတွေက ကြပ်ညှပ်နေ၏။ ကလေးတွေအတွက် ကစားစရာအရပ်မျိုးစုံ လာလှူထားတာ ရှိ၏။ သို့သော် ကလေးအများစုက ငိုချည်းသာနေကြ၏။ အပူဒဏ်ကလည်း ပြင်းထန်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆိုလျှင် ရေချိုးခန်းထဲတွင်

မေ့လဲသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ခု ရဖို့အရေး တန်းအရှည်ကြီး စီရ၏။

အိတ်လီသို့ အခြားသော ပင်လယ်လမ်းမှလာသူတွေကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူတို့က မြေထဲပင်လယ်ကို ဖြတ်ကာ လစ်ဗျားမှတစ်ဆင့် 'လန်ပီဒူဆာ' ခေါ် ကျွန်းလေးမှလာသူများ ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေတွေ အများကြီး မှောက်၊ လူတွေအများကြီး ရေနစ်သေသည်ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ မိသားစုဝင် တစ်ဦးဦးက ဂျာမနီရောက်နေ၍ ပြေးလာသူများလည်း ရှိ၏။ ကျွန်မတို့လည်း တစ်ခုစွန့်စားရ၏။ ကျွန်မတို့ကို ပေးထားသော လက်ဆောင်များကို ဖွတ်ကာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် ပြေးတက်ကြ၏။ ထို ဘတ်စ်ကားက 'နူးမန့်' ခေါ် အခြားစခန်းသို့သွားသည့်ကား ဖြစ်၏။ ဤမြို့က 'နျူရင်ဘတ်ဂ်' နှင့် သိပ်မဝေး။ ထိုနေရာရောက်တော့ နာမည်စာရင်း ပေးရပြန်သည်။ မှတ်ပုံထပ်တင်ရ၏။ ကျွန်မတို့က စခန်းထဲတွင် နေရတာ မွန်းကြပ်၍ အပြင်မှ လေထွက်ရူပါရစေဆိုကာ ခွင့်တောင်းပြီး စခန်းအပြင် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်း၏ ဟိုဘက်တွင် ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဓာတ်ဆီဆိုင်သို့သွားကာ အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး 'နျူရင်ဘတ်ဂ်' သို့ သွား၏။

'နျူရင်ဘတ်ဂ်' မြို့က အတော်လှ၏။ အိမ်တွေကို ဆေးရောင်စုံ သုတ်ထား၏။ မုန့်မျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်တွေ အများကြီးရှိ၏။ 'မက်ဒေါ်နယ်လ်' စားသောက်ဆိုင်လည်းတွေ့၍ ဝင်စားကြ၏။ စားနေရင်းပင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေက စင်းလာ၏။ ကျွန်မတို့ ရထားစီးပြီး 'ကိုလုံး' မြို့သို့သွားရန် စီစဉ်ထား၏။ ထိုမြို့တွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'ရှိုင်အာ' နေ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဤနိုင်ငံဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာ တင်မည်။ နောက်ဆုံးရထားက ည ၉ နာရီ ထွက်မည်ဟု သိရ၏။ ဘူတာရုံက အလွန်ခေတ်မီ၏။ မသန်စွမ်းတို့အတွက် စက်လှေကားတွေကို စနစ်တကျ စီစဉ်ထား၏။ ဂျာမနီတွင် အရာရာသည် ကွဲပြားခြားနားမည်ဟု 'နာဇရင်း' ပြောထားသည့်အတိုင်းပင်။

ကျွန်မတို့ စီးလာသောတွဲတွင် အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ဦးက တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာရွတ်လာကြ၏။

“အလ္လာဟူအတ္တဘာ”

ရထားပေါ်က ဂျာမန်တွေက သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကြောက်နေကြပုံ ရ၏။ ဂျာမန်တွေက ကျွန်မတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ သူတို့နိုင်ငံကို အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် လာမှာကို ကြောက်ကြပုံကို ယခု ကျွန်မ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လူတိုင်းက ဤသို့ များပြားလှသော ဒုက္ခသည်တွေ လိုင့်ဝင်လာတာ ကို မရှုစိမ့်ကြ။ ဝန်ကြီးချုပ် ‘ယော့ခ်ဆီးဟိုဖာ’ က ‘အရေးပေါ်အခြေအနေ’ သတိပေးထား၏။ သူ့ပါတီမှ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ‘ဟန်းစ်ပီတာဖရိုက်ဒရစ်’ က လည်း ဒုက္ခသည်များနှင့် ရောယောင်ပါလာမည့် ‘ဒက်ရှ်’ တို့ကဲ့သို့ ဂျီဟတ်ဝါဒီ များ၏ အန္တရာယ်ကို သတိပေးထား၏။

ကံကောင်းတာက ‘မစ္စမာကဲလ်’ ကား အတော်စိတ်ဓာတ်ကောင်းသူ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။

“အရေးပေါ်အခြေအနေ ရောက်နေချိန်မှာ ကျွန်မတို့က ခင်မင်ရင်းနှီး တဲ့ မျက်နှာပြုပြီး စတင်တောင်းပန်ရမယ်လေ။ ဒါမှ ကျွန်မနိုင်ငံ ပီသမှုပေါ့” ဟု ပြော၏။

ကျေးဇူးပါပဲ။ ‘မေမေ မာကဲလ်’

မီးရထားက လေးနာရီခန့် စီးရ၏။ ရိုင်းမြစ်ဘေးမှ ‘ကိုလုံးဘုရား ကျောင်း’ ကြီးကို တွေ့ရ၏။ အလွန်မြင့်မားပြီး မိုးထိမတတ်။ ဤမျှကြီးမား သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ တစ်ချိန်က ၎င်း သည် ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံဖြစ်ခဲ့၏။ ဤအဆောက်အအုံကြီးက စစ်အတွင်း ဘယ်လိုကြောင့် မပျက်စီးခဲ့တာလဲ။

ရထားဆိုက်တော့ 'ဘလန်း' က ဘူတာတွင် စောင့်ကြိုနေ၏။ သူက 'ဒေါ့မွန်' မှနေ၍ ကျွန်မတို့ကို လာကြိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ပြန်ဆံ့ ကြလိမ့်မည်ဟုပင် မထင်ခဲ့။ သူ့ကို မြင်ရတာ ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းသာသည်။ သူသည် ကျွန်မဘဝတွင် အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းက ပါဝင်သူဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ 'ရှိုင်အာ' အိမ် ရောက်တော့ 'နာဒါ' နှင့် သူ့ကလေးတွေက လာတွေ့ရ၏။ သူက ကျွန်မတို့ အလာကို စောင့်နေကာ နိုင်ငံခိုလှုံခွင့် အတူတူ လျှောက်ရန် ရည်ရွယ်ထား၏။ ခုမှပဲ အိမ်ဂေဟာအငွေ့ဓာတ်ကို ခံစားရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝသစ်တစ်ခုစတော့မည်ဟု ထင်မိ၏။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်၊ အစ်ကို နှစ်ယောက်၊ တူမလေး လေးယောက်တို့ အတူတကွ 'ဒေါ့မွန်' ကို ရထားစီးသွားကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် မြင့်မားသော မုန်အဆောက်အအုံတွေကို မိုးထဲရေထဲမှာ ပင် တွေ့ရ၏။ ဒါတွေကို ကျွန်မ ကြာကြာမကြည့်ပါ။ 'ဘလန်း' နှင့် ပြန်ဆံ့ ရတာကို ဝမ်းသာလွန်းသံဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိမိ ကြည့်နေမိ၏။

သူက ကျွန်မတို့ကို ဂျာမန်လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံး အဆောက်အအုံကို ညွှန်ပြ၏။ ထိုရုံးရှေ့တွင် နိုင်ငံတကာမှ ဒုက္ခသည်တွေ ကြည့်နေ၏။

"ကျွန်မတို့က ဆီရီယန်းတွေပါ" ကျွန်မက ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ပြောသည်။ ထို့နောက် ခိုလှုံခွင့်တောင်းသည့် လျှောက်လွှာကို ဖြည့်စွက်ကာ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သည့် အလှည့်အား စောင့်ကြရ၏။ သူတို့မေးမြန်းရာထဲ တွင် ကူးစက်ရောဂါဖြစ်ဖူးသလား။ မည်သို့ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသခဲ့သလဲ စတာတွေပါ၏။ ကျွန်မကဲ့သို့ ဦးနှောက်အာရုံကြောရောဂါမျိုးတော့ မပါ။ 'ရှိုင်အာ' က ကျွန်မကို 'ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါ' ဆိုသော စကား ထည့်ပြီးပြောရန် အကြံပေး၏။

တာဝန်ရှိသူက လျှောက်လွှာတင်သည့်သူများသဖြင့် အင်တာဗျူး အတွက် သုံးလလောက် စောင့်ရမည်ဟု ဆို၏။ 'ဘလန်း' က ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့က လျှောက်လွှာတင်တာ ယခုထိ 'ဒေါ်မွန်' ရှိ စခန်းတွင် သူ့အလှည့် ကို စောင့်နေရဆဲ။ ကြားကာလတွင် ကျွန်မတို့ စခန်းတွင်သာ နေကြရပြီး သူတို့က နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လျှောက် ထားသူများကို စခန်းသို့ ပို့ကာ စောင့်ဆိုင်းခိုင်းတတ်ပြီး ကျွန်မအနေနှင့်မူ မသန်စွမ်းသူဖြစ်သည့်အပြင် မိဘများလည်း ပါမလာသဖြင့် မှတ်ပုံတင်ဌာန တွင်သာ ဤတစ်ညစောင့်ရန် ပြော၏။

သူတို့က ကျွန်မတို့ကို အခန်းလွတ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ 'ရှင်အာ' နှင့် 'ဘလန်း' တို့ကိုမူ နေခွင့်မပေးဘဲ ပြန်လွှတ်၏။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေက ခုပဲ ဆုံကြရ၊ ခုပဲ ခွဲခွာရနှင့်။

နောက်နေ့တွင် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ကျွန်မကို အင်တာဗျူးလုပ်၏။ အစ်ကို၊ အစ်မတွေနှင့်ပဲ အတူနေမလား၊ မသန်စွမ်းသူများဂေဟာမှာ နေ မလား၊ မေးခွန်းက တော်တော်ပင် ဆိုး၏။ မသန်စွမ်းဂေဟာက နေရထိုင်ရ ပိုအဆင်ပြေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက 'နာဇရင်း' ကို စ၏။

“ကျွန်မ ဂေဟာမှာ သွားနေပြီး ဇိမ်ခံမွေ့ရာမှာအိပ်၊ ချောကလက် စား၊ ရေခဲမုန့်တွေစား၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွေကြည့်၊ ပိုဇိမ်ကျတဲ့နေရာမှာ နေရ ကောင်းမလားလို့”

အင်တာဗျူးပြီးတော့ မွန်းလွဲ ၄ နာရီထိ စောင့်ရန်ပြော၏။ ဂျာမနီက ဒုက္ခသည်တွေကို နိုင်ငံအနှံ့ ခွဲပြီးပို့၏။ ပြည်နယ် ၁၆ ခုကို အချိုးကျ ပို့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပြည်ထောင်စုအစိုးရမှနေပြီး ပြည်နယ်အလိုက် ဒုက္ခသည် ထောက်ပံ့ ကြေး ခွဲပေးထား၏။ သို့သော် ပြဿနာက ဒုက္ခသည်အရေအတွက်က များလွန်းသဖြင့် ဂျာမနီအာဏာပိုင်များလည်း ဦးနှောက်ခြောက်ကြရ၏။

သက်ဆိုင်ရာ စည်ပင်သာယာအဖွဲ့တွေက ဒုက္ခသည်များကို ၄၈ နာရီအတွင်း နေရေးထိုင်ရေး စီစဉ်ပေးရ၏။ အားကစားရုံတွေ၊ နေ့ကလေးထိန်းဌာနတွေ၊ ရုံးနေရာလွတ်တွေ၊ စံတာတွေမှာ နေရာချပေး၏။ ထိုအထဲတွင် နာဇီတို့ ဆောက်ခဲ့ကြသော ဘာလင်ရှိ လေယာဉ်ကွင်းဟောင်းပင် ပါသေး၏။ ‘ကိုလုံး’ မြို့တွင်မူ ဇိမ်ခံဟိုတယ်များကိုပင် ဝယ်ပြီး နေစရာချထားပေး၏။

ကျွန်မတို့ ယခုဧည့်သည်နေသော နေရာက မြောက်ဘက် ရိုင်း - ဝက်စ် ပါလီယာ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည် စုစုပေါင်း၏ ၂၈ ရာခိုင်နှုန်း နေထိုင်ကြ၏။ ၁၉၆၀ နှင့် ၁၉၇၀ တစ်စိုက်က တူရကီမှ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြသော နေရာဖြစ်၍ ကျွန်မတို့နှင့် သိပ်မစိမ်းလှ။ စက်ရုံတွေလည်း များသဖြင့် အလုပ်သမား လိုအပ်နေ၏။ ဤဒေသတွင် လူမျိုးရေးခွဲခြားမှု နည်း၏။ ထို့ကြောင့် ဤဒေသတွင်ပင် ‘ရှိုင်အာ’ ရော ကျွန်မဦးလေးပါ နေကြ၏။ ထို့ပြင် ဤဒေသကို အုပ်ချုပ်သူကလည်း အမျိုးသမီး။

နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့နေရမည့် ဒေသကို ကြေညာ၏။ ‘အက်ခင်’ ခေါ် စခန်းတွင် နေရမည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ညနေ ၄ နာရီ ၁၅ မိနစ်ထွက်သည့် ဘတ်စ်ကားနှင့် လိုက်ကြရ၏။

ဘတ်စ်ကား တကယ်ထွက်တာက ၄ နာရီခွဲ ဂျာမန်စံတော်ချိန်အရ နောက်ကျခြင်း။ ဦးလေး အာမက်၊ အဒေါ် ရှာရင်းတို့လည်း ‘အက်ခင်’ တွင် ပင် နေကြ၏။ ကျွန်မတို့က ဂူဂဲလ်မှ ကြည့်ရာ စခန်းသို့ နီးသည်ထက် နီးလာ သည်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ သို့သော် မကြာခင် ဘတ်စ်ကားက လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားသည်။

ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားသော စခန်းက ယခင်ဆေးရုံဟောင်းနေရာ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခုကို ကျွန်မ ‘နာဇရင်း’ ‘နာဒါ’ နှင့် ‘နာဒါ’ ၏ သမီးများအတွက် ပေး၏။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ ရောက်လာ

ကာ ဆံပင်ပေါ်မှ သန်းတွေရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေး၊ ကလေးတွေကို ကာကွယ်ဆေး ထိုး။ သွေးနမူနာယူ ကျွန်မကို သွေးဖောက်တော့ ဘာသွေးမှ ထွက်မလာ။ သူနာပြုဆရာမတွေက ကျွန်မက အစာမစား၊ ရေမသောက်တာ နည်းလွန်း၍ ရေခန်းခြောက်တာဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို အစာစားခိုင်း၏။ လာကျွေးသော အစာတွေက အတော်ညံ့၏။ ထို့ကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မက မစား။ ကျွန်မက အမျိုးစုံ ချေးများနေ၍ ‘နာဇရင်း’ က ဒေါသထွက်လာ၏။ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်သည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ‘နာဇရင်း’ က အပြင်ထွက်ပြီး ကျွန်မအတွက် စားစရာဝယ်၏။ အပြင်မှ တန်းစီနေသည့်အထဲတွင် ကျွန်မတို့၏ နောက်ထပ် ဝမ်းကွဲအစ်ကို ‘မိုဟာမက်’ ကို တွေ့၍ အံ့သြနေ၏။ ကျွန်မတို့ သူ့ကို ‘မန်ဘစ်(ဂျီ)’ တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရ၏။

စခန်းထဲတွင် လူများများနှင့် နေရသော်လည်း ဒါက ကျင့်သားရနေ ပါပြီ။ ခက်တာက ညည်းငွေစရာ ကောင်းတာ။ ကျွန်မက အခန်းထဲမှာသာ အမြဲနေနေရ၏။ အဆောက်အအုံဘေးနားမှာ ကွက်လပ်လေးတစ်ခုရှိရာ ‘နာဇရင်း’ က ကျွန်မကို တွန်းလှည်းနှင့် တွန်းကာ လေကောင်းလေသန့် ရှူစေ၏။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီဆိုလျှင် ဂျာမန်စာ သင်ရ၏။ သို့သော် အခြေခံ ဂဏန်း၊ နေ့နှင့် လတွေပဲ ဖြစ်ရာ ကျွန်မက အလွတ်ရပြီးသား။

‘အက်ဆင်’ တွင် ကျွန်မတို့ ရက် ၂၀ နေရ၏။ အများအားဖြင့် အားကစားရုံသို့ ပို့တာများသည်ဟု သိရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မ၏ မသန်စွမ်းကတ်ပြားကို တာဝန်ရှိသူထံပြုကာ အားကစားရုံမှာ မနေပါရစေ နှင့်ဟု တောင်းပန်၏။ ကျွန်မတို့က ‘ကိုလုံး’ မြို့နားက ‘ဝက်ဘာလင်း’ ကို သွားချင်၏။ ထိုနေရာတွင် အစ်ကိုတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ကို ကူညီနိုင်၏။

စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်တွင် ကျွန်မတို့ ထိုနေရာသို့ ရောက်ကာ လေးရက်နေရပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာ၏။ ကျွန်မထင်တာက ဂျာမနီရောက် မှ ကျောင်းတက်။ သို့သော် ယခုတော့ စခန်းထဲမှာပင် နေနေရ၏။ ထိုနေ့ နံနက်က 'နာဇရင်း' နှင့် 'နာဒါ' တို့က လှူဒါန်းထားသော အဝတ်တွေကို သွားရွေးနေစဉ် ကျွန်မကို ကလေးကြည့်ခိုင်းကြ၏။ ဒါကို ကျွန်မ မကျေနပ် ၍ သံကုန်ခြစ်အော်ကာ ဆန္ဒပြ၏။ စိတ်ခံစားချက် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များလည်း ကျလာ၏။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တော်တော် အသုံးမဝင် တဲ့သူဟု ခံစားရသည်။

ထိုစဉ် 'နာဇရင်း' က ဖုန်းကိုင်ရင်း ပြန်လာ၏။

“နင့်အတွက် အံ့ဩစရာ သတင်းပါလာတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ၊ အီရတ်သမ္မတကြီး မာဆွတ်တာဇနိက နင်နဲ့ စကား ပြောချင်လို့တဲ့လား”

ကျွန်မက ပြန်ပြီး သူ့ကို နောက်လိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာကြည့်” ဟု သူက ပြန်ပြော၏။

သူက ဝီဒီယိုတစ်ခုပြ၏။

“ယခင်အပတ် ဒီညက” ဆိုသော အမေရိကန်အစီအစဉ် ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှလူမျိုး ဂျွန်မိုလီဗာက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအကြောင်း ပြောနေ၏။ သို့သော် စခန်းမှ လူတွေက စုပြုံပြီး ဝိုင်ဖိုင်သုံးနေ၍ လိုင်းက မကောင်းဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ လိုင်းပြန်ရတော့ သူက ကျွန်မနှင့် ဘီဘီစီသတင်း ထောက် ဖာဂါတ်ကင်း(နီ)တို့ ပြောနေသော အင်တာဗျူးကို ပြ၏။

“ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာက အာကာသယာဉ်မျိုး။ ဘုရင်မကြီးကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်”

ကြည့်နေရင်း ကျွန်မလက်ထဲက တယ်လီဖုန်းပင် လွတ်ကျတော့ မတတ် ဖြစ်သွား၏။

'ဂျွန်မိုလီဗာ'က ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူတာက “ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ နေ့ရက်များ” ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲမှ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇာတ်လမ်းထဲမှ အီးဂျေကို

သတ်လိုက်တာ မကျေနပ်ကြောင်း ကျွန်မ ပြောခဲ့ပုံတွေ ပြန်ပြော၏။ ထို့နောက် ညွှန်မိုလီဗာက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုကလေးမလေးကို ခင်ဗျားတို့ နိုင်ငံက မခေါ်ချင်ဘူးလား။ သူ့ကို ခေါ်တဲ့နိုင်ငံတိုင်းကို သူက တိုးတက်အောင်လုပ်ပေးမှာ” ဟု ပြော၏။

သူ ကျွန်မအကြောင်းပြောနေတာကို ယုံပင် မယုံနိုင်တော့။ ထိုမျှသာမက သူက ဆက်ပြော၏။ ကျွန်မတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ရင်ဆိုင်နေကြရသော ဆိုးရွားလှသည့် အခြေအနေတွေအကြောင်း၊ ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ‘ဒေးဗစ်ကင်မရွန်’ က စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို “အလကားလူတွေ” ဟု ခေါ်ပုံ၊ ဒိန်းမတ်က လက်ဘနွန်သတင်းစာများထဲတွင် ‘မလာကြနဲ့’ ဟု ကြော်ငြာတွေထည့်ပုံ၊ ‘ဟန်ဂေရီ’ မှ လူမဆန်စွာ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ပုံတွေ အကြောင်း။

ထို့နောက် သူက “ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ နေ့ရက်များ” ဇာတ်လမ်းတွဲမှ ဇာတ်ကောင် ‘အီးဂျေ’ မသေဘဲ ပြန်ရှင်လာပုံကို ပြ၏။

ဇာတ်လမ်းတွဲမှ ‘ဆမ်မီ’ ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးက “ရှင်ပြန်ရှင်လာတယ်နော်၊ ရှင်ပြန်ရှင်လာတာ အံ့ဩစရာပဲနော်” ဟု ပြော၏။

“သေတာကနေ ပြန်ရှင်လာတာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဆီးရီးယားက ဂျာမနီကို ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေကမှ အံ့ဩစရာကောင်းတာပါ”

ထို့နောက် သူက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ပြဿနာတွေကို ဆက်ပြော၏။ ပြီးတော့မှ ‘ကိုဘိန်း’ မြို့မှ ၁၆ နှစ်သားလေး၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြောသည်။ သူ့နာမည်က ‘နူဂျင်းမူစတာဇာ’ တဲ့။

‘နူဂျင်းမူစတာဇာ’ ဟုတ်လား။

‘ဆမ်မီ’ က ကျွန်မအမည်ကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်၏။

ကျွန်မက အလွန်အမင်းကို အံ့ဩသွား၏။ ထို့ကြောင့် အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်၏။ အလွန်ဝေးလံလှသော အမေရိကမှ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲထဲမှ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး ဇာတ်ကောင်တွေက ကျွန်မ

အကြောင်း ပြောနေကြပါလား။ သူတို့က ဆီးရီးယားလူမျိုး ဒုက္ခသည်၏ သေနေသော ဘဝကို ပြန်ရှင်သန်စေခဲ့ကြပြီ။ ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မ ချစ်သူတွေက ပြောနေကြပြီဆိုတာကို တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါ။

မကြာမီမှာပင် အမေရိကမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်မထံကို ဖုန်းဆက်၏။ ဝီဒီယိုလေးကို ကြိုက်သလားဟု မေးသည်။ သိပ်ကြိုက်တာ ပေါ့ဟု ကျွန်မ ဖြေ၏။ ထို့နောက် သူက 'ဆမ်မီ' နှင့် 'အီးဂျေ' ဇာတ်ကောင် အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြသူ 'အယ်လီဆန်ဆွီနီ' နှင့် 'ဂျိမ်းစ်စကော့' တို့က စကားပြောချင်ကြောင်း ပြော၏။ သူတို့ ဖုန်းပြောသောအခါ ကျွန်မ စိတ်လှုပ် ရှားလွန်း၍ ဘာပြန်ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့။ တူရကီတွင် အင်တာနက် ရကတည်းက ကျွန်မ ဤဇာတ်လမ်းတွဲကို အရူးအမူး ကြိုက်ခဲ့ရုံတွေကိုသာ ပြောပြလိုက်၏။

'နာဇရင်း' က ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေ၏။

"အမေရိကန်ဇာတ်လမ်းတွဲကို သုံးနှစ်လုံးလုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြည့်ခဲ့ပြီး ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မင်းကို အခု အဲဒီဇာတ်ကောင်တွေက ဆက် သွယ်နေပါကလား?"

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မ ထိုဝီဒီယိုကို ဆက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ အခန်းကျဉ်းထဲမှာပင် ဝီဒီယိုမှတ်တမ်းတစ်ခု ရိုက်ကာ 'ယူကျူ' မှတစ်ဆင့် သူတို့ထံ ပို့လိုက်၏။

"ဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့ ကံကောင်းတဲ့နေ့ပါပဲ။ ဒီကံကောင်းတဲ့နေ့မှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို ကျွန်မတစ်ခုခု ပြောစရာရှိပါတယ်။ ရှင်တို့အားလုံးဟာ ရှင်တို့ထင်တာထက် ပိုပြီးသန်မာတယ်၊ ပိုပြီး သတ္တိကောင်းကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခရီးတစ်လျှောက် အကူအညီအထောက် အပံ့ပေးခဲ့ကြသူတွေအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြပါ။ ရှင်တို့အားလုံးလည်း ကံကောင်း ကြပါစေ။"

နောက်နေ့ မနက် ကျွန်မ နီးလာသောအခါ ကျွန်မထံမှ တစ်ခုခု အစိုးခံ လိုက်ရသည်ဟု ခံစားမိ၏။ 'ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ နေ့ရက်များ'သည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်၊ ကျွန်မ၏ ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း ဖြစ်၏။ ပီဒီယိုကလစ်(ပ်)မှာလည်း အမှန်တကယ်မဟုတ်။ 'အီဂျေ' နှင့် 'ဆမ်မီ' တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရမည်။ ကျွန်မအကြောင်း ပြောနေကြတာထက် သူတို့လုပ်ကြတာ ကျွန်မ ပိုကြိုက်မည်။

အပိုင်းသုံး
ပုံမှန်ဘဝ

ဣမနိ (၂၀၁၅)

“နောက်ဆုံးကျတော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာ
နောက်တစ်နေ့ပဲ”

တရားဆရာမ မာဂရက်မစ်ချယ်၏
လေ့ရှားသုန်သုန်ဝတ္ထုထဲမှ
စတားလက်အိုဟာရာ ပြောစကား။

အခန်း (၁၈)
နိုင်ငံရပ်ခြားမြေမှ နိုင်ငံခြားသားများ

ကိုလုံး (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်)

မည်သူမှ အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ မိမိနိုင်ငံကို စွန့်ခွာ မည်မဟုတ်။ မကြာခဏ ညသန်းခေါင်တွင် ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးများကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ရ၏။ ဝမ်းဗျာတော့ အမေ့ကို ပွေ့ဖက်သည်။ ဘေးမှာက အမေ ရှိသည်ဟူသော အိပ်မက်။ “ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရ၏” နောက်ထပ် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ဆင်ခြင်မိ၏။

“နူးဂျင်း နင်မသေဘူးနော်။ ဝမ်းဗျာက လွတ်ခဲ့ပြီနော်။ အရာရာ အဆင်ပြေသွားပြီ။ ဟောဒီမှာ ဂျာမနီ။ နင် ဘေးကင်းသွားပြီ။ နင် အပြင် ထွက် လမ်းလျှောက်လို့ရပြီ။ ဒီမနက် သေစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ ဝမ်းဗျာ တာတွေ မရှိ။ သံချပ်ကာကားတွေမရှိ။ စစ်တပ်မရှိ။ ဒက်ရှ်တွေ လမ်းပေါ်မှာ မရှိ။”

နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်း၏။ ‘ဝက်ဆယ်လင်’ ခေါ် ဂျာမန်မြို့လေး တစ်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်က ဂျာမန် နှစ်ထပ်အိမ် လေး၏ အောက်ထပ်သို့၊ ‘ကိုလုံး’ မြို့မှ ၁၈ မိုင်သာဝေး၏။ အုတ်နှင့်

အင်္ဂတေနှင့် ဆောက်ထား၍ အညိုရောင်နှင့် မလိုင်ရောင်ပေါက်နေသော အိမ်လေး။ ကျွန်မအတွက်တော့ 'ဒစ္စနေလန်း' ရောက်နေသည်ဟုပင် ထင်၏။ ကျွန်မနေချင်သည်ဟု အမြဲအိပ်မက်မက်ခဲ့သော နေရာလေး။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းသေးလေး တစ်ခု၊ မီးဖိုခန်းတစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းတို့ ပါဝင်၏။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းတွင် ညီအစ်မ သုံးယောက်၊ ကလေးလေးယောက် နေရတာ ကြပ်တော့ ကြပ်၏။ 'ဘလန်း' ကလည်း ကျွန်မတို့နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ လာနေ၏။ သို့သော် ဒါက ကျွန်မတို့အိမ်၊ ကျွန်မတို့ ပိုင်သောအိမ်၊ ကျွန်မတို့တွင် ဆိုဖာတစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ နံရံပေါ်မှာ တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးနှင့် တစ်စုံတည်းလာပေးသော အဆောင်အယောင်တစ်ခုအနေနှင့် ခရစ္စမတ် ဘီစကပ်မုန့်သံဘူးတစ်ခုတို့ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ သုံးချင်၏။ 'အလက်ပီပီ' မြို့တွင် ရိုက်ခဲ့သော မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးပင် မရှိ။ လောလောဆယ်တော့ အသက်ရှင်သန်ရေးကပင် အဓိက။

အိမ်ကို ဂျာမန်အစိုးရက ပိုင်ရာ အိမ်လခလည်း သူတို့ပင် ပေး၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို တစ်လလျှင် ယူရို ၃၂၅၊ လူကြီးများအတွက်နှင့် ကလေးများအတွက် တစ်လလျှင် ယူရို ၁၈၀ ထောက်ပံ့သည်။ ထိုငွေထဲမှ အစားအစာ၊ အဝတ်အထည်၊ ကားခတွေ့ ကျွန်မတို့ ကျခံရ၏။ ထို့ကြောင့် 'မူစတာဗာ' ကို အားကိုးစရာ မလိုတော့။

ဤအိမ်က ကိုလုံးတွင် ဒုတိယအိမ် ဖြစ်၏။ 'အက်ဆင်စခန်း' မှ အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်တွင် ထွက်လာတော့ ဒုက္ခသည်တိုက်ခန်းများသို့ ပြောင်းရ၏။ တိုက်ခန်းများက လှေကားနှင့် အပေါ်တက်ရသဖြင့် ကျွန်မ အတွက် အဆင်မပြေ။ ထို့ပြင် ကျွန်မတို့က အယ်ဂျီးရီးယားလူမျိုးတွေနှင့် နေရ၏။ မုဆိုးမတစ်ယောက်၊ သူ့သမီးနှင့် သူ့မြေးတစ်ယောက်။ ကျွန်မတို့ မှာလည်း အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း၊ သူတို့မှာလည်း အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း။ သို့သော် ရေချိုးခန်းနှင့် မီးဖိုချောင်ကို မျှသုံးရ၏။ ကျွန်မတို့ကို ဓမ္မရာ၊ စောင့်၊ ထမင်းချက် အိုး၊ ပန်ကန်၊ ဓား၊ ခက်ရင်း၊ ဖွန်းပွေ့ ပေး၏။ အနွေးပေးစက်က ကျောက် မီးသွေး လောင်စာနှင့်မို့ သိပ်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် ညဘက် အလွန်အေး၏။ ကျွန်မ၏ ငါးနှာနှင့် အဆင်မပြေ။

အကြီးဆုံးပြဿနာက အမျိုးသမီး၏ခင်ပွန်း ဆီးရီးယားလူမျိုးက ကွယ်လွန်တာ မကြာသေးသဖြင့် သူ၏ အယ်ဂျီးရီးယားမှ အမျိုးတွေက ပြင်သစ်မှနေပြီး အသုဘသို့ လာကြ၏။ လူကြီး ခြောက်ယောက်၊ ကလေး လေးယောက်တို့ လာကြရာ သူတို့အတွက် ချက်ပြုတ်ရသဖြင့် မီးဖိုချောင် က အားသည်ပင် မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့က မချက်နိုင်တော့ဘဲ 'ဘလန်း' ထံမှ အစားအစာ မှာစားကြရ၏။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မတို့ လူမှုဖူလုံရေးအဖွဲ့သို့သွားကာ ဤနေရာတွင် ဆက်မနေလိုတော့ကြောင်း ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့က ယခု ကျွန်မတို့နေသော အိမ်ကို ရှာပေး၏။ ဂျာမန်လူမျိုးတွေက သိပ်မစပ်စု တတ်။ အိမ်လည် မသွားကြ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်လည်း မနေတတ်ကြ။ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပင် ကလေးတွေက အတောင်အလက်စုံလျှင် မိဘကို စွန့်ခွာသွားတတ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ဓလေ့စရိုက်နှင့်တော့ အတော် ကွာ၏။

ဂျာမနီနိုင်ငံက ရယ်စရာတော့ ကောင်း၏။ လူတွေက စက်ရုပ်လို ဖြစ်ကြ၏။ အချိန်တစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး ထိုအချိန်တွင် အိပ်ရာထ၊ ထိုအချိန်တွင် စားရ၊ မီးရထား နှစ်မိနစ်လောက်နောက်ကျလျှင် ဒေါပွကြပြီ။ သူတို့စည်းကမ်း တွေကြည့်ကာ ကျွန်မတို့က ရယ်မိကြ၏။ သို့သော် စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် တိတိကျကျ လုပ်တတ်တာတော့ ကျွန်မတို့ သဘောကျ၏။ ဆီးရီးယားမှာ တော့ ဤသို့မဟုတ်။ ရာထူးကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သိလျှင် မိမိလည်း ရာထူး ကောင်းကောင်း ရတတ်၏။ ဂျာမနီတွင် လူတိုင်း အခွန်အကောက် မှန်မှန် ပေးတတ်၏။ နေရာတကာ သန့်ရှင်း သန့်ပြန့်နေ၏။ လူတိုင်းအလုပ်လည်း အလွန်ကြိုးစားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျာမနီက ထုတ်ကုန် မြင့်မားနေခြင်း ဖြစ်၏။

'ဘလန်း' ကတော့ ရာသီဥတုကို ကြိုက်၏။ သူက မိုးရွာတာ သဘော ကျသည်။ ကျွန်မက ရာသီဥတုများတာ ကြိုက်၏။ သစ်ရွက်ရောင်စုံ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြယ်တွေကို ကြည့်ရတာကို

လွမ်းမိ၏။ အဓိကကမူ ကျွန်မတို့ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိကြတာကို အကြိုက်ဆုံး။ အဓိက စိန်ခေါ်မှုကတော့ ဘာသာစကား။ ‘နာဒါ’ က သူ့အသက် ၃၄ နှစ်တွင် ဘာသာစကားသစ် သင်ရတာကိုက ခက်နေသည်ဟု ဆို၏။ သူ ခက်ခက် ခဲခဲ သင်ခဲ့ရသော ဥပဒေဘွဲ့က ယခုအသုံးမဝင်တာကို သူ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့ကလေးတွေ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စရာမလိုဘဲ ကျောင်းတက်နိုင်တာကိုတော့ ဝမ်းသာနေ၏။

လူတွေက လက်နှင့်မစားဘဲ ခက်ရင်းနှင့် ဓားနှင့် သုံးပြီး စားနေတာတွေ့ရ၏။ ကျွန်မက ဆီးရီးယားမှ မိသားစုသံယောဇဉ်ကိုကား လွမ်းမိ၏။ ကျွန်မ၏အပြုအမူအချို့သည် ကျွန်မနိုင်ငံတွင် ပုံမှန်ဖြစ်နေသော်လည်း ဤနိုင်ငံတွင် မှားယွင်းသော ပုံရိပ်များ ဖြစ်နေလေမလားဟု ပူပင်မိပါသည်။

ကျွန်မတို့ အပေါ်ထပ်က လူတွေက ကျွန်မတို့ကို သဘောမကျ။ သူတို့က လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဂျာမန်ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသော သားတစ်ဦးလည်း ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ထိုအိမ်ကို ပြောင်းလာပြီး ပြောင်းလာခြင်းမှာပင် သူတို့က လူမှုဝန်ထမ်းအဖွဲ့ကို တိုင်၏။ အောက်ထပ်မှာ အဘယ်ကြောင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို ထားတာလဲ။ တစ်ခါက ‘နာဒါ’ ၏ ကလေးများ ကစားနေသည်ကို အမျိုးသမီးကြီးက ထွက်လာကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ရဲကို ဖုန်းဆက်တိုင်၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ကလေးတွေကို ဆူဆူညံညံ မကစားရန် မနည်းထိန်းကွပ်ထားရ၏။ ထိုသို့ သေသေဝပ်ဝပ် နေတာတောင်မှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မတို့ကို မကြာခဏ သဟောကံ သဟန်းပြု အော်ဟစ်သေး၏။

ကျွန်မတို့ ဘာများပြဿနာလုပ်မိလို့လဲ။ ကျွန်မတို့က အမျိုးသမီးတွေနှင့် မိန်းကလေးငယ်များသာ။ ကျွန်မ အစ်မတွေဆိုလျှင် အပြစ်လုံးဝ ကင်းစင်သူတွေ။ ကျွန်မတို့က ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီသာ ဝတ်ကြ၏။

ရိုးရာဝတ်စုံတွေ မဝတ်။ တကယ်တော့ သူက ဒုက္ခသည်တွေကို အစာ မကျေတာပဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ကို သက်သက်ရန်လိုတာ မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ ကလည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်လာကြသူတွေမဟုတ်။ သူ့ အကြောင်းတရားနှင့်သူ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ဖြစ်လာရသူတွေ။ တကယ်တော့ ပုံမှန်လူထဲကလူတွေပင်။

အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားရ၏။ ‘ဖရောရက်ကာ’ ဆိုသူ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးသည် မြို့တော်ဝန် ရွေးကောက် ပွဲဝင်ရန် မဲဆွယ်စည်းရုံးနေစဉ်အတွင်း လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် အထိုးခံရ၏။ သူက ဈေးထဲတွင် နှင်းဆီပန်းတွေ လိုက်ပေးရင်း လူတစ်ယောက် နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်ကိုင်ပြီး သူ့နားကိုရောက်လာကာ အနားလည်း ရောက်ရော၊ အသွား ၁၂ လက်မရှိသောဓားနှင့် လည်ပင်းကို ထိုးခဲ့သည်ဆို၏။ သူလည်း သွေးတွေ ထွက်ကာ မြေကြီးပေါ် လဲကျသွား၏။

သတ်သူက အသက် ၄၄ နှစ်အရွယ် အလုပ်လက်မဲ့တစ်ဦး။ သူက သူတို့နိုင်ငံကို တခြားနိုင်ငံမှ လူတွေဝင်လာတာ မကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ နာမည်က ‘ဖရင့်အက်စ်’ တဲ့။

‘ဖရောရက်ကာ’ သည် ‘ကိုလုံး’ တွင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနနှင့် ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူက ကျွန်မတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို စာနာပြီး အကူအညီပေး၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ် အတွင်းတွင်ပင် ‘ကိုလုံး’ မြို့သို့ လူ ၁၀,၀၀၀ ကျော် ရောက်လာခဲ့ကာ ယခုလည်း နေ့စဉ် ရထားဖြင့် လူ ၂၀၀ မှ ၃၀၀ ရောက်လာကြစမြဲ။

“ဒါ နှင်လုပ်ခဲ့တာအတွက် ရလဒ်ပဲ” ဟု ဓားနှင့် ထိုသူက သူ မြေပေါ် လဲကျသွားတော့ အော်ပြောခဲ့၏။ ထို့နောက် သူက “နိုင်ငံခြားသားတွေက ငါတို့အလုပ်တွေကို လုယူနေကြတယ်” ဟု ဆက်အော်၏။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဘက်မှ ရပ်တည်ပေးသော ဤအမျိုးသမီးကြီး အတိုက်ခိုက်ခံရတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန် ၏။ ထိုညက အမျိုးသမီးကြီးအတွက် ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြ၏။

ရွေးကောက်ပွဲလုပ်သည့် နောက်တစ်နေ့အထိ 'ဖရောရက်ကာ' သည် ဆေးရုံ မှာ သတိမရသေး။ သို့သော် သူက ဆန္ဒမဲ ၅၂ ရာခိုင်နှုန်းရခဲ့ကာ အရွေးချယ် ခံရ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် 'ကိုလုံး' ၏ ပထမဆုံးသော အမျိုးသမီး မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာသည်။

သတ်ဖြတ်သူ 'ဖရင့်အက်စ်' ကား နာဇီလက်သစ်များနှင့် နဂိုထဲက လက်တွဲခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခု ပြစ်မှုဖြင့် သူ ထောင်သုံးနှစ်ကျ၏။ သူက ဟစ် တလား၏ လက်ထောက် 'ရူးဒေါ့ဖ်ဟက်စ်' ကို ဂုဏ်ပြုသော စီတန်း လှည့်ပွဲ တွင် ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ 'ရူးဒေါ့ဖ်ဟက်စ်' က ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ထောင်ထဲမှ မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံ သတ်သေသွားသူ ဖြစ်သည်။

ဂျာမန်အများစုကား ထိုသို့သော စိတ်မျိုးမရှိတာ ကျွန်မတို့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ တချို့ဆိုလျှင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် ကျွန်မ တို့ကို ကြိုဆိုတတ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ အနီးအနားရှိ 'ဘရူးလ်' မြို့သို့ သွားလည်ကြ၏။ ထိုမြို့တွင် ဧရာမနန်းတော် အပါရောင်ကြီး ရှိ၏။ ပန်းခြံကြီးကလည်း သိပ်လှ၏။ ရေပန်းတွေ၊ ရေကန်တွေနှင့် သာယာတင့် မောဇွယ်ရာ။ ကန်ပတ်လည်လမ်းလျှောက်သွားသောအခါ လူတွေက ပြုံးပြ ကြ၏။ ရေကန်ထဲက ဘဲတွေကပင် ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုနေပုံပေါ်သည်။ ခရစ္စမတ်နေ့က လူနှစ်ယောက် ကျွန်မတို့ တံခါးကို လာခေါက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရော၊ ကလေးတွေအတွက်ပါ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ကြီး လာပေးကြ၏။ ကျွန်မကို ကလေးသာသာဟုပင် သူတို့ ထင်နေကြတာ ဝမ်းသာ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် 'နာဇရင်း' နှင့် ကျွန်မ ဆရာဝန်နှင့် ချိန်းဆို ထားရာမှ အပြန်တွင် လမ်းထဲမှ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့၏။ သူက ကျွန်မတို့ကို အိတ်တစ်လုံး လှမ်းပေး၏။ အထဲမှာ ချောကလက်တွေ အပြည့်။

ဤအိမ်ပြောင်းပြီး နှစ်ပတ်မပြည့်တပြည့်တွင် 'ရှင်အာ' ရောက်လာ၏။ သူ၏လက်ပ်တော့ဖြင့် ဘောလုံးပွဲကြည့်နေသည်။ ဘောလုံးပွဲက ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီ၊ ကစားတာက ပါရီမှာ ကစားသည်။ ကျွန်မတို့က ဂျာမနီဘက်မှ အားပေးကြ၏။ သို့သော် ကံဆိုးတာက ဂျာမနီက နှစ်ဂိုး၊ ဂိုးမရှိဖြင့် ရှုံးခဲ့၏။ ကစားပွဲအပြီးတွင် ပရိသတ်တွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကာ တွေ့ရ၏။ ပထမတော့ နိုင်သည့်အသင်းကို ချီးကျူးဖို့ လူတွေစုလာတာ ထင်ရ၏။ နောက်မှ အသေခံပုံးခွဲသမား သုံးဦးက ကစားကွင်းထဲတွင် ပုံးခွဲမှန်းသိလိုက် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲတွေက လူတွေကို အပြင်ထွက်မခိုင်းဘဲ ကစားသမား များလည်း ထိုည ကွင်းထဲမှာပင် အိပ်လိုက်ကြရသည်ဟု သိရ၏။

အမေရိကန် ဟဲဗီးမက်တယ်လ် တီးဝိုင်းတစ်ခုကို လာကြည့်နေကြ သော လူငယ်များကို 'ဘာတာကလန်' ဇာတ်ပွဲရုံထဲ၌ လာရောက်ပစ်ခတ် ကြသော သတင်းတွေလည်း ကြားရ၏။

ထိုလုပ်ရပ်များက သူတို့လုပ်ရပ်ဟု 'ဒက်ရှ်' တွေက မကြာခင် ထုတ် ပြန်ကြေညာ၏။

"ခုမှ မုန်တိုင်းရဲ့ အစပဲရှိသေးတယ်" ဟုလည်း သူတို့က မြိမ်းခြောက် ကြ၏။

ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ပျက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ပါရီကို မရောက်ဖူးကြပါ။ သို့သော် ပါရီသည် "အလင်းရောင် မြို့တော်" ဟုကား သိထားကြ၏။

"ကမ္ဘာကြီးလည်း ရူးကုန်ပြီ" ဟု 'နာဇရင်း' က ညည်း၏။

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြို့တွေထဲက တစ်မြို့က ခုတော့ အသုဘမြို့ ဖြစ်သွားပြီ။ ဆီးရီးယားက လူတွေ သေကြတာဟာ ပါရီက လူတွေလည်း သေသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးကို ဘယ်သူတွေကများ တွေးတော ပါလိမ့်" ဟု သူက ပြော၏။

အသေခံပုံးခွဲသူများထဲမှ တစ်ဦး၏အလောင်းအနီးတွင် ဆီးရီးယား နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တွေသည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတိုက်ခိုက်မှုများတွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကြပ်အတည်းနှင့် ဆက်စပ်နေပုံရ၏။ ထိုနိုင်ငံကူး

လက်မှတ်ပိုင်ရှင်၏ အမည်က 'အာမက်အာလ်မိုဟာမက်' ဖြစ်၏။ 'အစ်
လစ်ဘ်' မြို့မှ ၂၅ နှစ်သား။ ထိုသူသည် တူရကီမှ ဂရိကျွန်းစုသို့ ဝင်လာ
သည်ဟု ဂရိအာဏာပိုင်များက ပြော၏။ သူသည် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင်
ဆားဘီးယားသို့ သွားသည်။ ထိုမှ ခရီးအေးရှားသို့လာသည်ဟု ဆားဘီးယား
လုံခြုံရေးအရာရှိတစ်ဦးက ပြောသည်။

ပြင်သစ်ဝန်ကြီးချုပ်က -

“ဒီလူတွေက စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အကြပ်အတည်းကို အခွင့်ကောင်း
ယူပြီး ပြဿနာလုပ်တဲ့ သူတွေပဲ။ အသေခံပုံးခွဲသူ နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
'နာဂျင်းလာချရောင်ရီ' ကတော့ ဆီးရီးယားမှာ ဒက်ရိုတွေနဲ့အတူ လိုက်ပါ
ခဲ့သူပဲ။ သူက စက်တင်ဘာလစောစောပိုင်းမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေနဲ့
ရောဝင်လာပြီး ဘူဒါပက်စ်ကို ရောက်လာသူပဲ။ အဲဒီမှာ ပုံးခွဲသူ နောက်
တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်” ဟု ပြော၏။

ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင် နေကြာပန်းခင်းတွေ ဖြတ်ကျော်၊ ဘတ်စ်ကားတွေ၊
ရထားတွေ စီးလာကြသူတွေထဲတွင် အကြမ်းဖက်သမားတွေ ပါလာကြ၏။
လူကုန်ကူး၊ မှောင်ခိုသမားတွေဆီကလည်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတုတွေ
ရနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဟာလည်း အကြမ်းဖက်သမားတွေပဲဟု ရော
ယောင်အထင်ခံရမှာ ကျွန်မတို့ စိုးရိမ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ကိုယ်
တိုင်က အကြမ်းဖက်မှုဝါဒကို ကြောက်လို့ ပြေးလာကြသူတွေပါ။ ကျွန်မတို့
နိုင်ငံတွင် ဤကဲ့သို့သော တိုက်ခိုက်မှုတွေ ကြုံရသဖြင့် ထွက်ပြေးလာကြသူ
တွေပါ။ ကျွန်မတို့က မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးလိုသူများ မဟုတ်ကြ။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ဖြစ်သွားပြီးနောက် တိုင်းတစ်ပါးမှ ဝင်လာသူ
များကို ဆန့်ကျင်သော ဆန္ဒပြပွဲတွေ ဖြစ်လာကြ၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ဆီးရီး
ယားလူမျိုးတွေကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးလာကြ၏။ ဒါက ကျွန်မတို့အတွက်
မကောင်း၊ ကျွန်မတို့လည်း အင်တာဗျူးအလုပ်ခံရမည့်ကို စောင့်နေကြရ၏။
အချို့လူတွေက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ တည်းခိုရာနေရာတွေကို စီးလာရို့

ကြ၏။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ဒုက္ခသည် ၈၀၀ အတိုက်ခိုက်ခံရ၏။ သို့သော်
၇၇မန်ပြည်သူ့အများစုကမူ အခင်မင်မပျက်။ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလျက်ပင်။

ပါရီတိုက်ခိုက်မှုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်မျိုး ကျွန်မကြားရချိန်တွင် ကျွန်မတို့မှာ
ရပ်မြင်သံကြားမရှိတာ ဝမ်းသာမိ၏။ ကမ္ဘာကြီးတွင် မကောင်းတာမျိုးစုံ
ဖြစ်ပျက်နေ၏။ ဒါတွေကို ကျွန်မ မကြည့်ချင်။

‘နူးဂျင်း’ ၏ မူဝါဒဟောင်းကို တင်ပြပါမည်။

“ပျော်ပျော်နှင့် ကျန်းကျန်းမာမာ နေချင်လျှင် သတင်းတွေ မကြည့်
ပါနှင့်”

အခန်း (၁၉)
နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျောင်းသူလေးပေါ့

ကိုလုံး (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၃၀ ရက်)

ကျွန်မ ကျောင်းစတင်ရသော နှစ်က ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ်မပြည့်မီ တစ်လက ဖြစ်၏။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သို့သော် ဖျော်ပါသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ပုံမှန်လူကဲ့သို့ အဆက်ဆံခံရ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲမှ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ထဲက ကျောင်းသူလေး ပုံစံကား မဟုတ်။ စာအုပ်တွေ လက်မှာပိုက်၊ ဆံပင်လေးတစ်ခါခါ၊ ရည်းစားအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေ တွတ်ထိုးလို့၊ ထိုပုံစံမျိုးကား မဟုတ်။

စိတ်ကူးထဲကမူ အတန်းပြီးလျှင် ရေခဲမုန့်ဆိုင်သွားပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို မေးမည်။

‘ဖရို’ တို့ ‘စဖင့်(စ်)’ တို့ဆိုတာ သိကြရဲ့လားဟေ့။ မသိဘူးဆိုလျှင် ကျွန်မက ပြောမည်။

အီဂျစ်မင်းသားလေး ‘ဆွတ်ဗွီ(စ်)’ သည် ပိရမစ်များအနီးက သဲကန္တာရတွင် သားကောင်လိုက်ရင်းနှင့် နေပူလွန်းသောကြောင့် စဖင့်(စ်)ရုပ်တုကြီး၏ အရိပ်တစ်ခုတွင် ခေတ္တနားခို၏။ သူ အိပ်နေစဉ် အာရုံတစ်ခု ရ၏။ စဖင့်(စ်)က ပေါ်လာကာ သူ့ကို ပြော၏။

“ငါ့ကို ဖုံးအုပ်နေတဲ့ သဲတွေအကုန်လုံး မင်း ဖယ်ရှားနိုင်ရင် မင်း ဘုရင်ဖြစ်မယ်”

နိုးလာတော့ သူက သဲတွေကို ဖယ်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ‘ဖာရို သွတ်မို(စ်)’ ဘုရင် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအကြောင်းကို ယခု ‘စဖင့်(စ်)’ ရုပ်တုကြီး၏ လက်များကြားတွင် ပန်းရောင်ကျောက်စာဖြင့် ရေးထိုးထား၏။ ထိုအကြောင်း ကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြမည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မကို ပိုပြီး ချစ်ခင်ကြမည်။ ဒါက စိတ်ကူးအိပ်မက်။

ကျွန်မ တကယ်တက်ရတာက အထူးကျောင်း။ မသန်စွမ်းသူများ၏ ကျောင်း။

မနက် ၇ နာရီဆိုလျှင် ဘတ်စ်ကားလာ၏။ ‘ဘွန်း’ မြို့ရှိ ကျောင်းကို ပို့၏။ မနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီခွဲထိ ကျောင်းတက်ရ၏။ ကျောင်းက နို့နှစ်ရောင် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကြီး ကျောင်းရှေ့မှာ စက်ဘီးတို့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တို့အစား ဘီးတပ်လှည်းများနှင့် ချိုင်းထောက်များသာ တွေ့ရမည်။

ကျွန်မက ၁၅ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားဆယ်ယောက်နေရသော အခန်းမှာ တက်ရ၏။ ကျွန်မက အတန်းထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး။ အများစုက ဂျာမန်လေးတွေ။ အမေရိကမှာ မွေးသော ကျောင်းသူတစ်ဦးတော့ ရှိ၏။ နောက်ကောင်လေးတစ်ဦးက ဖခင်က အမေရိကန်၊ မိခင်က ပြိတ်သူ။ တစ်ယောက်ကတော့ ဂျော်ဒန်နိုင်ငံသား။ ကျောင်းသားတွေက အမျိုးစုံ၊ အချို့က လက်မသန်၊ ခြေမသန်၊ အချို့က စကားမပြောတတ်။ တစ်ယောက် ရှေ့မှာတော့ ခလုတ်အနီနှင့် အဝါတွေထားပေး၏။ သူလိုချင်တာကို ခလုတ် နှိပ်ပြီး ဆက်သွယ်နိုင်သည်။

ကျောင်းပထမနေ့က တော်တော်ခက်၏။ ကျွန်မက ဂျာမန်စကား တစ်လုံးမှ မတတ်။ ကံကောင်းတာက သင်ခန်းစာက အင်္ဂလိပ်စာ။ ထို့နောက် မှန်ဖုတ်နည်း သင်ရ၏။ ကျွန်မက မီးဖိုတွင် တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးသူမို့ အူကြောင် ကြောင်၊ လက်ကလည်း မသန်သဖြင့် ကျွန်မရှေ့မှာ အမှိုက်တွေ ရှုပ်ပွလို့။

ကျွန်မတို့ကို သင်ပေးသော ဆရာက သုံးဦး။ သူတို့ ဂျာမန်ဘာသာ၊ သင်္ချာ၊ သမိုင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် သိပ္ပံဘာသာများ သင်ပေးကြ၏။ အစပထမ ကျွန်မအတွက် တော်တော်ခက်၏။ သင်္ချာဘာသာတွင် ကျွန်မက မျဉ်းဖြောင့်အောင် မဆွဲတတ်။ အလီဇယား မသိ။ ကျွန်မ ဂဏန်းတစ်ခါမှ မတွက်ဖူးသည်ကို အခြားကျောင်းသားတွေက အံ့သြနေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မက သင်လိုက်လျှင်ကား အတတ်မြန်၏။ နားထောင်မှု စွမ်းရည်ကောင်း ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်သွားလျှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်အားပြန် တင်း၏။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်အများစုက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ၊ အယ်လ် ဘတ်အိန်းစတိုင်း၊ မက်ဒလင်၊ အော့လ်ဘရိုက်၊ ဂလိုရီယာ၊ အက်စ်ကီဇန်၊ ဂျော့ဆိုးရ်(စ်)၊ စတီဗ်ဂျော့(ဘ်)(စ်)ပင်လျှင် ဆီးရီးယား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်၏ သားမဟုတ်ပါ။

ရေကူးသင်ခန်းစာကဲ့သို့ အားကစားလှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိ၏။ ကျွန်မ ကတော့ မလုပ်နိုင်ပါ။ ရေကူးကစားချိန်ကျလျှင် ကျွန်မက ကျောင်းမှကျွေး သော စားစရာတွေကို မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် 'နာဇရင်း' က မနက် ၆ နာရီ ထကာ ကျွန်မအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရ၏။ အသားညှပ်မုန့် လုပ် ပေးရ၏။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ကျွန်မကို လူမှုဆက်ဆံရေး မကောင်းဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်မကလည်း ဒါကို ဝန်ခံ၏။ လူကြီးတွေထဲမှာပင် အထီးကျန် နေခဲ့ရသော ဘဝကို ပြန်ပြောပြရ၏။ ကျွန်မအနေနှင့် အခြားကလေးတွေကို သဘောမကျ၍ မဟုတ်။ မပေါင်းသင်းတတ်၍သာ ဖြစ်၏။ 'လီလီ'၊ 'ကာမင်' နှင့် 'အမ်ဘာ'တို့ကိုမူ ကျွန်မ ခင်၏။ သို့သော် သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာက ကျွန်မနှင့် မတူ။ သူတို့က 'ဂျပ်စ်တင်းဘီဘာ' အကြောင်း ပြော၏။ 'ဖရီးမင်း' ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်မက 'လေရူးသုန်သုန်'။

ကျွန်မက ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်ကို သဘောကျ၏။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပတ်သက်တာ အကုန်သိရ၍ ဖြစ်၏။ ရူပဗေဒကိုလည်း စိတ်ဝင်စား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာကာသယာဉ်မှူးလုပ်နိုင်၍ ဖြစ်၏။ အတန်းထဲ မှာက 'ခရစ္စမတ်သစ်ပင်' လည်း လုပ်ကြရ၏။ ကျွန်မက လက်မသန်၍

ကောင်းကောင်းမဖြစ်။ ထိုသစ်ပင်အိမ်ကို ယူလာသောအခါ ကလေးတွေ ကိုင်ကြတာနှင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤကျောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိဘာသာမိမိ တတ်နိုင်သမျှ လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေတတ်ရန် ဖြစ်၏။ အသက် ၁၈ နှစ်တွင် ဤကျောင်း ပြီးသွားသောအခါ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ရ၏။ ဆီးရီးယားတွင် ဒါမျိုးမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ကံကောင်းသည်။ ဂျာမနီတွင် ပင် ဤကဲ့သို့ မသန်စွမ်းကျောင်းတွေကို လူတိုင်းမတက်နိုင်။ ဈေးသိပ်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် မသန်စွမ်းကလေးအချို့က ပုံမှန်ကျောင်းသာ တက်ကြရ၏။ ဆရာတွေက ကျွန်မ ကုလားထိုင် ကျွန်မ ရွှေနိုင်ရန်၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ စားနိုင်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး၏။

ကျောင်းတွင် ခန္ဓာကိုယ် လေ့ကျင့်ရေးဆရာနှင့်လည်း တွေ့ရ၏။ သူက သိပ်သဘောကောင်း၏။ ကျွန်မက ခန္ဓာကိုယ်လေ့ကျင့်ခန်း နှစ်ပေါင်း များစွာ မလုပ်ခဲ့တာသိရ၍ သိပ်အံ့ဩနေ၏။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ပန်းနာ ရောဂါ၊ တော်လှန်ရေးတွေအကြောင်း၊ စစ်ပွဲအကြောင်း၊ ဘာမှမလုပ်နိုင် သည့်အကြောင်း ရှင်းပြရ၏။ သူက ကျွန်မကို ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေး၏။ စက်ဘီးလို ကိရိယာတစ်မျိုးဖြင့် ကြွက်သားအားကောင်း ရန် လေ့ကျင့်ပေး၏။

ကျွန်မ 'ဘွန်း' မြို့သို့သွားကာ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးရ၏။ ကျွန်မ ရောဂါက ပျောက်ကင်းရန် မလွယ်။ ဤအခြေအနေနှင့်ပင် နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမည်ဟု ဆရာဝန်က ပြော၏။ သူက ဆေးတချို့ပေး၏။ နောက် ထပ် ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုလုပ်ရန် လိုသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ကျွန်မကဲ့သို့ ရောဂါ မျိုးက အဆင့်တစ်အခြေအနေဖြစ်၍ ကံကောင်းသည်ဟု ဆို၏။ အဆင့် ၂၊ ၃၊ ၄ ဆိုလျှင် ဖောင်တိန်ပင် လက်က မကိုင်နိုင်။

ကျောင်းက မျက်စိဆရာဝန်၊ သွားဆရာဝန်တို့ထံလည်း ပို့၏။

“အများကြီး လုပ်စရာရှိတယ်” ဟု ကျွန်မက သူတို့ကို ပြောသည်။

တစ်နေ့တော့ ‘နာဇရင်း’ က ကျောင်းလိုက်လာကာ အခြားသော ကျွန်မ အတန်းဖော်များက ကျွန်မထက် အခြေအနေပိုဆိုးကြသော်လည်း ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်ဟု ပြော၏။ သူတို့က သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ရွေ့လျားနိုင်၏။ စားနိုင်သောက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ လည်း ကြိုးစားလေ့ကျင့်ရာ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လဲတတ်၊ ခေါင်းဖြီးတတ်လာ ၏။ ‘နာဇရင်း’ တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကလေးတွေရခဲ့လျှင် ကျွန်မ ကောလိပ်တက်မည်။ သူက ကျွန်မကို ရူပဗေဒကျပြပေးမည်ဟု ကျွန်မ ထင်၏။

တကယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်မ ကောလိပ်ရောက်လျှင် အသက် ၃၀ ကျမှ ဘွဲ့ရမည်။ ဒါကလည်း ‘အရီး’ နှင့် ‘ယာဘာ’ တို့ လာနေ မှ ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေမည်။ ကျွန်မကို နှိုးရမည်။ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေး ရမည်။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရမည်။

အခန်း (၂၀)
ထိတ်လန့်စရာ နှစ်သစ်ကူးနေ့

ကိုလုံး (၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၁ ရက်)

ယနေ့ ကျွန်မ အသက် ၁၇ နှစ်ပြည့်ပြီ။ နိုင်ငံအသစ်တွင် ပထမဆုံး မွေးနေ့၊ မွေးနေ့အခမ်းအနား မကျင်းပပါ။ စစ်စဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ 'အလက်ပ် တို' မှ ထွက်လာကတည်းက တစ်ခါမှ မွေးနေ့ပွဲမလုပ်ဖြစ်။ 'အီးဂျေ' အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော မင်းသား 'ဂျိမ်း(စ်)' ထံမှ လက်ဆောင်တစ်ခု ရ၏။ မကာရရာသီခွင် ပင်လယ်ဓာတ်ပုံလေးနှင့် ငွေဆွဲကြိုးလေး။ ကျွန်မ၏ မွေးနံ မကာရရာသီအထိမ်းအမှတ်လည်ဆွဲ ဖြစ်၏။ 'နာဇရင်း' က ယုံပင်မယုံချင်။

ထိုနေ့က သိပ်တော့ မကောင်းလှ။ မနေ့ည နှစ်သစ်ကူးအကြိုညက ထိတ်လန့်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မတို့ မသိ။ ဂျာမန်လူမျိုး တွေက မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်ကာ နှစ်သစ်ကူးကြို၏။ 'ကိုလုံး' မြို့တွင် သူတို့ လူစုလူဝေးနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားကြ၏။ ထိုညတွင် ဘူတာရုံဘေးမှ ပန်းခြံတွင် အမျိုးသမီး ၆၀၀ ကျော် အတိုက်ခိုက်ခံကြရ၏။ အများစုမှာ လိင်အစော်ကားခံကြရ၏။ အရက်မူးလာသူတစ်စုက လူအုပ်ကြားထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကာ ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးများကို လိင်စော်ကား

ကြ၏။ ပိုက်ဆံတွေ၊ ဖုန်းတွေကို လုယူကြ၏။ အချို့က အမျိုးသမီးအတွင်းခံ
ဘောင်းဘီတွေကို ဆုတ်ဖြုတ်၏။ အဝတ်တွေထဲ ချောက်အိုးတွေ ထည့်
ဖောက်၏။

ရဲက ထိုသတင်းကို ဖုံးဖိ၏။ ပိုမိုပြီး ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာမည်ကို
စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အတော်ကြာမှ ထိုသတင်းက ထွက်လာ၏။
ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ‘ရာဖ်ဂျာဂါ’ က ကျူးလွန်သူအများစုသည် အခြားနိုင်ငံမှ
ဝင်ရောက်လာသူတွေဟု စွပ်စွဲ၏။ လူတွေက တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ အတိုက်
အခံပါတီတွေက တိုင်းတစ်ပါးက လူတွေကို အလွန်အကျွံသွားလာတာ
ကြောင့်ဟု ဝေဖန်၏။ ‘ပီဂီဒါ’ ခေါ် ‘မျိုးချစ်ဥရောပတိုက်သားများ’ အဖွဲ့က
စစ်ဆေးဒုက္ခသည်တွေကို နေရပ်ကို ပြန်ကြဟု ကြွေးကြော်၏။ “ဂျာမနီနိုင်ငံ
ဟာ ဂျာမန်လူမျိုးတွေအတွက်ပဲ” ဟု ဟစ်ကြွေး၏။ ထိုအဖွဲ့က ‘အနောက်
နိုင်ငံတွင် အစ္စလာမ်ဘာသာပြန့်ပွားလာမှုကို ဆန့်ကျင်သော အဖွဲ့’ ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ကတော့ မည်သို့ စဉ်းစားရမည်ကိုပင် မသိတော့။ ဆီးရီး
ယားနိုင်ငံသားတွေက ထိုသို့လုပ်သည်ဟု ကျွန်မတို့ မထင်။

“ပြဿနာက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေထဲမှာ ကောင်းတဲ့လူတွေ
ရှိသလို၊ မကောင်းတဲ့လူတွေရော ပါမှာပေါ့။ ပညာတတ်တွေလည်း ပါတာပဲ။
ဘယ်သူက လူကောင်း၊ ဘယ်သူက လူဆိုးဆိုတာ နိုင်ငံအပေါ်မှာ မဆိုင်
ပါဘူး။ ဘယ်ကလာလို့ လူဆိုးတွေလို့ ဆိုလို့မရဘူး။ ပညာမတတ်တဲ့
လူတိုင်းလည်း ဒါမျိုး မလုပ်ပါဘူး” ဟု ‘နာဇရင်း’ က ပြော၏။ ကျွန်မတို့
ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ကတော့ ခြားနား၏။ အချို့ မူစလင် အမျိုးသားတွေအနေနှင့်
လည်း ဂျာမန် မိန်းမပျိုလေးများကို စကပ်တို၊ ဘောင်းဘီတိုနဲ့နဲ့လေးတွေ
နှင့်မို့ တစ်မျိုးထင်ပုံရ၏။ လက်မထပ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ရနေကြသူ ကောင်မလေး
အချို့အကြောင်း ကြားနေကြရလည်း ငြိမ်ဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန်မ
လေးတွေကို အညာလွယ်မည်ဟုထင်ကောင်း ထင်နိုင်၏။ သို့သော် ဒါတွေနှင့်
ပလက္ကာရလုပ်တာနှင့်တော့ မဆိုင်။

ဆီးရီးယား၌ ပါကစ္စတန်အုပ်စုတစ်ခုကမူ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ 'အင်ဂျလားမာကဲလ်' ထံ စာရေးကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့က အမျိုးသမီးတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကုဋ္ဌကို လေးစားသူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ နိုင်ငံနဲ့ ဥပဒေတွေကိုလည်း လေးစားပါတယ်။ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ အကာအကွယ်ရနေတာကိုလည်း သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ရေး၏။

သို့သော် မကျေနပ်သူတွေကား ရှိ၏။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသား နှစ်ဦးအကြီးအကျယ် အရိုက်ခံရ၏။ ဂီနီနိုင်ငံမှ သုံးဦးနှင့် ဆီးရီးယားလူမျိုးနှစ်ဦးလည်း အရိုက်ခံရ၏။ ဆန္ဒပြပွဲတွေလည်း ဖြစ်လာ၏။ ဆန္ဒပြသူတွေက ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကိုင်ဆောင်ဆန္ဒပြကြ၏။

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေက မုဒိမ်းကောင်တွေ”

“သူတို့ကို မကြိုဆိုဘူး”

“အဝေးကို ထွက်သွားကြ”

'ဟမ်းဘတ်ဂ်' မြို့နှင့် အခြားမြို့များတွင်လည်း နှစ်သစ်ကူးအကြိုညက အတိုက်ခိုက်ခံရတာတွေ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည်စခန်းတွေမှာ၊ မူစလင် ဗဟိုကောင်စီရုံးတွေမှာ၊ ထိုရုံးသို့ ဖုန်းဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းတွာကြ၏။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ 'အာလ်မင်မက်စ်ဂျက်' က “အမုန်းတရားဒဏ်တွေ ခံနေရတယ်” ဟု ပြော၏။

ကျွန်မတို့က ပါရီတိုက်ခိုက်မှုတုန်းကထက် ပိုထိတ်လန့်ကြရ၏။ ပါရီက ဝေးသည်။ ယခုဖြစ်ပျက်တာက ကျွန်မတို့နေသောနေရာမှာ။ ဂျာမန်အတိုက်အခံ ပါတီကလည်း အကွက်ဝင်လာကာ ဝန်ကြီးချုပ် 'မာကဲလ်' ၏ လုပ်ရပ်များကို ဝေဖန်ကြ၏။ ကြာလျှင် သူလည်း စိတ်ပြောင်းသွား နိုင်၏။

ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် မကြာခင် ကျွန်မတို့ မောင်းထုတ်ခံရတော့မည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို ထပ်ပြေးကြမလဲ။ အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးလာနိုင်၏။ ဆန္ဒပြပွဲတွေက “တံခါးတွေ ပိတ်တော့” ဟု တောင်းဆိုနေကြ၏။

“ကျွန်မတို့မှာ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံနဲ့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေအတွက် သံအမတ်တွေ ရှိနေရမယ်” ဟု ကျွန်မက ‘နာဇရင်း’ ကို ပြော၏။

‘ကိုလုံး’ ရဲက လူ ၅၈ ဦးကို ဖမ်းသည်။ သို့သော် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တရားသူကြီး ‘အုလ်ရစ်ချ်ဘရီမာ’ ၏ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ဖမ်းဆီးထား သူများထဲမှ သုံးဦးသည်သာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဟု သိရ၏။ နှစ်ယောက်က ဆီးရီးယားလူမျိုး တစ်ဦးက အီရတ်။ ကျန်လူများက မြောက်အာဖရိကမှ လူတွေ။ သူတို့လည်း ဤနိုင်ငံတွင် လာနေသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သုံးဦးက ဂျာမန်လူမျိုး။

ယခုတော့ ရဲကားတွေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ‘မစ္စမာကဲလ်’ ကမူ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ အတွက် တံခါးမပိတ်တာ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ သို့ဖြင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် တွေက ဝင်လာမစဲ တဖွဲဖွဲ။

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီအထိ ဂျာမနီသို့ ဝင်လာသူ စုစုပေါင်း ၉၁,၇၀၀ ရှိ၏။ ၂၀၁၅ တွင် ဂျာမနီက နိုင်ငံရေးခိုလှုံ့ခွင့်ကို လူ ၁.၁ သန်းအား ပေးခဲ့၏။ ၂၀၁၄ ကထက် ငါးဆပိုများ၏။ ထိုအထဲတွင် အများစုက ဆီးရီးယား လူမျိုးတွေ။

ထိုအထဲတွင် ကျွန်မ၏ တတိယမြောက် အစ်မ ‘နာရာ’ လည်း ပါ၏။ သူက ဖက်ရှင်ကို သိပ်နှစ်သက်သူ။ ကျွန်မကို စာဖတ်တတ်အောင် သင်ပေး သူ။ သူကလည်း ကျွန်မတို့ လာပုံအတိုင်းလာ၏။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်လာ၏။ သူ့ခင်ပွန်းရယ်၊ ခုနစ်လအရွယ် ကလေးရယ်။ သူ လာမည့်အခေါက် ပင်လယ်ပြင်က အနည်းငယ် ငြိမ်နေပုံရ၏။ သူက ပင်လယ်ပြင် ဖြတ်သန်း ခန်းကို သူ့ဖုန်းနှင့်ပင် ရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့၏။

အခန်း (၂၀) အိမ်ဟုခေါ်သော နေရာ

ကိုလုံး (၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ၁၀၆၆ မှစ၍ အင်္ဂလန်တွင် စိုးစံခဲ့သော ဘုရင်နှင့် ဘုရင်မစာရင်းကို ရေးခဲ့၏။ အားလုံး ၃၉ ပါး။

တစ်နေ့ကျလျှင် ကျွန်မ အင်္ဂလန်သွားမည်။ သူတို့၏ ရဲတိုက်တွေကို ကြည့်မည်။ လန်ဒန် မျှော်စင်ကို တက်ကြည့်မည်။ မင်းသားငယ်များသည် ထိုမျှော်စင်တွင် အဖမ်းခံခဲ့ကြရကာ ပျောက်သွားသည်ဟု ကျွန်မ ကြားဖူးခဲ့၏။ အသတ်ခံရတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ 'အာဆက်' လုပ်သလိုမျိုး။ နယူး ယောက်ကိုလည်း သွားမည်။ အင်ပါယာစတိတ်အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်မည်။ စိန့်ပီတာစဘက်ကို သွားမည်။ ဆောင်းရာသီနန်းတော်ကို ကြည့်မည်။ ထိုနေရာတွင် 'ရိမန်နော့စ်' တွေ နေခဲ့ကြ၏။ ကြီးမားခန့်ထည်သော ကပွဲကြီးများ ဆင်ယင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအရာအားလုံးသည် ယခုတော့ မဖြစ်နိုင်စရာ တစ်ခုမှ မရှိတော့။ ကျွန်မ၏ကျောင်းက ပထမဆုံးထွက်သော ခရီးတွင် ဒါတွေ ပါလာ၏။ ကျွန်မ တို့ 'ပါနာကော်ရာ' ခေါ် ပန်းခြံမှ လူငယ်အဆောင်တွင် နှစ်ညနေရ၏။

ထိုနေရာက 'ကိုလုံး' မှ ကားမောင်းလျှင် တစ်နာရီသာ ကြာ၏။ ကြည့်လေရာရာ သစ်တောတွေ၊ သဘာဝအလှအပတွေ။ မိုးကရွာသဖြင့် စိုစိုစွတ်စွတ်တော့ ရှိနေ၏။

နေ့ဘက်တွင် ဆရာများက ကျွန်မတို့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ကာ ပန်းပင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ငှက်တွေကို ပြ၏။ ထို့နောက် အဆောင်သို့ ပြန်ကာ ကစားနည်းမျိုးစုံ ကစားရ၏။ ကစားနည်းတစ်ခုက 'စိန်ခေါ်မှု' တဲ့။ ကျွန်မအလှည့်တွင် ချောကလက်အပူတစ်ခွက်သောက်ရင်း တစ်မိနစ်ခွဲ အတွင်းမှာ မြို့ကြီး ဆယ်မြို့အမည် ပြောပြမည်ဟု စိန်ခေါ်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ ချက်ချင်းပုံဆွဲမယ်။ ပြီးလျှင် ဘယ်သူ့ပုံဆိုတာ ပြောရမယ်ဟု စိန်ခေါ်၏။ သူဆွဲသောပုံက ကျွန်မပုံ။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်စီ၏အကြောင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြောပြရသော ကစားနည်း ကစားကြ၏။ ကျွန်မအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍

“သူက ဂျာမန်ဘာသာစကားပြောကာ သိပ်တော်တယ်။ ဘာသာစကားတွေ သင်ယူတဲ့နေရာမှာ ပါရမီရှင်။ နှစ်လို့ဖွယ် အပြုံးပိုင်ရှင်။ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်” ဟု ရေးကြ၏။

ညဘက် မီးပုံပွဲလုပ်ကာ ဂျာမန်မုန့်လုပ်တမ်း ကစားကြတော့ ကျွန်မ၏ မုန့်တွေ အားလုံးက မီးကျွမ်းကုန်၏။ သီချင်းပိုင်းဆိုကြတော့လည်း ကျွန်မက ဂျာမန်သီချင်း တစ်ပုဒ်မှ မရ။

ခရီးစဉ်ပြီးသွားတော့ ဘတ်စ်ကားတွေပေါ် ပြန်တက်ကြရ၏။ ဆရာမတွေက “အိမ်ပြန်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မက အိမ်ဆိုတာ ဘာလဲဟု တွေးမိ၏။
ကျွန်မမှာ ပြန်စရာနိုင်ငံမှ မရှိတာ။

ကျွန်မ ဘယ်အခါမှ ဆီးရီးယားနိုင်ငံကို မမေ့ပါ။ “ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝနေ့ရက်များ” ပရိသတ်ကပေးသောကြောင့် ယခု ကျွန်မတို့မှာ ရုပ်မြင်သံကြား

စက်ရော၊ အိုင်ပက်ရောရှိနေပြီ။ ညပိုင်း ရုပ်သံကြည့်၏။ ဖေ့စ်ဘွတ်စ် ကြည့်၏။ တစ်နေ့တွင် တစ်စုံတစ်ဦးတင်လိုက်သော 'အလက်ပ်ပို' မြို့ပုံတွေ ကြည့်ရ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှလွဲ၍ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီ။ အိမ်ကတော့ အမေနှင့် အဖေတို့ ပြန်ကြည့်ကြတုန်းက ပုံစံအတိုင်း။

အရာရာက ခုတော့ ပိုရှုပ်ထွေးကုန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ဂျာမနီသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ရုရှားတွေက ပိုမိုကူညီလာ၏။ သူတို့၏လေတပ်ကို စေလွှတ်ကာ လေကြောင်းတိုက်ပွဲတွေ ဝင်ကူ၏။ တစ်နေ့ကို လေယာဉ်အကြိမ် ၆၀ ကျော်လောက် ဝင်တိုက်၏။ သူတို့က 'ဒက်ရှ်' တွေကို တိုက်သည်ဆိုသော်လည်း တကယ်တိုက်နေတာက သူပုန်တွေကို။ ဆေးရုံများကိုပါ ပစ်မှတ်ထားကြ၏။ 'ဟမ်း(စ်)' မြို့ကို 'အာဆတ်' ပြန်ရ၏။ 'ဒက်ရှ်' တို့ကို 'ပါလ်မီရာ' ရှေးဟောင်းမြို့တော်မှ မောင်းထုတ်နိုင်ကြ၏။ ယခုတော့ ထိုမြို့က ရုရှားထိန်းချုပ်မှုအောက် ရောက်သွားပြီ။

'အာဆတ်' ကတော့ 'အလက်ပ်ပို' မြို့ကို အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်နေ၏။ 'ဒမတ်စကတ်' မြို့အနီးမှ 'ဒါရာ' မြို့ကိုလည်း ဝှမ်းဝှမ်းသွန်း၏။ 'မန်ဘစ်(ဂျီ)' မြို့ကိုကား 'ဒက်ရှ်' တွေ နှစ်နှစ်လောက် စိုးမိုးခဲ့ပြီးနောက် ယခုကျွန်မတို့၏ ကာဒ် 'ပိုင်ပီဂျီ' က ပြန်သိမ်းနိုင်၏။ အာရပ်ရိတ်စော်ဘွားတွေနှင့် အမေရိကန်လေကြောင်းအကူတို့ကြောင့် ဖြစ်၏။ လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုတွင် အပြစ်မဲ့ပြည်သူများစွာ ကလေးများအပါအဝင် သေဆုံးကြ၏။ လူပေါင်း ၄၅,၀၀၀ ထွက်ပြေးကြ၏။ ထောင်နှင့်ချီပြီး ပိတ်မိနေကြ၏။ အစာရေစာမရှိ။

သမ္မတ အာဒိုဂန်က သူ၏ တူရကီစစ်လေယာဉ်များဖြင့် နယ်စပ်မှ ပစ်မှတ်တွေကို တိုက်၏။

"မန်ဘစ်(ဂျီ)ကို ကာဒ်တွေ မရစေရဘူး။ ဒါက အာရပ်တွေနေတဲ့ နေရာပဲ" ဟု သူက ပြော၏။

ကျွန်မတို့ကတော့ 'ဂါစီယန်တက်ပ်' မှ မိဘများနှင့် နေ့စဉ် စကိုက်(စ်) မှ စကားပြောရ၏။

“ငါတို့ နိုင်ငံတော့ ဆုံးရှုံးပါပြီ။ နေရာတကာ ပစ်ခတ်နေကြတာပဲ။ ငါ့လယ်ယာတွေလည်း စွန့်ပစ်ခဲ့ရပြီ။ ငါ့ကလေးတွေလည်း ဘုရားမရှိခိုးရတော့ဘူး” ဟု ‘ယာဘာ’ က ပြော၏။

ကျွန်မတို့ ဘုရားမရှိခိုးကြဟု သူ ပြောတာတော့ မှား၏။ ကျွန်မက ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်း၏။ ဘာသာရေး အကန့်အသတ်ရှိသော နိုင်ငံမှာပင် ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးမပျက်။ ကျွန်မ အမေတွေကလည်း ရမ်ဇန်အစ်ကာလတွင် အကုန် ဥပုသ်စောင့်ကြ၏။ တစ်ခုပြောစရာရှိတာက ကျွန်မကျောင်းက မကြာခဏ ခရစ်ယန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွား၏။ ကျွန်မက ဓမ္မတေးသံများကို သဘောကျ၏။ သို့သော် သူတို့ ဓမ္မတေးဆိုလျှင် ကျွန်မလိုက်မဆို။ တစ်ခါတလေ ယောင်ယမ်းပြီး သမ္မာကျမ်းစာမှ အပိုဒ်အချို့တော့ ဆိုမိသွားတတ်တာ ရှိသည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာတွင် အရာရာက အကျိုးဆက်တွေ ရှိ၏။ ရာဇန်ကာလတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားခြင်းဆိုတာမျိုး။ ကံကြမ္မာ၏ လှည့်ကွက်တစ်ခု။

ကျွန်မကျောင်းမှာ အသားကျနေပြီ။ ဂျာမန်စကားလည်း ပြောနေပြီ။ ဆရာတွေက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ်မကောင်းဆိုသော်လည်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတော်တော်များများ ရနေပြီ။ ကျောင်းက ကျွန်မအတွက် ဘီးတပ်လှည်းအသစ် စီစဉ်ပေး၏။ အရောင်က အပြာရောင်၊ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး အရောင်၊ ယခင်အဟောင်းလောက်ကား သိပ်မကြီး။ သို့သော် ပိုပြီး ပေါ့ ပါးသည်။ မိမိဘာသာ မိမိ ထိန်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဘီးတပ်လှည်းနှင့် ဘတ်စကက်ဘောပင် ကစားလို့ရနေပြီ။

‘နာဇရင်း’ ကလည်း ညနေပိုင်း ဂျာမန်ဘာသာ သင်တန်းတစ်ခု တက်နေတော့ ကြာလျှင် ကျွန်မ စကားပြန်အလုပ်ပင် ပြုတ်ရတော့မည်ပဲ။

အိမ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှိနေ၍ ဘောလုံးပွဲကို အားလုံးအတူတူ ကြည့်နိုင်ကြပြီ။ ‘ဘာစီလိုနာ’ အသင်းကစားပြီး ရှုံးသည့်နေ့၊ အထူးသဖြင့်

‘ရိုးရဲလ်မက်ဒရစ်’ ကို ရှုံးသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မက ‘နာဇရင်း’ကို အော်ပြော၏။

“ထွက်သွားစမ်း၊ အစ်မနဲ့ ကျွန်မ စကားမပြောချင်တော့ဘူး”

ထိုသို့ပြောလျှင် သူက မကြိုက်။ ကျွန်မကတော့ ဤသို့ ပြောရတာပျော်၏။ ကျွန်မက ပုံမှန်မြီးကောင်ပေါက် ဖြစ်နေပြီလေ။ ‘ဘာစီလိုနာ’ ရှုံး၍ ငယ်သံပါအောင် အာခေါင်ခြစ်အော်ချင် အော်မည်လေ။ ကျွန်မတို့ကို လက်ခံထားသော ဂျာမနီကို အားပေး၏။ ဆီမီးဖိုင်နယ်တွင် ဂျာမနီရှုံး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ‘ကိုလုံး တိရစ္ဆာန်ရုံ’ သွားကြ၏။ ကျွန်မမှတ်တမ်းရပ်ရှင်ထဲမှာသာ မြင်ဖူးသော တိရစ္ဆာန်များစွာကို မြင်ရ၏။ တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ကာဒ်လူမျိုးအချို့နှင့် တွေ့၏။ ကာဒ်တွေက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မှတ်မိကြ၏။

ယခု ကျွန်မတို့ အခြေချနေပြီး ကျွန်မက တွေ့ချင်သော၊ စုံစမ်းချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နာမည်စာရင်းပင် ရေးချထား၏။

မာဂရက်သက်ချာ

စတိပ်ဂျော့တ်(စ်)

ဘီလ်ဂိတ်(စ်)

အိန်းစတိန်း (သူက အရူးလား၊ ပါရမီရှင်လား)

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ကျွန်မသည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အချို့နှင့်အတူ ဘာလင်သို့သွားကာ ‘ဆမန်သာပါဝါ’ ဆိုသော ကုလသမဂ္ဂ၏ အမေရိကန်သံအမတ်နှင့်တွေ့ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရ၏။ ကျွန်မ ‘နာဇရင်း’ နှင့်အတူ ရထားဖြင့် သွား၏။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦးစီက သူတို့ဇာတ်လမ်းတွေ ကိုယ်စီပြောကြ၏။

‘ဟန်ဘာ’ ဆိုသော ဆရာဝန်က ဒမတ်စကတ်မှ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဖြစ်၏။ ယခု သူက ဂျာမနီတွင် ဆေးပညာဆက်သင်၏။ ဘာလင်သို့ ရောက် လာသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဆေးစစ်ရန်ကိစ္စတွင် သူက စကားပြန် လုပ်ပေးနေ၏။

‘အလက်ပ်ပို’ မြို့မှ ‘ဘူရက်’ ဆိုသူက ‘နာဇရင်း’ ကဲ့သို့ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူက ကွန်ပျူတာသိပ္ပံ သင်ယူခဲ့၏။ ယခု ဂျာမန်ဘာသာ စကား သင်ယူကာ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပြီး သုတေသနတွေ လုပ်နေ၏။

သံအမတ်ကြီးက အချိန်သိပ်မရှိ၍ လူတိုင်း ပြောတာနားမထောင်နိုင်။ ကျွန်မအလှည့်တွင်မူ -

“ကျွန်မနဲ့ လူတိုင်းက စကားပြောချင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကျွန်မက အမြဲပြုံးနေလို့ပါ။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေထဲမှာ ပြုံးနေတဲ့သူ ရှားလို့လားမသိဘူး။ ကျွန်မက တခြားကမ္ဘာလာတဲ့ ဂြိုဟ်သားများလား” ဟု ပြောခဲ့၏။

‘ဘလန်း’ ‘နာဇရင်း’ ‘နာဒါ’ တို့အားလုံးပင် နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့် ရကြ ၏။ သို့သော် ကျွန်မအတွက်မူ စောင့်နေရဆဲ။ ကျွန်မက တရားရုံးတွင် သွားပြီး အင်တာဗျူး မလုပ်ရ။ ကျွန်မကို အုပ်ထိန်းသူ ဂျာမန်အမျိုးသမီးကြီးကသာ ကျွန်မကို မေး၏။

“လာတဲ့ ခရီးက ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆီးရီးယားက ထွက်လာတာလဲ”

“မိခင်နိုင်ငံမှာ ဘာတွေ အခက်အခဲကြုံရလဲ”

တကယ်တော့ ဒါတွေ မေးစရာမလို။ ကျွန်မနှင့် ‘နာဇရင်း’ က ရယ်လိုက်ကြ၏။

သူ ရပ်မြင်သံကြား မကြည့်မိဘူးလား မသိဘူးနော်။

ဆီးရီးယားတွင် နေခဲ့သူများထဲမှ ၂၅၀,၀၀၀ မှာ အသတ်ခံရ၏။ အချို့က အဖမ်းခံရသည်မှာ လကိုမမြင်ရတာ နှစ်နှစ်ကြာပြီဟု ဆို၏။

ဇူလိုင်တတိယပတ်တွင် ကျောင်းပိတ်၏။ ထိုစဉ် ဂျာမနီမှာက ထိတ်လန့်စရာ ခုနစ်ရက်ကြုံရ၏။ တနင်္လာနေ့တွင် အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တစ်ဦးက (ပထမ အာဖဂန်ကဟုဆို၏။ နောက်မှ ပါကစ္စတန်မှဟု သိရ၏။) 'ဂုန်ဘဇ်' သို့ သွားသော ရထားပေါ်တွင် ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ရာ ခရီးသည်လေးဦး ဒဏ်ရာရ၏။ ရဲက သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းရ၏။

နောက်လေးရက်အကြာတွင် 'မြူးနစ်' ရှိ ကုန်တိုက်တစ်တိုက်တွင် ၁၈ နှစ်အရွယ် ဂျာမန် အီရတ်ကပြား ကောင်လေးတစ်ဦးက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရာ လူကိုဦးသေ၏။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်အကြာ 'ဘာပေးရီးယား' တွင် ၂၁ နှစ်အရွယ် ဆီရီးယားလူငယ်တစ်ဦးက တောခုတ်ခင်းဖြင့် ပိုလန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ခုတ်သတ်၏။ နောက်တစ်ယောက်က ဂီတပွဲတော်တစ်ခုထဲ ဝင်ပြီး ဝုံးခွဲရာ သူ့ကိုယ်တိုင်သေပြီး ၁၅ ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့၏။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်သူ လေးဦးအနက် သုံးဦးက စစ်ပြေးဒုက္ခသည် နှစ်ဦးက ဆီးရီးယားလူမျိုး။ ထို့ကြောင့် လူတကာက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဆို ကြောက်လာကြပြန်၏။ 'ဒတ်ချ်' နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးက "ဥရောပသမဂ္ဂ အနေနဲ့ မူစလင်အားလုံးကို ဝင်ခွင့်ပိတ်သင့်တယ်" ဟု တောင်းဆို၏။

"ကျုပ်တို့က သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြတာပဲ။ အဲဒီ သတ္တဝါနာမည်က 'အစ္စလာမ်လေ' " ဟု သူက ပြော၏။

ထိုစကားလုံးများကို ကြားတော့ ကျွန်မတို့ တုန်လှုပ်မိကြ၏။ ထိုသူတို့မှာ 'အစ္စလာမ်ဘာသာ၏ အစစ်အမှန် စိတ်ဓာတ်ကို လုံးဝဥသယံ့ မသိကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူများစွာက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ အပေါ် သံသယရှိလာကြ၏။

"မစ္စမာကဲလ်က မည်မျှထိခံနိုင်ရည် ရှိပါတော့မလဲ" ဟု ကျွန်မတို့ ပူပင်လာကြ၏။

ကျွန်မတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အမျိုးသမီးကဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ကို စကားပင် မပြောတော့။ ယခုတော့ သိလာရသည်မှာ သူမုန်းတာက ကျွန်မတို့သည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြစ်သောကြောင့် မဟုတ်။ ဤအိမ်ကို သမီးနှစ်ဦးရှိသော လူတစ်ဦးက ပိုင်ခဲ့၏။ သူ ကွယ်လွန်တော့ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ်ကို သမီးနှစ်ဦးကို ခွဲပေးခဲ့၏။ သမီးတစ်ဦးက ကျွန်မတို့အပေါ်ထပ်က အမျိုးသမီး၊ သူက အောက်ထပ်ကို ဝယ်ချင်၏။ ဒါမှ သူတစ်အိမ်လုံးရမည်။ သို့သော် သူ့ညီမ၏ခင်ပွန်းက သဘောမတူဘဲ ကျွန်မတို့ကို ငှားခြင်းဖြစ်၏။

ဂျာမနီနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့အနိမ့်ဆုံးမွေးဖွားနှုန်းရှိသော နိုင်ငံဖြစ်၏။ လူဦးရေက တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်ပိုနည်းလာ၏။ ၂၀၆၀ ဆိုလျှင် ၎င်း၏ လူဦးရေ ၈၀ သန်းမှ ၆၇ သန်းသို့ လျော့နည်းသွားမည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားမှ လုပ်အားလို၏။ လောလောဆယ်တွင် ဂျာမနီ၌ ဆီးရီးယားလူမျိုး ၂၄၀,၀၀၀ ရှိ၏။ ဥရောပသမဂ္ဂတွင် လူသန်း ၅၀၀ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ဆီးရီးယားလူမျိုး ၁.၁ သန်းကို ဥရောပထဲ တရားဝင်သွင်းတောင်မှ ၀.၂ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိမည်။ တချို့နိုင်ငံများက လူနည်းနည်းသာ လက်ခံ၏။ ယူကေက ၅၄၆၅ သာ။ ၂၀၂၀ တွင် ၂၀,၀၀၀ လက်ခံမည်ဟု ဝန်ကြီးချုပ် 'ဒေးဗစ်ကင်မရွန်' က ကတိပေးထား၏။ သို့သော် ပြည်သူအများစုက ဥရောပသမဂ္ဂမှ ခွဲထွက်ရန် ဆန္ဒမဲပေးကြသဖြင့် ဤအစီအစဉ် မဖြစ်တော့။ လူများစုက နိုင်ငံခြားသား အဝင်မခံချင်ကြ။

ကျွန်မအာကာသထဲသွားပြီး အခြားကမ္ဘာမှ ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ချင်၏။

'အလက်ပ်ပို' မြို့ အိမ်မှ ပဉ္စမထပ်အခန်းထဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေရသည့် ကာလကို ကျွန်မ လွမ်း၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ တကယ့်ဘဝ ကို ရနေပါပြီ။ 'နူးဂျင်း' အဟောင်းကို ဖယ်ရှားကာ အသစ်မွေးဖွားလိုက်

ပါပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ၏ ဇာတိနိုင်ငံဟောင်းကို လွမ်း၏။ အိမ်ထဲမှာ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေနှင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးများက အမြဲဖွင့်ထား မည့် အိမ်တွေကို လွမ်း၏။ ပလီမှ ဘုရားဝတ်ပြုရန် 'အာဇနိ' ပေးသံကို လွမ်း၏။ ဤဝတ်ပြုရန် အချက်ပေးသံကို အချို့ စစ်ပြေးဒုက္ခ သည်များက ဖုန်းထဲထည့်ပြီး သုံးကြဆဲဆိုတာ ကြားရ၏။

အဓိကအားဖြင့် 'အရီး' ကို လွမ်း၏။ 'ယာဘာ' ကို လွမ်း၏။ အစ်မ 'ဂျမီလာ' ကို လွမ်း၏။ ကျွန်မမိဘတွေက အသက်ကြီးလှပြီ။ သူတို့နှင့် ပြန်မှ တွေ့ရပါ့မလား ကျွန်မ စိုးရိမ်၏။

ကျွန်မ ဆီးရီးယားကိုတော့ မလွမ်းပါ။ ဆီးရီးယားတွင် ကျွန်မတဝက မည်မျှ ခက်ခဲကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း မလွမ်းပါ။ ကျွန်မ အလွန်ထိတ်လန့် ခဲ့ရ၏။ အန္တရာယ်တွေ များစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မတို့ ယခုနေရာရောက် နေရတာ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပါ။ ကျွန်မတို့သိခဲ့သော ဆီးရီးယား မည်သည့်အခါမှ ပြန်မဖြစ်ရန် ဘုရားရှင်သာ သိပါသည်။ တစ်နေ့ တွင် ကျွန်မတို့၏ 'ကာဒစ္စတန်' ကျွန်မတို့၏ 'ရီဂျာဟာ' ပြန်ရနိုင်ကောင်း၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ ယူကျူဝီဒီယိုမှနေ၍ "အနာဂတ်တွင် ပေါ်ထွန်းလာမည့် နိုင်ငံ ဆယ်နိုင်ငံ" အကြောင်းကို ကြည့်နေ၏။ မည်သည့်နိုင်ငံက နံပါတ် တစ်အနေနှင့် ပေါ်ထွန်းလာလေမလဲ။ 'ကာဒစ္စတန်' လား။

ကျွန်မ ပြန်သွားလျှင် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ်မိ ကြပါမလားကို ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်မလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ နိုင်ငံလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

ဂျာမနီသို့ လာရန်မှာ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ဖြစ်၏။ ကျွန်မအာကာသ ယာဉ်မှူးတော့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ လမ်းလျှောက်၍ ရချင်မှ ရမည်။ သို့သော် ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းဟင်္ဂင် ကောင်းတာတွေ အများကြီး ရှိ၏။ ကျွန်မ၏ အဖွဲ့အစည်းမှ ကောင်းတာတွေကို ကျွန်မ ထပ်ထည့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် 'နူးဂျင်ကော့တေး' လုပ်မည်။

ကျွန်မ၏ အဝါရောင် တီရှပ်နှင့် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူစွာ ကျောင်းသွားမည်။
တီရှပ်တွင် ရေးထားသောစာက -

“မိန်းကလေးများသည် ယူနီကောင်းကိုချစ်ကြသည်” (ယူနီကောင်း
= နဖူး၌ ချိုတစ်ချောင်းပေါက်သော ဒဏ္ဍာရီလာမြင်း။ သိင်္ဂံသမမြင်း)

ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်လမ်းတွဲမှ မင်းသားလက်ဆောင်ပေး
ထားသော ငွေဆွဲကြိုးနှင့် ကျွန်မ စိတ်ကူးဆက်ယဉ်ပါဦးမည်။

ယခု စာဖတ်သူတို့ ကျွန်မ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရှုပြီးကြပါပြီ။ ကျွန်မ
သည် ကိန်းဂဏန်းတစ်ခု မည်ကာမတ္တ မဟုတ်ကြောင်း သိလောက်ကြပြီဟု
မျှော်လင့်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသည်လည်း ကိန်း
ဂဏန်းများ မဟုတ်ကြပါချေ။

ဟိန်းလတ်

နောက်ဆက်တွဲ
ကျွန်မ၏ ခရီးစဉ်

စုစုပေါင်းအက္ခရာအဝေး ၃၅၉၃ မိုင်၊ စုစုပေါင်း ခရီးစရိတ် ၅၁၄၅ ယူရို
(ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ အစ်မအတွက်)

ဆီးရီးယားနိုင်ငံ

၂၀၁၂၊ ၂၇ ဇူလိုင်

အလက်(ပ်)ပိုမှ မန်ဘစ်(ရ်) - ဒီနီဘတ်စ်ဖြင့်
(၅၆) မိုင်။

၂၀၁၄၊ ဩဂုတ်

မန်ဘစ်(ရ်)မှ ဂျာရာဘလက်(စ်) - ဦးလေး
အာမက် ကားဖြင့် ၂၄ မိုင် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်။
ဒေါ်လာ ၅၈ (ယူရို ၄၆)။

ထိုနေ့တစ်နေ့တည်း

ဂျာရာဘလက်(စ်)မှ ဂါစီယမ်တက်(ပ်) (တူရကီ)
- ၁၀၇ မိုင်၊ ဦးလေးအာမက်ကားဖြင့်။

နောက်တစ်နှစ်

တူရကီနိုင်ငံ

၂၀၁၅၊ ၂၂ ဩဂုတ်

စက်တင်ဘာ ၁ ရက်

စက်တင်ဘာ ၂ ရက်

ဂါစီယမ်တက်(ပ်)မှ အစ်ဇမီယာ - လေယာဉ်ဖြင့်
၆၉၁ မိုင်၊ ယူရို ၃၀၀ စီ။

အစ်ဇမီယာလေဆိပ်မှ ဘတ်စ်မိန်းပန်းခြံသို့
၁၈ မိုင်၊ အငှားကားဖြင့် ယူရို ၁၅။

အစ်ဂ်မာမှ ဘယ်ရမ်း - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
၁၅၆ မိုင်၊ အငှားကားခ၊ ယူရို ၁၀၀။

ဘယ်ရမ်းမှ စီကာလာစီကာမီနီယီ(စ်) -
လက်စ်ဘို့စ် (ဂရိနိုင်ငံ) လှေဖြင့် ၈ မိုင်၊ ဒေါ်လာ
၁၅၀၀ (ယူရို ၁၃၃၀) အသက်ကယ်အင်္ကျီ
တစ်ထည် ယူရို ၅၀။

ဂရိနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၃ ရက်

စက်တင်ဘာ ၉ ရက်

စက်တင်ဘာ ၁၄ ရက်

စက်တင်ဘာ ၁၅ ရက်

စီကာလာစီကာမီနီယီ(စ်)မှ မိတီလီနီ - မိုင် ၃၀၊
ကားဖြင့် (စေတနာ့ဝန်ထမ်းကား)။

မိတီလီနီမှ အေသင် - ပစ်ကပါမှ အငှားကား -
၁၀ ယူရို၊ ကူတို့လှေဖြင့် ၂၆၁ မိုင်၊ ယူရို ၆၀ စီ။

အေသင်မှ သက်ဆာလိုဗွီ - မီးရထားဖြင့်
၃၁၂ မိုင်၊ ယူရို ၄၂။

သက်ဆာလိုနီတီမှ အက်ဖ်ဖိုနိုင်း - အငှား
ကားဖြင့် ၅၅ မိုင်၊ ယူရို ၁၀၀။

အက်ဖ်ဖိုနိုင်းမှ ဂက်ဖ်ဂီလီဂျာ (မက်ဆီဒိုးနား) -
၁.၂ မိုင်၊ ခြေကျင်။

မက်ဆီဒိုးနီးယားနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၁၅ ရက်

ဂက်ဗီလီဂျာမှ လိုဂျိန်း - အငှားကားဖြင့်
၁၂၅ မိုင်၊ ယူရို ၂၀၈။
လိုဂျိန်းမှ မာရာကိုဗက် (ဆားဘီးယား) -
ခြေကျင် ၁.၉ မိုင်၊ (သို့မဟုတ် ဘီးတပ်လှည်း)

ဆားဘီးယားနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၁၅ ရက်

ဗီရာတိုဗက်မှ ဘယ်လ်ဂရိတ် - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
၂၄၃ မိုင်၊ ယူရို ၃၅ စီ။
ဘယ်လ်ဂရိတ်မှ ဟေဂျီ(စ်) - ၁၂၄ မိုင်၊
အငှားကား ၂၁၀ ယူရို။

စက်တင်ဘာ ၁၆ ရက်

ဟားဂျီ(စ်)မှ ရှော့စ်ဇာကီး - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
၇.၅ မိုင်၊ ၅ ယူရိုစီ။
ရှော့စ်ဇာကီးမှ အပါတင် - အငှားကားဖြင့်
၇၈ မိုင်၊ ၁၂၅ ယူရိုနီးပါး။

ခရိုအေးရှားနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၁၆ ရက်

အပါတင်မှ ခရိုအေးရှားသို့ - လယ်ကွင်းထဲ
ဖြတ်သွား။ ထို့နောက် ရဲကားဖြင့် ရွာလေးတစ်ရွာ
(ရွာအမည် မသိ)။

ရွာလေးမှ ဇာဂရက်ဘ်သို့ - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
၂၀၉ မိုင်။

စက်တင်ဘာ ၁၇ ရက်

ဇာဂရက်ဘ်မှ ဝွမ်ဘာရက်ကီလမ်း - အငှား
ကားဖြင့် ၂၁ မိုင်၊ ယူရို ၁၀၈။
ဝွမ်ဘာရက်ကီမှ စလိုဗက်စကား - ၀.၆ မိုင်၊
ခြေကျင်။

စလိုဗေးနီးယားနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၁၇ ရက်

စက်တင်ဘာ ၁၈ ရက်

စင်တင်ဘာ ၂၀ ရက်

စလိုဗင်စကာမှ ပါရီစီ - ရဲကားဖြင့် ၂.၅ မိုင်၊
 ပါရီစီမှ ပွဲစ်ကိုဂျနာ - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
 မိုင် ၁၀၀။
 ပွဲစ်ကိုဂျနာမှ လိုဂါတယ် - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
 ၁၇ မိုင်။
 လိုဂါတယ်မှ မာရီအို - ရထားဖြင့် ၉၉ မိုင်။
 မာရီအိုမှ စပီးလ်ဖဲလ်(စ်) (သြစတြီးယား) -
 အမှားကားဖြင့် ၁၄ မိုင်၊ ယူရို ၅။

သြစတြီးယားနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၂၀ ရက်

စက်တင်ဘာ ၂၁ ရက်

စပီးလ်ဖဲလ်(စ်)မှ ဂရပ်(စ်) - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
 (ညသန်းခေါင်) ၃၁ မိုင်။
 ဂရပ်(စ်)မှ ဆောလ်စ်ဘတ်စ် - ရထားဖြင့်
 ၁၇၃ မိုင်၊ ယူရို ၆၀ စီ။
 ဆောလ်စ်ဘတ်စ်မှ ဆိုလာတံတား - ၅ မိုင်၊
 ရဲကားဖြင့်။
 ဆိုလာတံတားမှ ရိုဇင်ဟိန်း (ဂျာမနီ) - ဘတ်စ်
 ကားဖြင့် မိုင် ၅၀။

ဂျာမနီနိုင်ငံ

စက်တင်ဘာ ၂၂ ရက်

ရိုဇင်ဟိန်းမှ နူးမတ်(က်) - ဘတ်စ်ကားဖြင့်
 ၁၃၇ မိုင်။
 နူးမတ်(က်)မှ နူရင်ဘတ်စ် - အမှားကားဖြင့်
 ၂၇ မိုင်၊ ယူရို ၅၀။

နူရင်ဘတ်စ်မှ ကိုလုံး ၂၆၇ မိုင် - ရထားဖြင့်၊
ယူရို ၁၁၅ စီ။

စက်တင်ဘာ ၂၃ ရက်

ကိုလုံးမှ ဒေါ့မွန် (ဒုက္ခသည်စခန်း) - ၅၉ မိုင်
ရထားဖြင့်၊ ယူရို ၄၅ စီ။

စက်တင်ဘာ ၂၄ ရက်

ဒေါ့မွန်မှ အီစင် - ဘတ်စ်ကားဖြင့် မိုင် ၃၀။

အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်

အီစင်မှ ဝယ်ဆယ်လင်း - မိနီဘတ်စ်ဖြင့်
၂၅ မိုင်။

၅၅၅၅
၅၅၅
မြန်မာ့နိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စု
အစိုးရ
ဝန်ကြီးဌာန
ရန်ကင်း